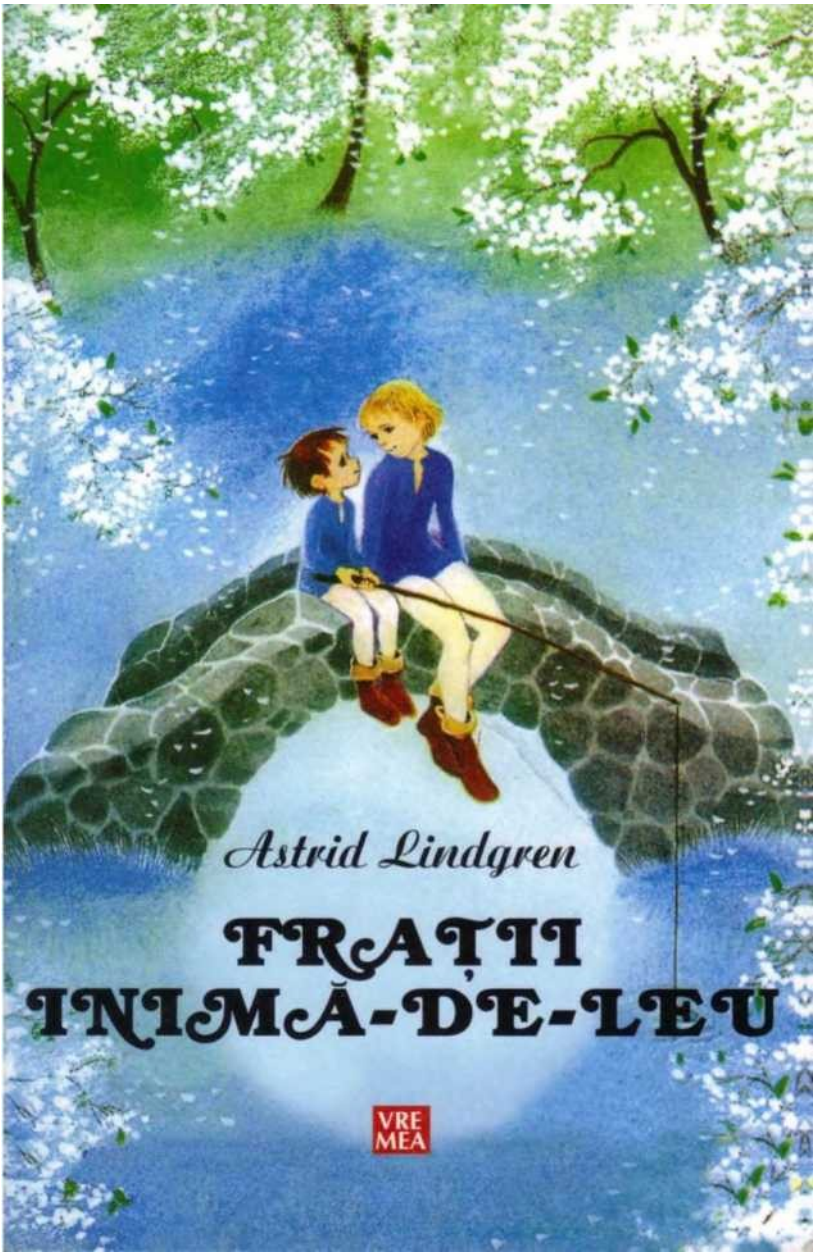
Astrid Lindgren
FRAȚII INIMĂ-DE-LEU
VREMEA

ASTRID LINDGREN

FRAŢII INIMĂ-DE-LEU

Una dintre cele mai iubite scriitoare pentru copii, Astrid Lindgren. Poveştile ei au încântat copiii întregii lumi, au fost adaptate pentru marele ecran şi pentru televiziune.

Printre cele mai fermecătoare şi iubite poveşti se numără şi cea a fraţilor Inimă-de-Leu, Cojiţă şi Jonatan, micii viteji a căror dragoste învinge tirani, balauri şi, în cele din urmă, moartea.

Cuprins

CAPITOL 1 3
CAPITOL 2 6
CAPITOL 3 9
CAPITOL 4 14
CAPITOL 5 19
CAPITOL 6
CAPITOL 7 29
CAPITOL 8 36
CAPITOL 9 43
CAPITOL 10 51
CAPITOL 11 55
CAPITOL 12 61
CAPITOL 13 67
CAPITOL 14 74
CAPITOL 15 81
CAPITOL 16 87

Acum o să vă povestesc despre fratele meu. Fratele meu, Jonatan Inimă-de-Leu, despre el vreau să povestesc. Mi se pare aproape un basm, şi puţin, puţin şi o poveste cu fantome, şi totuşi, totul este adevărat. Deşi nimeni nu ştie asta, în afară de mine şi de Jonatan.

Pe Jonatan nu l-a chemat Inimă-de-Leu de la început. Numele lui de familie era Leu, la fel cum este al mamei şi al meu. Jonatan Leu îl chema. Pe mine mă cheamă Karl

Leu şi pe mama Sigrid Leu. Pe tata îl chema Axel Leu, dar ne-a părăsit când eu nu aveam decât doi ani şi a plecat pe mare, şi de atunci nu mai ştiu nimic de el.

Dar ce voiam să vă spun acum, a, cum s-a întâmplat că Jonatan a devenit Jonatan Inimă-de-Leu. Şi despre toate ciudăţeniile petrecute după aceea.

Jonatan ştia că nu mai aveam mult de trăit. Cred că toţi ştiau asta, în afară de mine. Şi cei de la şcoală ştiau, fiindcă stăteam numai acasă şi tuşeam şi mă simţeam rău tot timpul, iar în ultima jumătate de an n-am mai putut merge la şcoală deloc. Toate femeile pentru care mama coase rochii ştiau şi ele. Cu una dintre ele a vorbit mama despre mine şi eu am auzit din greşeală, deşi n-am vrut. Ele credeau că dorm. Dar eu stăteam întins în pat, cu ochii închişi. Şi am rămas aşa în continuare, fiindcă n-am vrut ca ele să-şi dea seama că am auzit toate lucrurile acelea oribile – cum că aveam să mor în curând.

Sigur că m-am necăjit şi că mi s-a făcut foarte frică, şi nu voiam ca mama să vadă toate astea. Dar am vorbit cu Jonatan când s-a întors acasă.

„Tu ştii că eu o să mor?” l-am întrebat plângând.

Jonatan a stat câteva clipe pe gânduri. Poate că n-ar fi vrut să-mi dea vreun răspuns, dar totuşi a spus:

„Da, ştiu.”

Atunci eu am început să plâng şi mai tare.

„De ce trebuie să fie aşa de oribil”, am întrebat eu, „de ce trebuie să fie aşa de oribil că unii trebuie să moară, când nici n-au împlinit zece ani?”

„Ştii, Cojiţă, eu nu cred că e atât de oribil”, a spus Jonatan. „Eu cred că o să ai parte numai de lucruri minunate.”

„Minunate?” am întrebat eu. „E minunat să stai sub pământ şi să fii mort?”

„Ei”, a spus Jonatan, „doar carapacea ta e acolo, jos. Dar tu o să zbori în altă parte.”

„Unde?” am întrebat eu, fiindcă nu-l prea credeam.

„În Nangijala”, a spus el.

În Nangijala – scosese din el cuvântul ăsta de parcă oricine ştia ce e. Dar eu nu auzisem niciodată despre aşa ceva. „Nangijala”, am zis eu, „unde e asta?” Atunci Jonatan mi-a răspuns că nu ştie exact. Dar că e undeva de cealaltă parte a stelelor. Şi a început să povestească despre Nangijala că aproape că îmi doream să zbor într-acolo numaidecât.

„Acolo încă mai este timpul focurilor de tabără şi al legendelor”, a spus el, „şi o să-ţi placă.”

Din Nangijala veneau toate poveştile, aşa a zis el, pentru că tocmai acolo se întâmpla aşa ceva, şi, odată ajuns acolo, aveai parte de aventuri de dimineaţa până seara, ba chiar şi noaptea, aşa a zis Jonatan.

„Aşa e, Cojiţă”, a zis el. „O să fie altceva decât să stai aici în pat şi să tuşeşti şi să fii bolnav şi să nu te poţi juca niciodată.”

Jonatan îmi zicea Cojiţă. Aşa îmi zicea de când eram mic şi când l-am întrebat o dată de ce, a zis că fiindcă îi plac mult cojile de pâine, mai ales cele ca mine. Da, Jonatan, el ţinea la mine, şi era ciudat. Fiindcă eu de când mă ştiu am fost destul de urât şi prostuţ şi speriat şi crăcănat. L-am întrebat pe Jonatan cum poate să ţină la un băieţel urât şi prost ca mine, crăcănat, şi atunci el a zis:

„Dacă n-ai fi un năsuc palid atât de scump şi de urât cu picioarele crăcănate, n-ai mai fi Cojiţa mea, Cojiţa aia la care ţin eu.”

Dar în seara aceea, când îmi era teamă că o să mor, el mi-a povestit că imediat ce-o să ajung în Nangijala o să mă fac sănătos şi puternic, chiar şi frumos.

„La fel de frumos ca tine?” am întrebat eu.

„Mai frumos”, a zis Jonatan.

Dar nu era nevoie să încerce să mă încurajeze. Fiindcă cineva atât de frumos ca Jonatan n-a existat niciodată şi nici n-ar putea exista pe undeva.

Odată, una din femeile acelea pentru care coase mama, a zis:

„Dragă doamnă Leu, aveţi un fiu care arată ca un prinţ din poveste!”

Şi nu la mine se referea, fiţi siguri de asta!

Jonatan chiar arăta ca un prinţ din poveste, aşa e. Avea părul strălucitor ca aurul, şi nişte ochi frumoşi, de un albastru închis, din care ieşeau luminiţe, şi dinţi frumoşi şi albi, şi picioarele drepte.

Şi nu numai asta. Era şi blând şi puternic şi ştia tot şi înţelegea totul şi era cel mai bun din clasa lui, şi toţi copiii din curte se ţineau după el oriunde se ducea şi voiau să fie cu el, iar el născocea lucruri amuzante pentru ei şi pleca cu ei în tot felul de aventuri, iar eu nu puteam niciodată să vin cu ei, fiindcă stăteam întins pe canapeaua mea din bucătărie, zi şi noapte. Dar Jonatan îmi povestea totul când venea acasă, tot ce făcuse şi tot ce văzuse şi auzise şi citise. Stătea oricât lângă mine, pe marginea canapelei, şi-mi povestea. Jonatan dormea şi el în bucătărie într-un pat pe care îl scotea din debara în fiecare seară. Şi după ce se băga în pat, îşi continua poveştile, până când mama striga din cameră:

„Gata cu vorba! Kalle trebuie să doarmă.”

Dar e greu să dormi, când tuşeşti tot timpul. Uneori, Jonatan se scula în miez de noapte ca să-mi fiarbă apă cu miere ca să-mi alin tuşea, da, era un drăguţ Jonatan!

În seara aceea, când îmi era teamă că o să mor, el a stat lângă mine mai multe ore şi am vorbit despre Nangijala, dar destul de încet, ca să nu audă mama. Ea cosea ca de obicei, dar are maşina de cusut în cameră, camera în care doarme – noi avem doar o cameră şi o bucătărie, am uitat să vă spun. Uşa de la cameră era deschisă şi am auzit-o cântând, cântecul acela obişnuit despre un marinar care e departe, pe mare, cred că la tata se gândea. Nu-mi aduc aminte exact cum e, îmi aduc aminte doar câteva versuri:

De mor pe mare, dragă Şi pe înserat tu vezi cum vine

un porumbel pur ca o dalbă acasă la tine, şi dă din aripi la fereastră atunci vei şti că al meu suflet e şi vrea o clipă de odihnă în braţele tale dragi, în tihnă...

Mie mi se pare un cântec frumos şi trist, însă când l-a auzit, Jonatan a râs şi-a zis:

„Auzi, Cojiţă, poate vii şi tu la mine în zbor, într-o seară. Din Nangijala. Şi stai acolo, ca un porumbel alb-dalb, pe pervazul ferestrei, chiar te rog să faci asta!”

Eu am început să tuşesc chiar atunci, şi el m-a ridicat şi m-a ţinut în braţe, aşa cum făcea de obicei când îmi era rău de tot, şi mi-a cântat:

Atunci, Cojiţă, o să ştiu că al tău suflet e, şi vrea o clipă de odihnă în braţele mele dragi, în tihnă...

Până atunci nu mă gândisem cum ar fi să ajung în Nangijala fără Jonatan. Cât de singur aş fi fără el. La ce mi-ar folosi să nimeresc drept într-o grămadă de poveşti şi aventuri, dacă Jonatan nu e cu mine. Mi-ar fi frică şi n-aş şti ce să fac.

„Nu vreau acolo”, am zis eu plângând. Vreau să fiu unde eşti tu, Jonatan!”

„Da, dar şi eu o să vin în Nangijala, înţelegi, nu?”, a zis Jonatan. „Puţin mai încolo.”

„Puţin mai încolo, da”, am zis eu. „Dar poate că tu o să trăieşti nouăzeci de ani, şi în timpul ăsta eu trebuie să stau singur acolo.”

Atunci Jonatan a zis că în Nangijala nu există timp la fel ca aici, pe pământ. Chiar dacă el ar trăi nouăzeci de ani, mie nu mi s-ar părea că durează mai mult de aproximativ două zile până când ar veni el. Fiindcă aşa e, când nu există timp adevărat.

„Două zile poţi să stai singur, nu?” a zis el. „Te poţi căţăra în copaci, poţi să-ţi faci un foc de tabără în pădure, poţi să stai cu undiţa pe malul unui pârâiaş, toate astea de care ţi-a fost atât de dor. Şi exact când o să stai acolo şi-o să prinzi un biban, eu o să vin în zbor, şi-atunci tu o să zici: «Nu se poate, Jonatan, aşa repede ai venit?»”

Eu încercam să mă opresc din plâns, fiindcă mă

gândeam că două zile aş putea să rabd.

„Deşi îţi dai seama ce bine ar fi fost să ajungi tu primul”, am zis eu, „ca să stai tu acolo cu undiţa.”

Jonatan era de aceeaşi părere. M-a privit îndelung, aşa, blând, cum făcea el, şi-am observat că îi părea tare rău, fiindcă mi-a zis încet şi trist:

„Dar în schimb trebuie să trăiesc pe pământ fără Cojiţa mea. Poate chiar nouăzeci de ani!”

Asta credeam noi, da!

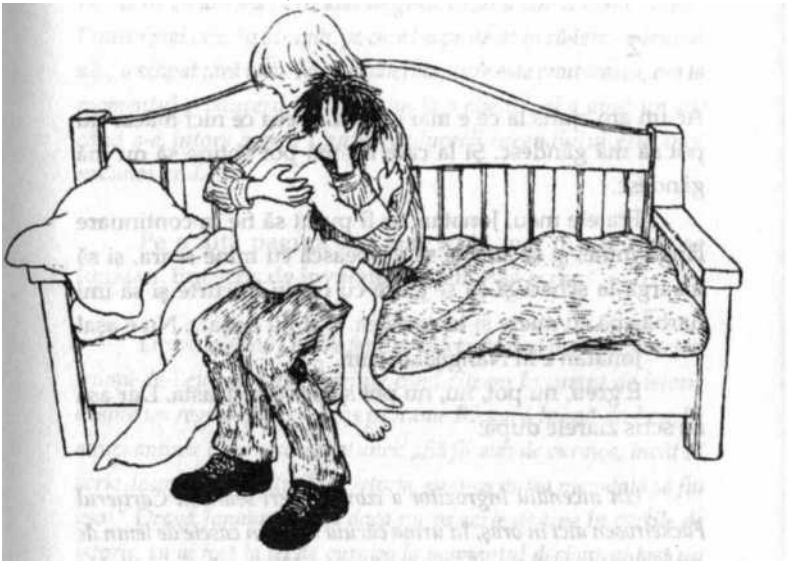

Acum am ajuns la ce e mai greu. La ceea ce nici măcar nu pot să mă gândesc. Şi la care nu mă pot abţine să nu mă gândesc.

Fratele meu, Jonatan, ar fi putut să fie în continuare lângă mine, şi să stea şi să vorbească cu mine seara, şi să meargă la şcoală şi să se joace cu copiii în curte şi să îmi fiarbă apă cu miere şi toate astea. Dar nu e aşa… Nu e aşa!

Jonatan e în Nangijala acum.

E greu, nu pot, nu, nu pot să povestesc asta. Dar aşa au scris ziarele după:

Un incendiu îngrozitor a izbucnit ieri seară în Cartierul Fackelrosen aici în oraş, în urma căruia una din

casele de lemn de acolo a fost transformată în cenuşă şi o viaţă umană s-a irosit. Un băiat în vârstă de 10 ani, Karl Leu, se afla la momentul izbucnirii incendiului singur şi bolnav la pat într-o locuinţă situată la etajul al doilea. Fratele său, Jonatan Leu, în vârstă de 13 ani, tocmai se întorcea acasă şi, înainte ca cineva să-l poată împiedica, a dat năvală înăuntru în casa cuprinsă de flăcări pentru a-şi salva fratele. Intr-o fracţiune de secundă, scara imobilului s-a transformat într-o mare de foc şi, pentru cei înconjuraţi de flăcări, singura speranţă a rămas săritul pe fereastră, pentru a se putea salva. O mare de oameni paralizaţi de spaimă, adunaţi în faţa clădirii, a fost nevoită să asiste neputincioasă la scena în care băiatul în vârstă de 13 ani, cu fratele său în spate, cuprins de flăcări, s-a aruncat pe fereastră fără să stea prea mult pe gânduri. în urma impactului cu solul, copilul în vârstă de 13 ani s-a rănit atât de grav, încât a murit instantaneu. Fratele mai mic, în schimb, pe care l-a protejat în cădere cu trupul său, a scăpat fără răni. Mama băieţilor, care este croitoreasă, era la momentul producerii incidentului la o clientă, şi a avut un şoc când s-a întors acasă. Cauza producerii incendiului este încă necunoscută.

Pe o altă pagină din ziar scria mai multe despre Jonatan. Era scris de învăţătoarea lui. Aşa scria:

Dragă Jonatan Leu, de fapt, n-ar fi trebuit să te cheme jonatan Inimă-de-Leu? Iţi aduci aminte când citeam în cartea de istorie despre un rege englez curajos pe nume Richard Inimă-de-Leu, îţi aduci aminte cum spuneai atunci: „Să fii atât de curajos, încât să scrie despre tine în cărţile de istorie, eu n-aş putea niciodată să fiu aşa!” Dragă jonatan, chiar dacă nu va scrie de tine în cărţile de istorie, tu ai fost la fel de curajos la momentul decisiv, ai fost un erou. Bătrâna ta învăţătoare nu te va uita niciodată. Colegii tăi îşi vor aminti, la fel, mult timp de tine. E gol în clasă fără Jonatan al nostru cel vesel şi frumos. Dar cei pe care-i iubesc zeii, aceia mor tineri. Jonatan Inimă-de-Leu, să te odihneşti în pace!

Greta Andersson

E cam caraghioasă învăţătoarea lui Jonatan, dar a ţinut mult la el, la fel ca toată lumea, de altfel. Şi a fost bine că a găsit numele acela, Inimă-de-Leu, chiar e bine!

Cred că nu e om în tot oraşul care să nu-l jelească pe Jonatan şi care să nu fie de părere că mai bine muream eu în locul lui. Asta am înţeles cel puţin de la femeile care se perindă tot timpul pe aici cu ţesăturile şi muselinele şi vechiturile lor. Oftează şi se uită la mine, când trec prin bucătărie, şi îi spun mamei că „Biata doamnă Leu! Şi tocmai Jonatan care era un copil excepţional!”

Acum locuim în casa de lângă fosta noastră casă. într-o locuinţă exact la fel, numai că acum stăm la parter. Am primit câteva mobile vechi de la ajutoarele pentru săraci, şi clientele mamei ne-au dat şi ele câte ceva. Stau pe o canapea de bucătărie la fel ca aceea de dinainte. Totul e aproape ca înainte. Şi totul, chiar totul e diferit faţă de cum era înainte! Fiindcă aici nu mai există Jonatan. Nimeni nu mai stă lângă mine să-mi spună poveşti seara, sunt atât de singur că mă doare pieptul, şi singurul lucru care îmi rămâne de făcut e să stau şi să-mi şoptesc singur acele cuvinte pe care mi le-a şoptit Jonatan chiar înainte de a muri. Atunci, când stăteam laţi la pământ, după ce sărisem. El căzuse pe burtă, l-a întors cineva şi i-am văzut chipul. Îi curgea puţin sânge din colţul gurii şi aproape că nu putea vorbi. Dar mi s-a părut că totuşi încearcă să zâmbească şi să-mi spună câteva cuvinte. „Nu plânge, Cojiţă, ne vedem în Nangijala!”

Doar atât a spus, nimic mai mult. Pe urmă a închis ochii, şi au venit oamenii şi l-au luat pe braţe de acolo şi nu l-am mai văzut niciodată.

Prima perioadă de după nu vreau să mi-o amintesc. Dar nu poţi uita ceva atât de îngrozitor şi de dureros. Stăteam întins aici pe canapea şi mă gândeam la Jonatan, de credeam c-o să-mi crape capul şi că nimeni nu poate simţi un dor mai mare decât cum simţeam eu după el. îmi era şi frică. Mă gândeam că dacă nu e adevărată toată

povestea aia cu Nangijala! Dacă nu era decât unul din lucrurile acelea nostime pe care obişnuia să le născocească Jonatan tot timpul! Am plâns mult, aşa e.

Dar pe urmă Jonatan a venit şi m-a liniştit, da, a venit, o, a fost aşa de frumos! Totul era bine din nou, aproape. Cred că a înţeles de acolo din Nangijala cum mă simt fără el, şi probabil a considerat că trebuie să mă liniştească. De aceea a venit la mine, şi acum nu mai sunt trist, acum doar, aştept.

Acum câteva seri a venit. Eram singur acasă, stăteam în pat şi plângeam după el şi-mi era frică şi eram nefericit şi bolnav şi mă simţeam mizerabil cum nici nu vă puteţi imagina. Fereastra de la bucătărie era deschisa, fiindcă acum au venit nişte seri de primăvară călduroase. Am auzit porumbeii gângurind afară. Sunt o grămadă aici, în grădina din spate, şi e un gângurit veşnic acum, primăvara.

Atunci s-a întâmplat.

Cum stăteam eu acolo şi plângeam cu capul în pernă, am auzit un gângurit foarte aproape şi, când ridic capul, văd un porumbel pe pervaz, şi-l văd cum se uită la mine cu nişte ochi blânzi. Un porumbel alb-dalb, nu unul gri ca aceia din curte! Un porumbel alb ca neaua, nimeni nu-şi poate da seama ce-am simţit când l-am văzut. Fiindcă era exact ca în cântec. Şi mi s-a părut că-l aud iar şi iar pe Jonatan cântând: „Atunci, Cojiţă, o să ştiu că al tău suflet e”, dar acum el era cel care venise la mine.

Am vrut să spun ceva, dar n-am putut. Stăteam întins în pat şi auzeam cum gângurea porumbelul, şi în spatele gângurităului sau în mijlocul gângurităului, sau cum să spun, i-am auzit vocea lui Jonatan. Deşi nu era ca de obicei. Era doar ca un soi de şoapte în toată bucătăria. Sună aproape ca o poveste cu fantome, şi poate că în mod normal mi s-ar fi făcut frică, dar n-a fost aşa. M-am bucurat de-mi venea să sar până în tavan. Fiindcă tot ce auzeam era atât de minunat.

Deci, era adevărată toată povestea aia cu Nangijala!

Jonatan voia să mă grăbesc să vin acolo, fiindcă e atât de bine în toate felurile, aşa mi-a zis. Şi că atunci când a ajuns el, l-a aşteptat acolo o casă, a primit o casă numai a lui acolo în Nangijala. O grădină veche, aşa a zis, care se cheamă Grădina Cavalerilor şi se află în Valea Cireşilor, nu e minunat? Şi primul lucru pe care l-a văzut când a ajuns la Grădina Cavalerilor a fost o plăcuţă verde la poartă, şi pe plăcuţa aia scria dichisit: Fraţii Inimă-de-Leu.

„Ceea ce înseamnă că o să locuim acolo amândoi”, a spus Jonatan.

Vă daţi seama, şi pe mine o să mă cheme Inimă-de-Leu când o să ajung în Nangijala. Sunt fericit, fiindcă îmi doresc să mă cheme la fel ca pe Jonatan, chiar dacă nu sunt curajos ca el.

„Vino cât de repede poţi”, a zis el. „Dacă nu mă găseşti acasă în Grădina Cavalerilor, să ştii că sunt jos la pârâu şi pescuiesc.”

După care s-a făcut linişte şi porumbelul şi-a luat zborul. Direct peste acoperişul casei. înapoi spre Nangijala.

Şi eu zac aici pe canapeaua mea şi aştept să-l pot urma şi eu în zbor. Sper că să găsesc drumul într-acolo nu e prea greu. Dar Jonatan a zis că nu e greu deloc. Am notat adresa, ca să fiu sigur:

Fraţii Inimă-de-Leu Grădina Cavalerilor Valea Cireşilor Nangijala.

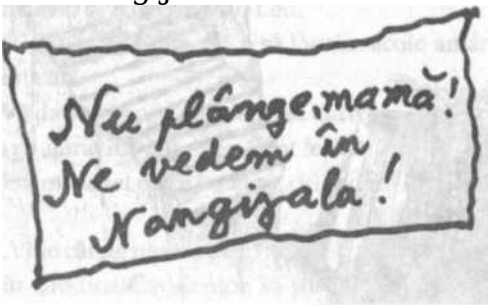

Aşa o să scriu pe bileţel:

Jonatan locuieşte acolo singur de două luni. Două luni lungi, îngrozitoare a trebuit să stau fără el. Dar în curând o să ajung şi eu în Nangijala. Curând, curând, o să

zbor într-acolo. Poate la noapte. Simt că ar putea fi la noapte. O să scriu un bileţel şi-o să-l las pe masa din bucătărie, ca să-l găsească mama, când se trezeşte mâine în zori.

Şi s-a întâmplat. Şi niciodată n-am trăit ceva mai ciudat.

M-am trezit stând în faţa porţii şi citind pe plăcuţa verde: Fraţii Inimă-de-Leu.

Cum am ajuns acolo? Când am zburat acolo? Cum am nimerit drumul fără să întreb absolut pe nimeni? Nu ştiu. Singurul lucru pe care-l ştiu e că m-am trezit stând acolo şi citind numele de pe plăcuţă.

L-am strigat pe Jonatan. De mai multe ori l-am strigat, dar nu mi-a răspuns. Şi atunci mi-am adus aminte – bineînţeles că era jos la pârâu şi pescuia.

Am luat-o la fugă. Pe poteca îngustă care duce la pârâu. Am alergat de-am rupt pământul – şi acolo jos, pe pod, era Jonatan. Fratele meu stătea acolo şi părul îi lucea în bătaia razelor de soare. Şi dacă aş încerca să povestesc, tot n-aş putea să exprim ce-am simţit când l-am văzut iar.

Nu observase că am venit. Eu am încercat să strig „Jonatan”, dar cred că plângeam, fiindcă mi-au ieşit doar nişte mici sunete nearticulate. Dar Jonatan m-a auzit. Şi-a ridicat privirea şi m-a văzut. Mai întâi, mi s-a părut că nu mă recunoaşte. Dar pe urmă m-a strigat şi a aruncat undiţa şi-a venit într-un suflet la mine şi m-a luat în braţe, de parcă ar fi vrut să vadă cu ochii lui că am venit cu adevărat. Şi am plâns doar puţin, n-aveam de ce să plâng, dar îmi fusese atât de dor de el.

Dar Jonatan, el a râs, şi-am stat acolo, pe malul pârâului şi ne-am ţinut în braţe şi am fost atât de fericiţi cum nimeni nu-şi poate închipui, fiindcă eram iar împreună. Şi pe urmă Jonatan a zis:

„Deci aşa, Cojiţă Inimă-de-Leu, ai venit în sfârşit!” Cojiţă Inimă-de-Leu, suna ciudat, aşa că am chicotit pe seama asta.

Şi-am râs de numele ăsta şi mai mult, de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care-l auzisem de multă vreme, deşi asta doar fiindcă voiam ceva de care să râdem, fiindcă eram fericiţi de nu mai puteam. Şi râdeam de ne prăpădeam, şi-am început să ne luăm la trântă, dar nu ne-am oprit din râs din cauza asta. Nu, am continuat până am căzut pe iarbă şi am stat întinşi acolo şi ne-am dat de-a berbeleacul şi-am râs rău rău, şi până la urmă, de-atâta râs, am căzut în pârâu, şi-atunci am râs atâta, că am crezut că o să ne înecăm.

Dar în loc de asta, am început să înotăm. Eu n-am ştiut niciodată să înot, deşi îmi dorisem foarte mult să învăţ. Acum ştiam fără doar şi poate. înotam foarte bine.

„Jonatan, pot să înot”, am ţipat eu.

„Clar că poţi să înoţi”, a zis Jonatan. Şi atunci am început să mă gândesc la ceva.

„Jonatan, tu ai observat un lucru?” am zis eu. „Nu mai tuşesc.”

„Nu, clar că nu mai tuşeşti”, a zis Jonatan. „Eşti în Nangijala acum.”

Am moţat câteva ceasuri bune, şi pe urmă m-am ridicat pe pod şi-am stat acolo ud, cu apa curgându-mi din haine. Mi se lipiseră pantalonii de picioare, de aceea am putut vedea clar ce se întâmplase. Credeţi-mă sau nu, dar picioarele mele erau drepte drepte, la fel ca ale lui Jonatan.

Şi-atunci mi-a trecut prin minte: dacă m-am făcut şi frumos? L-am întrebat pe Jonatan ce părere are. Dacă se vede că m-am făcut frumos.

„Uită-te în oglindă”, a zis el, referindu-se la pârâu.

Fiindcă apa era clară şi liniştită, că te puteai oglindi în ea.

M-am aşezat pe burtă pe pod şi m-am uitat în jos peste margine şi m-am văzut în apă, dar n-am sesizat nicio mare frumuseţe la mine. Jonatan a venit şi s-a pus lângă mine, şi am stat îndelung şi ne-am uitat la fraţii Inimă-de-Leu, cei de acolo de jos din apă, la Jonatan, atât de frumos, cu părul lui auriu şi ochii şi faţa lui frumoasă, şi pe urmă la mine, la mutra mea scofâlcită şi smocurile mele de păr şi toate astea.

„Nu, nu văd să mă fi făcut mai frumos”, am zis eu.

Dar Jonatan era de părere că e o diferenţă foarte mare faţă de înainte.

„Şi arăţi şi sănătos”, a zis el.

Atunci am început să mă pipăi cum trebuie, să văd. Acolo, pe pod, m-am simţit sănătos şi fericit în fiecare bucăţică din mine, şi atunci de ce să am nevoie să fiu frumos? Eram fericit din toată fiinţa mea, parcă râdeam înăuntrul meu.

Am stat acolo câteva clipe să ne încălzească razele soarelui şi ne-am uitat la peştii care săreau din apă şi înapoi în apă pe sub pod. Dar Jonatan voia să ne ducem acasă, şi eu voiam asta, fiindcă eram curios să văd cum e

acea Grădină a Cavalerilor, unde aveam să locuiesc acum.

Jonatan a mers înaintea mea pe poteca spre Grădină, iar eu am mers agale în urma lui, cu picioarele mele frumoase şi drepte. Mergeam şi mă holbam la picioarele mele şi simţeam cât de bine e să merg cu ele. Dar după ce-am urcat o porţiune de deal, mi-a venit brusc să întorc capul. Şi atunci, atunci am văzut în sfârşit Valea Cireşilor, o, acea vale, era albă de la florile de cireş care erau peste tot! Era albă şi verde de la florile de cireş şi cu iarbă verde, verde. Şi prin toată porţiunea asta imensă albă şi verde curgea pârâul, ca o fâşie de argint. De ce nu observasem asta până atunci, şi nu-l văzusem decât pe Jonatan? Dar acum stăteam nemişcat pe potecă şi vedeam cât de frumos e, şi i-am spus lui Jonatan:

„Asta trebuie să fie cea mai frumoasă vale de pe pământ, nu?”

„Da, deşi nu de pe pământ”, a zis Jonatan, şi atunci mi-am adus aminte că eram în Nangijala.

Peste tot în jurul Văii Cireşilor se aflau munţi înalţi, era frumos. Şi la poalele munţilor curgeau pârâie şi cascade spre vale, cânta tot văzduhul, era primăvară.

Era ceva special şi cu aerul. Simţeam că parcă vreau să-l beau, atât de curat şi de bun era.

„Cei de acasă de la oraş ar avea nevoie de câteva kilograme de aer din ăsta”, am zis eu, fiindcă mi-am amintit cât tânjeam după aer, când zăceam pe canapeaua mea din bucătărie şi simţeam că nu am aer deloc.

Dar aici aveam, şi trăgeam în piept cât puteam. Parcă nu primeam îndeajuns. Jonatan a râs de mine şi mi-a zis:

„Să-mi laşi şi mie puţin, da?”

Poteca pe care mergeam era albă de la florile de cireş căzute pe jos, şi deasupra noastră zburau petale fine şi albe care ne căzeau în păr şi peste tot, dar mie îmi plac potecile mici şi verzi cu petale de cireş, chiar îmi plac.

Şi la capătul potecii se afla Grădina Cavalerilor, cu plăcuţa verde la poartă.

„Fraţii Inimă-de-Leu”, i-am citit eu cu voce tare lui

Jonatan. „Îţi dai seama, noi aici o să locuim!”

„Da, îţi dai seama, Cojiţă”, a zis Jonatan, „nu e frumos?”

Şi sigur că era frumos. înţeleg că aşa i se părea lui Jonatan. Eu unul nu mi-aş putea imagina vreodată un loc în care să vreau să locuiesc, în afară de ăsta.

Era o casă albă, veche, deloc mare, cu colţuri verzi şi o uşă verde şi o bucată de pământ verde de jur împrejur, unde creşteau şi flori de migdal şi *bănuţe* în iarbă. Mai erau şi lilieci şi cireşi acolo, care înfloreau sălbatic, şi de jur împrejur era un zid de piatră, un zid gri, deloc înalt, cu flori roz pe el. Puteai să sari peste el cu uşurinţă, dar dacă intrai pe poartă, simţeai că zidul acela te protejează de tot ce e afară, simţeai că acum eşti acasă şi singur.

Apropo, erau două case, nu doar una, deşi cealaltă semăna mai mult cu un grajd sau ceva de genul ăsta. Erau amplasate în V, casele, şi în faţa colţurilor care se întâlneau era o bancă veche care părea din epoca de piatră. O bancă plăcută şi un colţ plăcut, în orice caz. Aproape că-ţi venea să te aşezi acolo şi să te gândeşti puţin şi să vorbeşti şi să te uiţi la păsările şi poate să bei un suc sau ceva.

„Mă simt bine aici”, i-am spus lui Jonatan. „Şi în casă e la fel de bine?”

„Hai să vezi”, a răspuns el. Era deja în faţa uşii şi tocmai voia să intre, când s-a auzit un nechezat, da, chiar un cal necheza, şi Jonatan a zis:

„Cred că mergem în grajd mai întâi!”

A intrat în cealaltă casă, şi eu am alergat după el, dacă aţi fi văzut cum alergam!

Chiar era un grajd, aşa cum crezusem, şi acolo erau doi cai, doi cai murgi frumoşi care şi-au întors capetele şi-au nechezat la noi, când am intrat pe uşă.

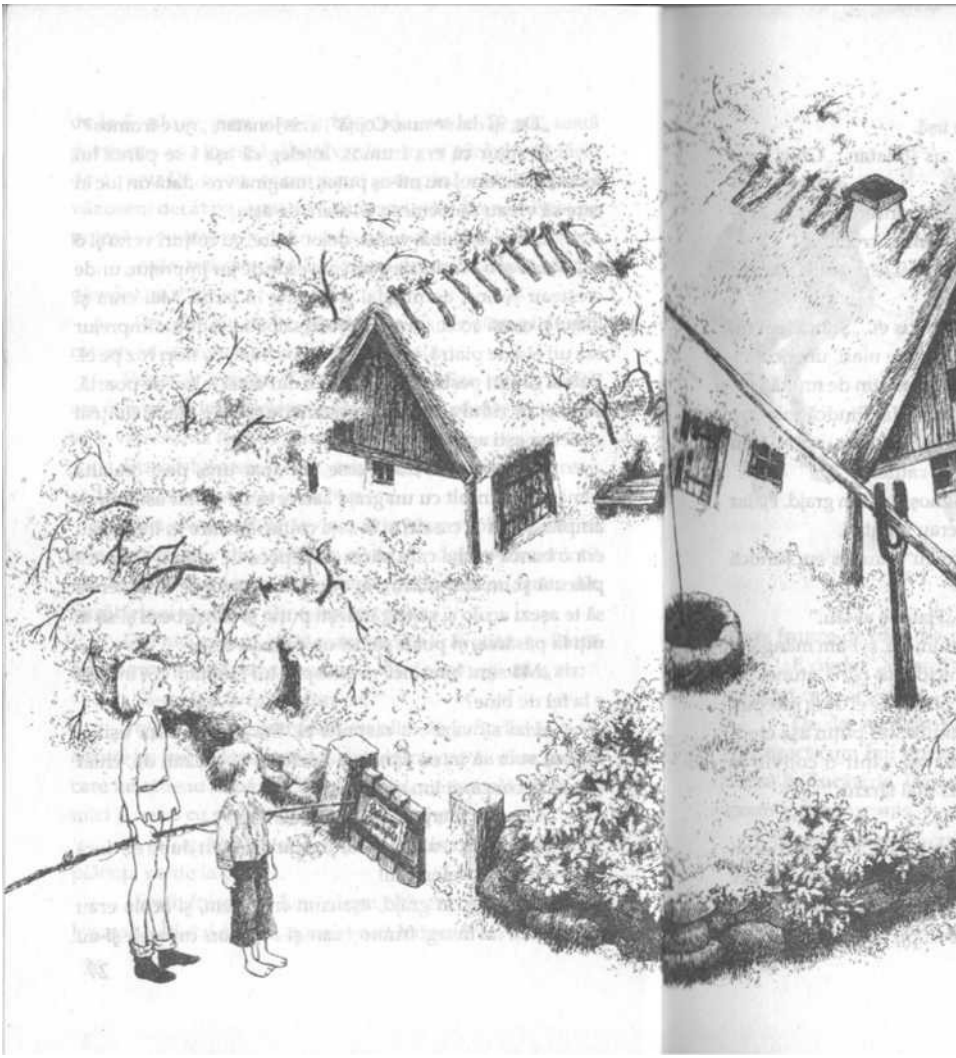

„Ei sunt Grim şi Fjalar”, a zis Jonatan. „Ghici care dintre ei e al tău!”

„Nu, nu încerca!”, am zis eu. „Nu încerca să mă păcăleşti că un cal e al meu, fiindcă oricum nu cred.”

Dar Jonatan a zis că în Nangijala nu te puteai descurca fără cal.

„Fără cal nu ajungi nicăieri”, a zis el. „Şi înţelegi tu, Cojiţă, că aici trebuie să parcurgi distanţe mari, uneori.”

Era cel mai bun lucru pe care-l auzisem de multă

vreme – că trebuie să ai cal în Nangijala, da, fiindcă mie îmi plac foarte mult caii. Şi ce boticuri catifelate au, nu-mi dau seama cum poate exista ceva atât de catifelat!

Erau doi cai neobişnuit de frumoşi, cei din grajd. Fjalar avea o pată albă în frunte, în rest erau identici.

„Atunci poate că Grim e al meu”, am zis eu, fiindcă Jonatan voia să ghicesc.

„Ai pierdut”, a zis Jonatan, „Fjalar e al tău.”

L-am lăsat pe Fjalar să mă adulmece, şi l-am mângâiat şi nu mi-a fost deloc frică, deşi niciodată până atunci nu mai pusesem mâna pe un cal. Mi-a plăcut de el de la început, şi sunt sigur că şi lui i-a plăcut de mine, cel puţin aşa cred.

„Avem şi iepuri”, a zis Jonatan. „Într-o colivie în spatele grajdului. Dar poţi să-i vezi mai târziu”. Da, asta credea el!

„Trebuie să-i văd imediat”, am zis eu. Fiindcă dintotdeauna mi-am dorit iepuri, şi acasă în oraş nu puteam să am.

Am cotit scurt prin spatele grajdului, şi acolo, într-o colivie, chiar erau trei iepuraşi scumpi, care ronţăiau din nişte frunze de păpădie.

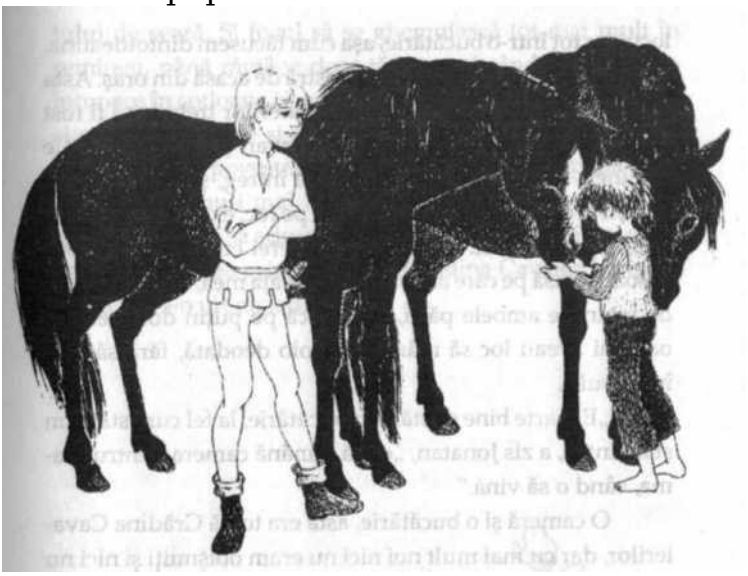

„E ciudat”, i-am zis eu lui Jonatan, „aici în Nangijala ai exact ce ţi-ar dorit.”

„Da, dar nu ţi-am spus?” a zis Jonatan. Şi era într-adevăr exact cum îmi povestea când stătea lângă mine acolo acasă în bucătărie. Deşi acum vedeam că e şi adevărat, şi eram foarte bucuros.

Există unele lucruri pe care nu le uiţi niciodată. Niciodată, niciodată n-o să uit acea primă seară din bucătăria din Grădina Cavalerilor, cât de minunat a fost şi cum m-am simţit să pot sta de vorbă cu Jonatan exact ca înainte. Acum locuiam tot într-o bucătărie, aşa cum făcusem dintotdeauna. Deşi nvi semăna cu bucătăria noastră de acasă din oraş. Asta e sigur. Bucătăria din Grădina Cavalerilor trebuie să fi fost străveche, cu grinzile ei vechi din tavan şi şemineul ei. Ce şemineu, ocupa aproape un perete întreg, şi dacă voiai să găteşti acolo, trebuia s-o faci direct pe foc, exact cum se făcea odată, pe vremuri. În mijlocul camerei era cea mai impunătoare masă pe care am văzut-o în viaţa mea, cu bănci lungi de lemn de ambele părţi, şi cred că pe puţin douăzeci de oameni aveau loc să mănânce acolo deodată, fără să stea înghesuiţi.

„E foarte bine să stăm în bucătărie, la fel cum stăteam şi înainte”, a zis Jonatan, „ca să rămână camera pentru mama, când o să vină.”

O cameră şi o bucătărie, asta era toată Grădina Cavalerilor, dar cu mai mult noi nici nu eram obişnuiţi şi nici nu aveam nevoie de mai mult. Totuşi era pe puţin dublu faţă de acasă.

Acasă, da! I-am povestit lui Jonatan despre bileţelul pe care i-l lăsasem mamei pe masa din bucătărie.

„I-am scris că ne vedem în Nangijala. Deşi cine ştie când vine.”

„Ar putea dura ceva”, a zis Jonatan. „Dar într-o cameră bună are loc pentru zece maşini de cusut, dacă vrea.”

Ghiciţi ce-mi place mie. îmi place să stau întins pe o

banchetă veche cu spătar, demodată, într-o bucătărie din aia veche, demodată, şi să vorbesc cu Jonatan, în timp ce razele focului licăresc pe pereţi, şi când mă *uit* pe fereastră, să văd o creangă de cireş care se leagănă uşor în bătaia vântului de seară. Şi focul să se ghemuiască tot mai mult în şemineu, până rămâne doar tăciune, şi când începe să se întunece în cotloane, şi eu devin din ce în ce mai somnoros, şi stau întins acolo şi nu mai tuşesc, Jonatan să-mi spună poveşti. Să-mi povestească şi să-mi povestească, până când într-un final nu-i mai aud vocea, aud numai şoapte din acelea, şi atunci să adorm. Toate astea îmi plac mie, şi exact aşa a fost în acea primă seară în Grădina Cavalerilor, şi de aceea n-o s-o uit niciodată.

Şi pe urmă, dimineaţa de după. Atunci am călărit. Da, am ştiut să călăresc, şi totuşi a fost prima dată când am stat pe un cal – nu înţeleg cum poate fi aşa în Nangijala, adică să poţi şi să ştii torul. înaintam în galop de parcă nicicând nu făcusem altceva.

Dar să-l fi văzut pe Jonatan călărind! Femeia care spusese că fratele meu seamănă cu un prinţ din poveste ar fi trebuit să fie acolo şi să-l vadă trecând ca un susur pe calul său peste pajiştile din Valea Cireşilor, atunci ar fi văzut un prinţ din poveste pe care nu l-ar fi uitat niciodată! Când a trecut în plin galop şi a făcut o săritură peste

pârâu, parcă zbura deasupra, cu părul fluturând, da, atunci chiar îţi venea să crezi că era un prinţ din poveste. Şi era şi îmbrăcat aproape sau mai mult ca un cavaler. Era un dulap plin cu haine în Grădina Cavalerilor, de unde or fi apărut, şi nu erau deloc din cele care există în prezent, ci erau haine de cavaler. Am ales câteva şi pentru mine, zdrenţele mele vechi şi urâte le am aruncat, nu vreau să le mai văd niciodată. Fiindcă Jonatan a zis că trebuie să fim îmbrăcaţi potrivit timpului în care trăiam acum, altfel oamenii din Valea Cireşilor ne-ar fi luat drept ciudaţi. Timpul focului de tabără şi al legendelor, nu aşa spusese Jonatan? Când călăream acolo, în frumoasele noastre haine de cavaleri, l-am întrebat:

„Sunt vremuri foarte foarte vechi astea în care trăim aici în Nangijala, nu?”

„S-ar putea spune, într-un fel”, a zis Jonatan. „Sigur sunt nişte vremuri străvechi pentru noi. Dar se poate spune şi că sunt vremuri noi.”

A stat puţin pe gânduri.

„Da, exact”, a zis el, „nişte vremuri noi şi proaspete şi bune în care e uşor şi simplu de trăit.”

Dar după aceea i s-a întunecat privirea.

„Cel puţin aici, în Valea Cireşilor”, a zis el.

„În alte locuri e altfel?” am întrebat eu. Iar Jonatan a zis că e sigur că în alte părţi e altfel.

Atunci ce noroc că noi nimerisem aici! Tocmai aici, în Valea Cireşilor, unde viaţa era aşa de uşoară şi simplă, aşa cum spunea Jonatan. Nimic nu putea fi mai uşor şi mai simplu şi mai bine decât o asemenea dimineaţă. Mai întâi te trezeşti în bucătăria ta de la razele soarelui care intră pe fereastră şi de la ciripitul şi veselia păsărilor din copacii din faţa casei şi îl vezi pe Jonatan mergând acolo calm şi punându-ţi pe masă pâine şi lapte şi, după ce mănânci, te duci şi-ţi hrăneşti iepurii şi-ţi ţesali calul. Şi pe urmă ieşi la călărit, vai, ieşi la călărit, şi e rouă în iarbă, străluceşte şi luminează peste tot, şi bondarii şi albinele zumzăie peste tot în florile de cireş, şi calul porneşte la drum în galop, şi

aproape că nu ţi-e frică deloc. Şi nici măcar nu ţi-e teamă că totul se va sfârşi brusc, aşa cum se termină de obicei toate lucrurile bune. Nu în Nangijala! Cel puţin nu aici, în Valea Cireşilor!

Am călărit îndelung peste câmpii încoace şi încolo cum s-a nimerit, pe urmă am urmat poteca de-a lungul pârâului, cu toate curbele şi cotiturile, şi brusc am văzut fumul coşurilor din satul din vale. Mai întâi doar fumul, pe urmă tot satul cu casele şi grădinile lui vechi. Am auzit cocoşii cântând şi câinii lătrând şi oile şi caprele behăind, se cunoştea că e dimineaţă. Satul cred că tocmai se trezise.

O femeie cu un coş pe braţe s-a îndreptat spre noi pe potecă. Părea ţărancă, nu era nici tânără, nici bătrână, mai degrabă între, şi avea pielea brună, aşa cum ai atunci când stai afară pe tot felul de vreme. Era îmbrăcată demodat, aproape ca în basme.

„Aha, Jonatan, fratele tău a venit în sfârşit”, a zis ea zâmbind foarte blând.

„Da, a venit”, a zis Jonatan, şi se auzea din vocea lui că îi părea bine. „Cojiţă, ea e Sofia”, a zis el după aceea, şi Sofia a încuviinţat din cap.

„Da, eu sunt Sofia”, a zis ea. „Ce bine că v-am întâlnit. Puteţi să luaţi coşul.”

Şi Jonatan a luat coşul ca pe ceva firesc, fără să întrebe ce e în el.

„Sper că-l iei pe fratele tău diseară la Cocoşul de Aur, ca să-l cunoască toată lumea”, a zis Sofia.

Jonatan a zis că aşa va face, şi pe urmă ne-am luat rămas bun de la ea şi am pornit călare spre casă. L-am întrebat pe Jonatan cine e Cocoşul de Aur.

„Pensiunea Cocoşul de Aur”, a zis Jonatan. „E pensiunea de jos din sat. Acolo ne întâlnim şi vorbim despre ce trebuie să vorbim.”

Mi s-a părut amuzant să merg cu el la Cocoşul de Aur seara şi să văd ce fel de oameni locuiau în Valea Cireşilor. Voiam să ştiu totul despre Valea Cireşilor şi despre

Nangijala. Voiam să văd dacă e exact aşa cum povestea Jonatan. Şi mi-a venit în cap un lucru, de care i-am amintit cât călăream.

„Jonatan, tu mi-ai zis că în Nangijala ai parte de aventuri de dimineaţa până seara, şi chiar şi noaptea, îţi aduci aminte? Dar aici e linişte şi nu e absolut nicio aventură."

Atunci Jonatan a râs.

„Ieri ai venit, ai uitat? Prostuţule, de-abia ţi-ai băgat nasul aici. O să ai tu parte şi de aventuri."

Şi am zis că dacă mă gândesc mai bine, e îndeajuns de aventuros şi minunat s-o duci aşa cum o ducem noi în Grădina Cavalerilor, cu caii noştri şi iepurii şi toate cele. De alte aventuri nici nu aveam nevoie.

Atunci Jonatan s-a uitat atât de ciudat la mine, aproape de parcă îi era milă de mine, după care a spus:

„Da, ştii tu, Cojiţă, mi-aş dori să ai parte de aventuri chiar acum. Dar chiar acum. Fiindcă te rog să mă crezi, există aventuri care n-ar trebui să existe."

Când am ajuns acasă, Jonatan a despachetat coşul Sofiei pe masa din bucătărie. Erau o pâine în el şi o sticlă cu lapte şi un borcan mic cu miere şi câteva clătite.

„Sofia ne dă mâncare?" am întrebat eu uimit. Nu mă gândisem prea mult la cum o să facem rost de mâncare.

„Uneori da", a zis Jonatan.

„Gratis gratis?" am întrebat eu.

„Gratis, da, am putea s-o numim şi aşa", a zis Jonatan. „Aici, în Valea Cireşilor, totul e gratis. Ne dăm unii altora şi ne ajutăm între noi fiindcă trebuie."

„Dar tu îi dai ceva Sofiei?" am întrebat eu.

Atunci el a râs din nou.

„Da, cu plăcere", a zis el. „Balegă de cal pentru straturile ei cu trandafiri, printre altele. De asta îi fac eu rost gratis, gratis."

După care a zis încet, că abia am auzit:

„Îi mai fac şi o grămadă de alte servicii."

Tocmai atunci l-am văzut că scoate şi altceva din coş.

O hârtie mică, mică, rulată, nimic altceva. A desfăcut-o şi a citit ceva ce era scris pe ea, şi atunci şi-a încreţit fruntea de parcă nu-i plăcea ce scrie. Dar nu mi-a zis nimic, iar eu n-am vrut să întreb. M-am gândit că o să-mi spună ce scrie pe bileţelele lui de hârtie atunci când o să vrea să ştiu şi eu.

Aveam un dulap vechi într-un colţ al bucătăriei. Şi în acea primă seară în Grădina Cavalerilor, Jonatan mi-a povestit ceva despre el. Exista o ladă secretă în dulap, a zis el, una pe care n-o puteai nici găsi, nici deschide, dacă nu ştiai şmecheria. Sigur că am vrut s-o văd imediat, dar arunci Jonatan a zis:

„Altă dată. Acum mergi la culcare."

Pe urmă am adormit şi am uitat totul, dar acum îmi adusesem iar aminte. Fiindcă Jonatan s-a dus la dulap, şi-am auzit nişte pocnituri mici şi ciudate. Nu era greu să-ţi dai 38 seama ce a făcut. A ascuns biletul de hârtie în lada secretă. Şi pe urmă a încuiat dulapul şi a pus cheia într-o piuliţă veche care era sus de tot pe un raft din bucătărie.

După aceea am fost să facem baie puţin, iar eu m-am aruncat în apă de pe pod, vă daţi seama că am avut curaj s-o fac! Şi pe urmă Jonatan mi-a făcut o undiţă la fel ca a lui, şi am pescuit câţiva peşti. Doar cât să ne ajungă la cină. Eu am prins un biban zdravăn, şi Jonatan doi.

Am fiert peştele acasă pe cuptorul nostru mare, într-o oală care atârna de un lanţ de fier deasupra focului. Şi după ce-am mâncat, Jonatan a zis:

„Acum, Cojiţă, să vedem dacă poţi să tragi la ţintă. Uneori îţi foloseşte să ştii."

M-a luat cu el în grajd şi, în compartimentul pentru hamuri, erau agăţate două arcuri. Am înţeles că Jonatan le făcuse, fiindcă făcea tot timpul arcuri pentru copiii din curte, acasă în oraş. Dar astea erau mai mari şi mai frumoase, chiar erau adevărate.

Am pus o ţintă pe uşa grajdului, şi acolo am tras la ţintă toată după-amiaza. Jonatan mi-a arătat cum se face. Şi am tras atât de bine, da, nu ca Jonatan, fireşte, fiindcă el

nimerea ţinta exact de fiecare dată.

Jonatan era amuzant. Deşi ştia şi putea totul mult mai bine decât mine, lui nu i se părea ceva ieşit din comun. Nu se lăuda niciodată, parcă făcea totul fără să stea pe gânduri. Uneori mi se pare că aproape îşi doreşte ca eu să reuşesc mai bine decât el. Eu am nimerit ţinta de fiecare dată, şi el părea atât de fericit, de parcă ar fi primit un cadou de la mine.

La lăsarea serii, Jonatan a zis că acum e timpul, acum o să ne ducem la Cocoşul de Aur. Am fluierat după Grim şi Fjalar. Ei se plimbau liberi pe pajiştile din faţa Grădinii Cavalerilor, dar când am fluierat, au venit imediat în galop la poartă. Acolo am pus şaua pe ei şi am încălecat, şi pe urmă am luat-o agale spre sat.

Brusc am simţit că mi-e teamă şi că sunt timid. Nu prea eram obişnuit să întâlnesc oameni, cu atât mai puţin din aceia care locuiau aici în Nangijala, şi i-am spus-o lui Jonatan.

„De ce ţi-e frică?” m-a întrebat el. „Doar nu crezi că-ţi vrea cineva răul.”

„Nu, sigur că nu, dar poate o să râdă de mine.”

Chiar şi mie mi s-a părut o prostie, când m-am auzit zicând aşa ceva, fiindcă de ce-ar râde de mine? Dar la asta mă gândesc tot timpul.

„Ştii, cred că putem începe să te strigăm Karl de acum, dacă tot te cheamă Inimă-de-Leu”, a zis Jonatan. „Cojiţă Inimă-de-Leu, asta i-ar putea face să râdă. Chiar tu era să mori de râs când ai auzit numele ăsta, şi eu la fel.”

Da, îmi plăcea să mă cheme Karl. Chiar se potrivea mai bine la noul meu nume de familie.

„Karl Inimă-de-Leu”, am testat eu cum sună. „Iată-i călare pe Karl şi Jonatan Inimă-de-Leu”. Da, mi se părea că sună bine.

„Deşi tu oricum rămâi Cojiţă al meu”, a zis Jonatan. „Ca să ştii, micuţule Karl.”

Curând am ajuns în sat şi-am mers tropotind pe stradă, pe caii noştri. N-a fost greu să găsim drumul.

Fiindcă am auzit râsete şi vorbă de la distanţă. Şi am văzut şi plăcuţa cu un cocoş mare auriu pe ea, acolo era Cocoşul de Aur. Chiar o casă de oaspeţi din aceea veche, plăcută, despre care citeşti în cărţi. Ieşea o lumină atât de plăcută din ferestruici. Chiar ţi se făcea chef să încerci să vezi cum e să mergi la casa de oaspeţi. Fiindcă nu făcusem niciodată asta.

Dar mai întâi am intrat în curte, şi acolo i-am legat pe Grim şi Fjalar lângă o grămadă de alţi cai care erau acolo. Chiar era adevărat ce spusese Jonatan, că trebuie să ai cal în Nangijala. Cred că fiecare om din toată Valea Cireşilor venise călare la Cocoşul de Aur în seara aceea. Sala de mese era înţesată cu oameni când am intrat. Bărbaţi şi femei, mari şi mici, toată lumea din sat era acolo şi vorbea şi se simţea bine, deşi câţiva copii mici adormiseră deja pe genunchii părinţilor.

Ce s-a mai animat atmosfera când am intrat acolo!

„Jonatan”, au strigat ei, „iată-l pe Jonatan!”

Chiar hangiul – un bărbat din acela mare, rumen în obraji şi foarte frumos – chiar el a ţipat de-a acoperit toată hărmălaia de acolo:

„Iată-l pe Jonatan, nu, iată-i pe fraţii Inimă-de-Leu! Pe amândoi!”

Ne-a ieşit în întâmpinare şi m-a ridicat pe o masă, ca să mă vadă toată luniea, şi eu stăteam acolo şi simţeam cum mă înroşesc.

Dar Jonatan a zis:

„Acesta este fratele meu hibit, Karl Inimă-de-Leu, şi a venit în sfârşit! Să fim drăguţi cu el, la fel cum aţi fost voi cu mine.”

„Da, să ştii că aşa o să fie”, a zis hangiul şi m-a dat jos de pe masă. Dar înainte de a mă apuca, m-a ţinut în braţe câteva momente, şi-am simţit cât de puternic e.

„Noi doi”, a zis el, „noi doi o să fim buni prieteni, la fel cum sunt eu cu Jonatan. Jossi mă cheamă. Deşi majoritatea mă strigă Cocoşul de Aur. Şi la Cocoşul de Aur poţi veni când vrei, să nu uiţi asta, Karl Inimă-de-Leu.”

Sofia era şi ea acolo singură la o masă, şi eu şi Jonatan ne-am aşezat lângă ea. S-a bucurat, cred. Zâmbea

aşa, blând şi m-a întrebat cum mi se pare calul meu şi se întreba dacă Jonatan n-ar putea veni într-o zi s-o ajute în grădină. După care n-a mai scos un cuvânt şi am observat că o măcina ceva. Am mai observat şi altceva. Toţi cei care erau acolo în sala de mese se uitau aproape cu respect la Sofia, şi dacă cineva se ridica să plece, făcea mai întâi o plecăciune spre masa noastră, exact de parcă ar fi fost ceva ieşit din comun tocmai cu ea, n-am înţeles de ce. Ea stătea acolo cu hainele ei simple, cu basma pe cap şi cu mâinile maronii de la muncă pe genunchi, ca o ţărancă obişnuită. Ce era aşa de ieşit din comun cu ea, asta mă întrebam eu.

Ne-am distrat acolo la han. Am cântat o grămadă de cântece, unele pe care le ştiam dinainte şi unele pe care nu le auzisem niciodată, toate erau vesele. Sau chiar aşa? În anumite momente mi se părea că pe toţi îi macină ceva, exact ca pe Sofia. Era de parcă, din când în când, îşi aduceau aminte de ceva. Ceva de care le era frică. Dar Jonatan spusese că viaţa de aici, din Valea Cireşilor, era aşa de simplă şi uşoară, atunci de ce să le fie frică? Oricum, majoritatea timpului avi fost veseli, au cântat şi-au râs şi toţi erau buni prieteni şi ţineau unii la alţii, aşa părea. Dar cred că cel mai mult ţineau la Jonatan. Era exact ca acasă, în oraş, toţi îl plăceau. Şi pe Sofia, şi pe ea o plăceau, cred.

Deşi după aceea, când a trebuit să plecăm acasă, iar eu şi Jonatan am ieşit să ne dezlegăm caii, l-am întrebat pe Jonatan:

„Jonatan, de fapt ce e aşa de neobişnuit cu Sofia?”

Atunci am auzit o voce bosumflată lângă noi:

„Da, exact! Ce e aşa de neobişnuit cu Sofia, şi eu mă întreb de mult!”

Era întuneric în grădină, aşa că n-am văzut cine vorbeşte. Dar brusc a apărut în lumina de la fereastră, şi am recunoscut un tip care stătuse aproape de noi înăuntru în han, cu păr roşu şi ondulat şi o barbă mică, roşie. L-am remarcat fiindcă stătuse ursuz tot timpul şi nu cântase

deloc.

„Cine e?” l-am întrebat pe Jonatan când am ieşit la pas pe poartă.

„Îl cheamă Hubert”, a zis Jonatan. „Şi ştie foarte bine ce e aşa de neobişnuit cu Sofia.”

Pe urmă ne-am dus acasă. Era o seară rece, senină. Niciodată n-am văzut atâtea stele care să strălucească aşa. Am încercat să ghicesc care e pământul.

Dar Jonatan a zis: „Pământul, da, e undeva departe, departe, în spaţiu, nu-l poţi vedea de aici.”

Mi s-a părut puţin trist.

Dar a venit şi ziua când am aflat ce e aşa de neobişnuit cu Sofia.

Într-o dimineaţă, Jonatan mi-a zis:

„Azi trecem puţin pe la regina porumbeilor.”

„Frumos”, am zis eu. „Ce regină e asta?”

„Sofia”, a zis Jonatan. „Regina porumbeilor, aşa îi zic eu în glumă.”

Şi curând aveam să aflu de ce.

Era o bucată bună de drum până la Grădina Lalelelor, acolo unde locuia Sofia. Casa ei se afla la marginea Văii Cireşilor, cu munţii cei înalţi în spate.

Am ajuns acolo dimineaţa în zori. Sofia îşi hrănea porumbeii. Toţi porumbeii erau albi ca neaua! Când i-am văzut, mi-am adus aminte de unul, de cel alb care s-a aşezat o dată pe pervazul ferestrei mele, parcă ar fi fost acum o mie de ani.

„Îţi aduci aminte”, i-am şoptit eu lui Jonatan. „Nu unul din porumbeii ăştia ţi-a împrumutat atunci veşmântul lui din aripi – atunci când ai venit la mine?”

„Ba da”, a zis Jonatan, „altfel cum aş fi putut să vin? Doar porumbeii Sofiei pot zbura prin ceruri, oricât de departe.”

Porumbeii erau ca un nor alb în jurul Sofiei, şi ea stătea acolo calmă, în mijlocul fâlfâielii de aripi. Acum chiar semăna cu o regină a porumbeilor, am zis eu în gândul meu.

Abia acum ne văzuse. Ne-a dat bineţe blând, aşa cum îi era obiceiul, dar bucuroasă nu era. Chiar era supărată, şi de îndată i-a zis încet lui Jonatan:

„Am găsit-o pe Violanta moartă ieri-seară, cu o săgeată în piept. Sus, în Trecătoarea Lupului. Şi mesajul dispăruse.”

Lui Jonatan i s-a întunecat privirea. Niciodată nu-l mai văzusem aşa, niciodată atât de amărât. Era de nerecunoscut, nu i-am recunoscut nici vocea.

„Atunci e cum cred eu”, a zis el. „Avem un trădător în

Valea Cireşilor.”

„Se pare că da”, a zis Sofia. „N-am vrut să cred asta. Dar acum înţeleg că aşa trebuie să fie.”

Se vedea cât de tristă e, dar totuşi s-a întors spre mine şi mi-a zis:

„Hai, Karl, să vezi cum e la mine.”

Locuia singură în Grădina Lalelelor cu porumbeii şi albinele şi caprele ei, într-o grădină cu atâtea flori, că abia se putea merge pe acolo.

În timp ce Sofia îmi arăta grădina, Jonatan s-a apucat să sape şi să plivească, aşa cum trebuie făcut în grădini primăvara.

M-am uitat la tot ce era acolo, la stupii de albine ai Sofiei, avea foarte mulţi, la lalele şi la narcise şi la caprele ei curioase, dar mă gândeam fără încetare la Violanta, pe care nici nu o ştiam, care fusese ucisă în munţi.

Ne-am întors la Jonatan, care stătea pe jos în grădină şi plivea buruiana şi se înnegrise la degete.

Sofia l-a privit tare abătută şi i-a spus:

„Auzi, micuţul meu grădinar, cred că în curând va trebui să te apuci de altceva.”

„Înţeleg”, a zis Jonatan.

Biata Sofia, sigur îşi făcea mai multe griji decât arăta.

A început să iscodească cu privirea spre munţi, atât de îngrijorată, încât am început să-mi fac griji şi eu. Ce iscodea? Pe cine aştepta?

Aveam să aflu în curând. Fiindcă brusc, Sofia a zis:

„Uite că vine! Slavă Domnului, uite-o pe Paloma!”

Era unul din porumbeii ei, care venea în zbor. Mai întâi se zărise doar ca un punct mic sus printre munţi, dar curând a ajuns la noi şi-a aterizat pe umărul Sofiei.

„Vino, Jonatan”, a zis Sofia repede.

„Da, dar Cojiţă – Karl vreau să zic. Trebuie să afle totul acum, nu?”

„Da, sigur”, a zis Sofia. „Veniţi repede amândoi!”

Cu porumbelul pe umăr, Sofia a luat-o la fugă în casă.

Ne-a dus într-o cămăruţă de lângă bucătărie, a încuiat uşa cu zăvorul şi a închis obloanele. Voia să fie sigură că nimeni nu va auzi şi va vedea ceea ce facem.

„Paloma, porumbelul meu”, a zis Sofia. „Azi mi-ai adus un mesaj mai bun decât cel de ultima oară?”

Şi-a băgat mâna sub una din aripile porumbelului şi a scos o capsulă mică. Din ea a scos o hârtie rulată, la fel ca cea pe care văzusem că o scosese Jonatan din coş şi o ascunsese în dulapul de la noi de acasă.

„Citeşte repede”, a zis Jonatan. „Repede, repede!”

Sofia a citit şi a scos un ţipăt scurt.

„L-au prins şi pe Orvar”, a zis ea. „Acum n-a mai rămas nimeni acolo, care să poată face ceva.”

I-a întins biletul lui Jonatan, şi când a citit asta, i s-a înnegrit şi mai tare privirea.

„Un trădător în Valea Cireşilor”, a zis el, „cine crezi că e, cine poate fi atât de josnic?”

„Nu ştiu”, a zis Sofia. „încă nu ştiu. Dar şi când o să aflu, să-l ferească Domnul.”

Eu stăteam acolo şi ascultam şi nu înţelegeam nimic.

Sofia a oftat, apoi a zis:

„Poţi să-i povesteşti lui Karl. Eu mă duc să vă pregătesc ceva de mâncare.”

După care a dispărut în bucătărie.

Jonatan s-a aşezat pe jos, sprijinit cu spatele de perete. Stătea acolo fără să scoată un cuvânt şi se uita la degetele lui murdare de pământ, dar într-un târziu a spus:

„Da, acum o să afli. Acum, că Sofia a zis că pot să-ţi povestesc.”

Multe îmi povestise despre Nangijala, şi înainte de a veni încoace şi după, dar nimic din ceea ce aveam să aflu acolo, în camera Sofiei.

„Îţi aduci aminte ce-ţi spuneam”, a început el. „Că viaţa de aici din Valea Cireşilor e simplă şi uşoară. Aşa a fost şi aşa ar putea fi, dar nu prea mai e aşa. Fiindcă atunci când e aşa de apăsător şi negru în cealaltă vale, atunci şi viaţa de aici, din Valea Cireşilor, e grea, înţelegi tu.”

„Mai sunt şi alte văi?” am întrebat eu. Şi atunci Jonatan mi-a povestit despre cele două văi verzi din Nangijala, care erau aşa de frumos aşezate printre munţii Nangijalei, Valea Cireşilor şi Valea Trandafirilor Sălbatici, văi adânci, înconjurate de munţi, munţi înalţi, sălbatici, pe care era greu să-i treci dacă nu ştiai potecile mici şi şerpuite şi periculoase, a zis Jonatan. Dar oamenii din văi cunoşteau potecile şi puteau călători liberi unii la alţii.

„Sau mai bine spus, puteau înainte”, a zis Jonatan. „Acum nimeni nu mai iese din Valea Trandafirilor Sălbatici şi nimeni nu mai poate intra aici. Nimeni în afară de porumbeii Sofiei.”

„Dar de ce?” am întrebat eu.

„Fiindcă Valea Trandafirilor Sălbatici nu mai e un tărâm liber”, a spus Jonatan. „Fiindcă valea aceea e în mâinile duşmanului.”

M-a privit de parcă îi părea rău că e nevoit să mă sperie.

„Şi nimeni nu ştie ce se întâmplă aici, în Valea Cireşilor”, a zis el.

Acum mi se făcuse frică. Mă plimbasem pe aici atât de liniştit şi crezusem că nu există niciun pericol în Nangijala, dar acum chiar mi se făcuse frică.

„Ce fel de duşman?” am întrebat eu.

„Tengil îl cheamă”, a zis Jonatan, şi a pronunţat numele aşa încât să sune oribil şi periculos.

„Şi unde se află Tengil?” am întrebat eu.

Atunci Jonatan mi-a povestit despre Karmanjaka, tărâmul de sus din Munţii Munţilor Străvechi, dincolo de Fluviul Fluviilor Străvechi, unde domnea Tengil, crud ca un şarpe.

Mie mi s-a făcut şi mai frică, dar nu voiam s-o arăt.

„Dar de ce nu poate să rămână acolo, în munţii lui străvechi?” am întrebat eu. „De ce trebuie să vină şi să distrugă Nangijala?”

„Da, aşa e”, a zis Jonatan. „Cine ştie răspunsul la întrebarea asta, chiar ştie toate răspunsurile. Nu ştiu de ce

trebuie să distrugă tot ce există. Dar aşa e. Nu suportă ca oamenii din văi să trăiască aşa cum trăiesc. Şi are nevoie de sclavi."

Pe urmă a rămas tăcut din nou, holbându-se la mâinile sale, dar ceva a mormăit, şi am auzit.

„Monstrul ăla, o mai are şi pe Katla!"

Katla! Nu ştiu de ce, dar mi-a sunat mai înfricoşător decât toate celelalte lucruri pe care mi le spusese, şi l-am întrebat:

„Cine e Katla?"

Dar Jonatan a dat din cap.

„Nu, Cojiţă, ştiu că deja ţi-e frică. Nu vreau să vorbesc despre Katla, fiindcă altminteri n-o să mai dormi la noapte". În schimb, mi-a povestit ce era atât de neobişnuit cu Sofia.

„Ea conduce lupta noastră secretă împotriva lui Tengil", a zis Jonatan. „Ne batem cu el, înţelegi tu, ca să ajutăm Valea Trandafirilor Sălbatici. Deşi trebuie s-o facem în secret."

„Dar Sofia", am zis eu, „de ce tocmai ea?"

„Fiindcă ea e puternică şi se pricepe la aşa ceva", a zis Jonatan. „Şi fiindcă ei nu-i e absolut deloc frică."

„Frică, dar nici ţie nu ţi-e frică, Jonatan", am zis eu. La care el a stat puţin pe gânduri, după care a zis:

„Nu, nici mie nu mi-e."

O, ce mi-aş fi dorit să fiu la fel de viteaz ca Sofia şi Jonatan! Dar în loc de asta, eu stăteam acolo atât de speriat, că abia puteam gândi.

„De chestia asta cu Sofia şi cu porumbeii ei care zboară cu mesaje secrete peste munţi, toţi ştiu asta?" am întrebat eu.

„Doar cei de care suntem siguri că putem avea încredere", a zis Jonatan. „Dar printre ei există un trădător, şi e de ajuns!"

Acum i se înnegrise iar privirea, şi a zis abătut:

„Violanta avea la ea un mesaj secret de la Sofia, când a fost ucisă ieri seară. Şi dacă mesajul ăla a ajuns pe

mâinile lui Tengil, asta înseamnă moartea pentru mulţi de acolo din Valea Trandafirilor Sălbatici.”

Mi s-a părut oribil că cineva se putea deda la aşa ceva, să tragă într-un porumbel care zboară, atât de alb şi de nevinovat, chiar dacă are un mesaj secret la el.

Şi brusc mi-am adus aminte ce aveam în dulapul de acasă. L-am întrebat pe Jonatan de ce trebuie să ţinem mesaje secrete în dulapul nostru din bucătărie, nu era periculos?

„Ba da, e periculos”, a zis Jonatan. „Dar e şi mai periculos să le ţinem acasă la Sofia. Asta ar fi primul loc în care ar căuta oamenii lui Tengil, dacă ar veni în Valea Cireşilor, nu la grădinarul ei.”

Asta era bine, a zis Jonatan, că nimeni în afară de Sofia nu ştia cine e el de fapt. Că el nu era numai grădinarul Sofiei, dar şi cel mai apropiat om în lupta împotriva lui Tengil.

„Sofia singură a decis asta”, a zis el. „Vrea ca absolut nimeni de aici din Valea Cireşilor să nu ştie despre asta, şi de aceea trebuie să juri că nu sufli o vorbă despre toate astea până în ziua în care Sofia va vorbi despre asta.”

Şi am jurat că mai bine aş muri decât să spun cuiva cele auzite. Am luat micul dejun la Sofia, după care am pornit călare spre casă.

Ne-am mai întâlnit cu cineva care era tot pe cal, în dimineaţa aceea. Cineva cu care ne-am întâlnit pe potecă imediat ce ieşisem din Grădina Lalelelor. Cu omul cu barba roşie, oare cum îl chema – Hubert?

„Aha, deci aţi fost la Sofia”, a zis Hubert. „Ce-aţi făcut acolo?”

„I-am plivit buruienile”, a zis Jonatan, arătându-i degetele murdare de pământ. „Şi tu, ai ieşit la pescuit?” l-a întrebat Jonatan, fiindcă Hubert îşi ţinea în faţă, pe oblânc, arcul cu săgeţi.

„Da, vreau să vânez câţiva iepuri sălbatici”, a zis Hubert.

Eu m-am gândit la iepuraşii noştri de acasă, şi m-am

bucurat când l-am văzut pe Hubert dispărând pe calul său, ca să nu-l mai văd.

„Hubert”, i-am zis lui Jonatan, „chiar, ce părere ai despre el?”

Jonatan a stat puţin pe gânduri.

„E cel mai iscusit trăgător cu arcul din toată Valea Cireşilor.”

Mai multe n-a spus. Pe urmă şi-a îndemnat calul şi am mers mai departe,

Jonatan luase la el mesajul Palomei şi-l băgase într-a punguţă de piele sub cămaşă şi, când am ajuns acasă, a pus hârtia în sertarul secret din dulap. Dar mai întâi mi-a dat voie să citesc ce scria, şi scria cam aşa:

„Orvar a fost prins ieri şi e prizonier în Grota lui Katla. Cineva din Valea Cireşilor trebuie că ne-a trădat ascunzişul. Aveţi un trădător acolo, aflaţi cine e!”

„Aflaţi cine e”, a zis Jonatan, „mi-aş dori să pot.”

Mai scria ceva în mesaj, dar era scris într-o limbă secretă pe care n-o înţelegeam, şi Jonatan a zis că nu-mi trebuie să ştiu. Erau doar lucruri din acelea pe care Sofia trebuie să le cunoască.

În schimb, mi-a arătat cum se deschide sertarul secret. M-a pus să-l închid şi să-l deschid de câteva ori. Pe urmă l-a închis el şi a încuiat dulapul şi a pus cheia la loc în mojar.

Toată ziua m-am gândit la ceea ce aflasem, şi noaptea n-am dormit prea bine. L-am visat pe Tengil şi am visat porumbei morţi şi pe prizonierul din Grota lui Katla, şi-am ţipat în somn până m-am trezit.

Şi atunci – dacă mă credeţi, bine, dacă nu, nu – am văzut pe cineva în colţul întunecos de lângă dulap, cineva care s-a speriat când am ţipat, şi care a dispărut ca o umbră neagră pe uşă, înainte ca eu să apuc măcar să mă trezesc cum trebuie.

S-a petrecut atât de repede, şi aproape că mi-a venit să cred că totul nu fusese decât un vis. Dar Jonatan n-a fost de aceeaşi părere, când l-am trezit şi i-am povestit.

„Nu, Cojiţă, n-a fost niciun vis”, a zis el. „Niciun vis n-a fost. Era trădătorul!”

„O să-i vină şi lui Tengil vremea odată”, a zis Jonatan.

Stăteam întinşi în iarba verde de pe malul pârâului, şi era una din dimineţile acelea când nu puteai crede că există Tengil, sau că există ceva rău în lume. Era linişte deplină şi pace. Apa susura uşor printre pietrele de sub pod, era singurul lucru pe care-l auzeai. Era frumos să stai acolo întins pe spate, şi să nu vezi nimic în afară de norişorii albi de pe cer. Să stai aşa şi să te simţi bine şi să cânţi puţin şi să nu-ţi pese de nimic.

Şi pe Jonatan îl apucase să vorbească despre Tengil! Eu n-aveam chef să-mi aduc aminte de el, totuşi l-am întrebat:

„Ce vrei să spui? Când zici că o să-i vină vremea lui Tengil?”

„Că o să i se întâmple ceea ce li se întâmplă tuturor tiranilor, mai devreme sau mai târziu”, a zis Jonatan. „Că o să fie distrus ca un păduche şi o să dispară pe veci.”

„Sper să fie aşa, cât de curând”, am zis eu.

Atunci Jonatan a murmurat uşor:

„Deşi e puternic, Tengil ăsta. Şi o are pe Katla!” încă o dată pronunţase numele acela oribil. Aş fi vrut să-l întreb, dar am renunţat. Mai bine să nu ştiu nimic despre Katla într-o dimineaţă superbă ca aceasta.

Dar pe urmă Jonatan a zis ceva care era mai rău decât toate celelalte.

„Cojiţă, o să rămâi singur în Grădina Cavalerilor, o vreme. Pentru că eu trebuie să pornesc spre Valea

Trandafirilor Sălbatici.”

Cum putea să spună ceva atât de îngrozitor? Cum putea crede că o să rămân în Grădina Cavalerilor un singur minut fără el? Dacă avea de gând să intre direct în ghearele lui Tengil, aveam de gând să merg cu el, şi i-am zis asta. Atunci s-a uitat foarte ciudat la mine şi a spus: „Cojiţă, eu am un singur frate, şi vreau să-l feresc de tot ce e rău. Cum poţi să-mi ceri să te iau cu mine, când eu am nevoie de toate forţele mele pentru altceva? Ceva care chiar e un pericol.”

Nu m-a ajutat cu nimic ceea ce a spus. Fierbeam de tristeţe şi de nervi, şi-am ţipat la el:

„Şi tu, tu cum poţi să-mi ceri să stau singur în Grădina Cavalerilor şi să te aştept, când e posibil să nu te mai întorci niciodată?”

Brusc mi-am adus aminte cum a fost, cum a fost atunci după moartea lui Jonatan, când nu mai era lângă mine, cum zăceam pe canapeaua mea din bucătărie şi nu eram sigur c-o să-l mai văd vreodată, o, să mă gândesc la asta era ca şi cum aş fi privit în jos într-o gaură neagră!

Şi acum voia să mă părăsească din nou, să dispară pur şi simplu spre pericole despre care eu nu ştiam nimic. Şi dacă nu se întorcea înapoi, de data asta chiar nu mai exista nicio scăpare, atunci aveam să rămân singur pe vecie.

Mă simţeam din ce în ce mai indignat, şi ţipam şi mai tare la el, şi i-am spus multe răutăţi inimaginabile.

Nu i-a fost uşor să mă calmeze. într-un fel. Dar sigur că până la urmă a fost aşa cum a vrut el. Ştiam că el înţelege totul mai bine decât mine.

„Prostuţule, cum să nu vin înapoi”, a zis el. Era seară, stăteam şi ne încălzeam la foc în bucătărie. în seara dinaintea plecării lui.

Eu nu mai eram nervos, eram doar supărat, şi Jonatan ştia asta. Era atât de drăguţ cu mine. Mi-a dat pâine proaspăt coaptă cu unt şi miere şi mi-a spus legende şi poveşti, dar nu puteam să le ascult. Eu mă gândeam la

legenda despre Tengil, cred că era cea mai înfricoşătoare legendă dintre toate, aşa mi se părea. L-am întrebat pe Jonatan de ce trebuie să pornească într-o călătorie atât de periculoasă. Când putea foarte bine să stea acasă în faţa focului, în Grădina Cavalerilor, şi să se simtă bine. Dar Jonatan mi-a zis că există lucruri care trebuie făcute, chiar dacă sunt periculoase.

„Dar de ce?” am întrebat eu.

„Altfel nu eşti om, eşti doar un răhăţel”, a zis Jonatan.

Mi-a povestit ce avea de gând să facă. Avea de gând să încerce să-l salveze pe Orvar din Grota lui Katla. Fiindcă Orvar însemna mai mult chiar decât Sofia, a zis Jonatan, şi fără Orvar, văile verzi ale Nangijalei ar rămâne poveste.

Era seara târziu acum. Focul se stinsese în şemineu, se făcuse noapte.

Şi s-a făcut zi. Iar eu eram la poartă şi l-am văzut pe Jonatan plecând călare şi dispărând în ceaţă, da, era ceaţă peste Valea Cireşilor în dimineaţa aceea. Şi credeţi-mă, simţeam că-mi crapă inima stând acolo şi văzând cum îl ia ceaţa, cum a fost şters pur şi simplu şi a dispărut. Şi eu rămăsesem singur. Nu suportam. Parcă înnebunisem de atâta durere, şi-am alergat la grajd şi l-am dezlegat pe Fjalar şi m-am aruncat în şa şi m-am dus după Jonatan. Trebuia să-l mai văd o dată, înainte de a-l pierde poate pentru totdeauna.

Mai întâi se ducea la Grădina Lalelelor ca să primească ordine de la Sofia, ştiam asta, şi într-acolo am apucat-o. Ca un nebun de legat am călărit, şi l-am prins din urmă chiar când ajunsese în faţa porţii. Atunci aproape că mi s-a făcut ruşine şi-am vrut să mă ascund, dar el deja descălecase şi mă şi auzise.

„Ce vrei?” a întrebat el.

Da, de fapt, ce voiam?

„Sigur te întorci?” am mormăit eu. Ăsta a fost singurul lucru care mi-a venit în cap.

Atunci el s-a suit la loc pe cal, şi caii noştri stăteau

liniştiţi alături. Jonatan a şters ceva de pe obrazul meu, lacrimi sau ce-or fi fost, cu degetul arătător a făcut asta, şi pe urmă a zis:

„Nu plânge, Cojiţă! Ne vedem – sigur! Şi dacă nu aici, atunci în Nangilima.”

„Nangilima”, am zis eu. „Asta ce e?”

„O să-ţi povestesc altă dată”, a zis Jonatan.

Nu pricep cum am suportat timpul acela cât am stat singur în Grădina Cavalerilor şi cum am făcut să treacă timpul. Am avut grijă de animalele mele, fireşte. Am stat în grajd cu Fjalar aproape tot timpul. Şi-am stat mult şi-am vorbit cu iepurii mei. Am pescuit puţin şi-am făcut baie şi-am fost la vânat ca să-mi asigur hrana, dar toate mi se păreau atât de stupide, când Jonatan nu era cu mine. Sofia mai venea să-mi aducă mâncare din când în când, şi vorbeam despre Jonatan. Tot timpul speram că ea va spune „hai că o să se întoarcă acasă curând”, dar nu spunea asta. Am vrut s-o întreb de ce nu s-a dus ea să-l salveze pe Orvar, în loc să-l trimită pe Jonatan. Dar de ce să fi întrebat, doar ştiam.

Tengil o ura pe Sofia, aşa îmi spusese Jonatan.

„Sofia din Valea Cireşilor şi Orvar din Valea Trandafirilor Sălbatici, ăştia sunt cei mai mari duşmani ai lui, şi crede-mă că el ştie asta”, îmi spusese Jonatan odată, atunci când îmi explicase situaţia.

„Pe Orvar îl ţine în Grota lui Katla, şi acolo şi-ar dori s-o zvârle şi pe Sofia, ca s-o înfometeze şi s-o omoare. Odiosul, a promis cincisprezece cai drept recompensă celui care i-o aduce pe Sofia vie sau moartă.”

Asta îmi povestise Jonatan. Aşa că bineînţeles că înţelegeam de ce Sofia trebuia să se ţină departe de Valea Trandafirilor Sălbatici. Jonatan a trebuit să se ducă acolo în locul ei. Despre el Tengil nu ştia nimic. Cel puţin, asta credeam şi speram. Deşi cineva înţelesese că Jonatan nu e doar un mic grădinar. Cel care fusese la noi în noaptea aceea. Cel pe care îl văzusem în faţa dulapului, din cauza lui Sofia nu se putea abţine să nu-şi facă griji.

„Bărbatul acela ştie prea mult”, a zis ea.

Şi voia să-i dau imediat de ştire dacă mai văd pe cineva dând târcoale Grădinii Cavalerilor. Am zis că la dulap nu cred că ar mai încerca cineva. Fiindcă am mutat hârtiile secrete în alt loc. Acum le ţineam într-o ladă cu ovăz, afară, în camera cu hamuri. într-o cutie mare de tutun de mestecat, care era ascunsă în ovăz.

Sofia a venit cu mine în camera cu hamuri şi a căutat bine şi-a scos cutia şi a pus acolo un nou mesaj. I s-a părut o ascunzătoare bună, şi mie la fel.

„Rezistă, dacă poţi”, a zis Sofia când a plecat. „Ştiu că e greu, dar trebuie să rezişti!”

Şi era cam greu. Mai ales seara şi noaptea. Aveam nişte vise atât de oribile cu Jonatan şi mi-era teamă pentru el în fiecare clipă şi când eram treaz.

Într-o seară, mi-am luat calul şi m-am dus la Cocoşul de Aur. Nu mai suportam să stau doar acasă în Grădina Cavalerilor, era atât de linişte acolo, că-mi auzeam şi gândurile. Şi nu» erau gânduri din alea de care să te bucuri.

Vă jur că toţi au început să se holbeze la mine când m-au văzut intrând în han, fără Jonatan.

„Ei, na”, a zis Jossi. „Doar jumate din fraţii Inimă-de-Leu! Da’ cu, Jonatan ce-ai făcut?”

Acum îmi era greu. îmi aduceam aminte ce-mi predicaseră Sofia şi Jonatan. Orice s-ar fi întâmplat, n-aveam voie să povestesc nimănui despre ceea ce făcea Jonatan şi despre unde era. Nici unei fiinţe vii! Aşa că m-am făcut că n-am auzit întrebarea lui Jossi. Dar Hubert era acolo la masa lui şi voia şi el să ştie.

„Da, unde e Jonatan?” m-a întrebat el. „Doar n-a rămas Sofia fără grădinar?”

„Jonatan e la vânătoare”, am zis eu. „E sus în munţi şi vânează lupi.”

Ceva trebuia să spun, nu, şi mi s-a părut că e o minciună bună, pentru că Jonatan zisese că erau o grămadă de lupi cam peste tot în munţi.

Sofia nu era la han în seara aceea. În rest, era tot satul acolo, ca de obicei. Şi îşi cântau melodiile şi se distrau ca de obicei. Dar eu n-am cântat cu ei. Pentru mine nu era ca de obicei. Fără Jonatan nu mă simţeam bine acolo, şi n-am stat mult.

„Nu fi trist, Karl Inimă-de-Leu”, a zis Jossi, când a plecat. „Sunt sigur că Jonatan a terminat vânătoarea, şi o să vină acasă.”

O, ce mult l-am iubit pentru ceea ce a spus! M-a mângâiat uşor pe obraz şi mi-a dat câteva prăjituri bune să le iau la mine.

„Poţi să ronţăi la ele, cât stai acasă să-l aştepţi pe Jonatan”, a zis el.

Era cumsecade, Cocoşul de Aur. Aproape că nu mă mai simţeam atât de singur.

M-am dus acasă cu prăjiturile şi m-am aşezat în faţa focului şi le-am mâncat. Fuseseră nişte zile călduroase, era aproape vară. Dar fot trebuia să fac focul în şemineul nostru mare, căldura soarelui încă nu reuşise să pătrundă prin zidurile groase ale casei noastre.

Am simţit că mi-e frig când m-am ghemuit pe bancheta mea, dar am adormit imediat. Şi l-am visat pe Jonatan. Un vis atât de oribil, încât m-am trezit.

„Da, Jonatan”, am ţipat. „Vin”, am ţipat şi m-am ridicat din pat într-un suflet. În întunericul din jurul meu era ca un ecou de ţipete sălbatice, ţipetele lui Jonatan! Mă strigase în vis, voia ajutor. Ştiam asta. încă îl mai auzeam, şi voiam să dau năvală drept în întunericul de afară, ca să ajung la el, oriunde s-ar fi aflat. Dar imediat am înţeles cât de imposibil era. Ce puteam face, nimeni nu era aşa de neajutorat ca mine! N-aveam decât să mă ghemuiesc la loc în pat. Am stat acolo şi-am tremurat şi m-am simţit stingher şi mic şi speriat şi singur, cred că cel mai singur din lume.

Şi venirea dimineţii şi faptul că era o zi senină cu soare nu m-au ajutat cine ştie ce. Atunci mi-a fost mai greu să îmi aduc aminte cât de oribil a fost visul, dar că Jonatan

a strigat după ajutor, asta nu puteam să uit. Fratele meu mă chemase, atunci n-ar trebui să pornesc la drum şi să încerc să ajung la el?

Am stat ore în şir lângă iepurii mei şi m-am gândit ce să fac. N-aveam cu cine să vorbesc, n-aveam pe cine să întreb. Trebuia să decid singur. La Sofia nu mă puteam duce, ar fi încercat să mă împiedice. Sub niciun chip nu m-ar fi lăsat să plec, atât de nebună nu era. Fiindcă era o nebunie, îmi dau seama, ceea ce voiam eu să fac. Şi periculos. Cel mai periculos posibil. Iar eu nici nu eram curajos deloc.

Nu ştiu cât timp am stat aşa, sprijinit de zidul grajdului, smulgând iarbă. Am smuls fiecare firicel de iarbă din jurul meu, dar nu mi-am dat seama decât după, nu cât am stat acolo, chinuit de gânduri. Orele treceau, poate că aş mai fi stat acolo, dacă nu mi-aş fi amintit brusc ceea ce zisese Jonatan – că uneori trebuie să faci ceea ce e periculos, altminteri nu mai eşti om, ci doar un răhăţel!

Atunci am hotărât. Am tras un pumn în cuşca iepurilor, încât iepurii au început să sară, şi-am zis cu voce tare, ca să fie sigur:

„O s-o fac! O s-o fac! Nu sunt un răhăţel!”

O, ce bine m-am simţit după ce am luat hotărârea asta!

„Ştiu că e decizia corectă”, le-am zis iepurilor, fiindcă n-aveam cu cine altcineva să vorbesc.

Iepurii, da, au trebuit să devină iepuri sălbatici acum. I-am scos din cuşcă, după care i-am cărat în braţe până la poartă şi le-am arătat valea verde şi minunată a Cireşilor.

„Toată valea e plină de iarbă”, am zis, „şi acolo există o grămadă de alţi iepuri cu care vă puteţi împrieteni. Cred că o să vă distraţi mult mai mult decât în colivie, doar să aveţi grijă la vulpe şi la Hubert.”

Toţi trei păreau puţin uimiţi, şi au făcut câteva sărituri mici de parcă se întrebau dacă e adevărat. După care au luat-o la goană şi-au dispărut printre dealurile verzi, de nu le-am mai văzut urma.

Şi m-am grăbit să încep să pun totul la punct. Am adunat tot ce trebuia să iau la mine. O pătură cu care să mă învelesc, când va trebui să dorm. Un amnar cu care să aprind focul. O raniţă plină cu ovăz pentru Fjalar. Şi provizii de mâncare pentru mine, da, nu aveam decât pâine, dar era cea mai bună pâine, lipii din acelea mari cu gaură înăuntru, făcute de Sofia. Fusese pe la mine şi-mi adusese o stivă, şi-am umplut raniţa până la refuz. O să-mi ajungă mult timp, m-am gândit eu, şi când o să se termine, o să mănânc iarbă, ca iepurii.

Sofia urma să vină cu supă a doua zi, aşa promisese, dar arunci eu aveam să fiu departe. Biata Sofia, o să trebuiască să-şi mănânce singură supa! Dar nu puteam s-o las să vină aici şi să se întrebe unde-am dispărut. Trebuia să ştie, deşi trebuia să ştie atunci când avea să fie prea târziu. Prea târziu ca să mă mai oprească.

Am luat o bucată de cărbune din şemineu şi am scris cu litere mari, negre, pe peretele de la bucătărie:

„M-a chemat cineva în vis, şi-l caut departe, dincolo de munţi.”

Am scris aşa ciudat fiindcă m-am gândit că dacă vine altcineva, şi nu Sofia, la Grădina Cavalerilor, să nu înţeleagă ce înseamnă. Să creadă că am încercat poate să încropesc vreo poezie sau ceva. Dar Sofia va înţelege imediat la ce mă refer: Am plecat să-l caut pe Jonatan!

Eram bucuros şi mă simţeam, pentru prima oară în viaţa mea, de-a dreptul curajos şi puternic. Cântam pentru mine:

„M-a chemat cineva în vis, şi-l caut departe, dincolo de mu-u-u-u-unţi”, o, ce bine mai suna! Toate astea aveam să i le povestesc lui Jonatan, când mă voi întâlni cu el. Mă gândeam eu.

Dacă mă întâlnesc cu el, m-am gândit după aceea. Dar dacă nu…

Atunci. Tot curajul mi-a pierit imediat. Eram un răhăţel din nou. Un răhăţel speriat aşa cum fusesem dintotdeauna. Şi atunci mi s-a făcut dor, ca de obicei, de

Fjalar. Trebuia să mă duc imediat la el. Era singurul lucru care mă ajuta puţin, când eram supărat şi temător. De câte ori nu stătusem lângă el în boxa grajdului, când n-aveam putere să fiu singur! De câte ori nu mă consolase doar să-i văd ochii înţelepţi şi să-i simt căldura şi boticul catifelat. Fără Fjalar n-aş fi putut trăi tot timpul ăsta, cât Jonatan a fost plecat. M-am dus într-o fugă la grajd.

Fjalar nu era singur în boxa lui. Hubert era acolo. Da, Hubert era acolo şi-mi mângâia calul şi a rânjit la mine când m-a văzut.

Inima a început să-mi bată cu putere.

El e trădătorul, m-am gândit. Cred că simţeam asta de mult, şi acum eram sigur. Hubert era trădătorul, altfel de ce-ar fi venit să iscodească în Grădina Cavalerilor?

„Bărbatul ăsta ştie prea mult”, spusese Sofia, şi Hubert era bărbatul ăsta. Acum înţelegeam.

Cât de mult ştia? Ştia totul? Ştia şi ce ascundeam în lada cu ovăz? Am încercat să nu arăt cât de frică îmi era.

„Ce faci aici?” am întrebat eu cât de îndrăzneţ am putut. „Ce vrei să faci cu Fjalar?”

„Nimic”, a zis Hubert. „Veneam la tine, dar ţi-am auzit calul nechezând, şi mie-mi plac caii. E frumos, Fjalar!”

Pe mine nu mă duci tu de nas, am gândit eu şi-am întrebat: „Şi cu mine ce vrei?”

„Să-ţi dau asta”, a zis Hubert şi mi-a întins ceva învelit într-o pânză albă. „Păreai atât de necăjit şi de înfometat ieri seară, şi-atunci m-am gândit că poate nu prea e de mâncare aici în Grădina Cavalerilor, acum, când Jonatan e plecat la vânătoare.”

Acum ştiam ce să spun sau să fac. Am mormăit un mulţumesc. Dar nu puteam lua mâncare de la un trădător!

Sau puteam?

Am pipăit bucata de ţesătură şi-am scos o ciosvârtă mare de carne de oaie, din aia uscată, afumată, care e aşa de bună, pulpă de berbec afumată, aşa se numeşte.

Mirosea minunat. îmi venea să-mi bag dinţii în ea imediat. Deşi de fapt ar fi trebuit să-l rog pe Herbert să-şi ia pulpa afumată înapoi şi să plece unde vede cu ochii.

Dar n-am făcut-o. Era treaba Sofiei să se ocupe de trădători. Da, eu trebuia să mă fac că nu ştiu şi nu înţeleg nimic. În plus, voiam atât de tare să păstrez pulpa de berbec afumată. Nimic nu s-ar fi potrivit mai bine ca provizie pentru drum.

Hubert rămăsese lângă Fjalar. „Ai un cal foarte frumos”, a zis el. „Aproape la el de frumos ca Blenda mea.”

„Blenda e albă”, am zis eu. „Îţi plac caii albi?”

„Da, îmi plac foarte mult caii albi”, a zis Hubert.

Atunci poate ţi-ai dori cincisprezece, am gândit eu, dar n-am spus-o. în schimb Herbert a spus ceva îngrozitor.

„Nu-i dăm lui Fjalar puţin ovăz? Şi el vrea ceva bun, nu?”

Nu l-am putut împiedica. A intrat direct în camera cu hamuri şi eu am alergat în urma lui. Voiam să strig „lasă”, dar n-am putut să scot niciun sunet.

Hubert a deschis capacul lăzii cu ovăz şi a luat căuşul

care era deasupra. Eu am închis ochii. Fiindcă nu voiam să văd cum pescuieşte de acolo cutia de tutun de mestecat. Dar l-am auzit înjurând, şi-atunci am deschis ochii şi-am văzut un şoricel ieşind în grabă din ladă. Hubert a încercat să-l lovească cu picioarele, dar şoricelul a fugit repede pe podeaua grajdului şi-a dispărut într-o gaură secretă.

„M-a muşcat de degetul mare, nenorocitul”, a zis Hubert. Stătea acolo şi-şi examina degetul mare. Şi-atunci am fost pe fază. Repede repede am umplut căuşul cu ovăz, după care am închis capacul lăzii drept în nasul lui Hubert.

„Fjalar cred că o să se bucure”, am zis eu. „Nu e obişnuit să primească ovăz la ora asta.”

Dar tu nu prea te bucuri, am zis eu în gândul meu, când l-am văzut pe Hubert luându-şi brusc adio şi ieşind pe uşa grajdului.

De data asta nu şi-a putut înfige ghearele în vreun mesaj secret. Dar era musai să găsesc alt ascunziş. M-am gândit îndelung, şi într-un final am băgat cutia în pivniţa cu cartofi. în spatele uşii din stânga.

Şi pe urmă am scris pe peretele din bucătărie o nouă ghicitoare pentru Sofia.

„Barbă roşie vrea cai albi şi ştie prea mult. Ai grijă!”

Mai mult nu puteam face pentru Sofia.

La răsăritul soarelui, în dimineaţa următoare, înainte ca cineva din Valea Cireşilor să se fi trezit, am părăsit Grădina Cavalerilor şi-am apucat-o călare spre munţi.

I-am povestit lui Fjalar cum mă simţeam să fiu plecat

călare eu, tocmai eu, într-o călătorie lungă, prin munţi.

„Tu îţi dai seama ce aventură e asta pentru mine? Adu-ţi aminte că eu aproape toată viaţa mea am zăcut pe o canapea în bucătărie! Să nu crezi că l-am uitat pe Jonatan vreo secundă. Dar altfel aş urla de-ar răsuna în munţi, doar fiindcă toate astea mi se par minunate!”

Da, era minunat, Jonatan ar înţelege ce simt. Ce munţi, gândiţi-vă că erau atât de înalţi, şi ce lacuri mici şi limpezi existau, şi pâraie vuind şi cascade şi pajişti pline cu flori de primăvară în mijlocul munţilor! Şi acolo eram eu, Cojiţă, pe calul meu, şi vedeam toate astea! Nu ştiam că pot fi atâtea frumuseţi în lume, de aceea am fost destul de buimac – la început!

Dar situaţia s-a schimbat treptat. Am găsit o potecă mică. Cred că era cea despre care îmi vorbise Jonatan. Prin cotituri şi meandre, peste munţi, aşa ajungi în Valea Trandafirilor Sălbatici, îmi spusese el. Şi erau cotituri şi meandre, asta e sigur. Curând am cotit şi m-am îndepărtat de pajiştile cu flori, munţii începuseră să devină mai sălbatici şi mai fioroşi şi era tot mai periculos să înainteze pe poteci. Uneori urca, alteori cobora abrupt, uneori şerpuia pe stânci înguste de la marginea unor prăpăstii uriaşe, şi atunci m-am gândit că nu e bine! Dar Fjalar sigur era obişnuit să meargă pe cărări de munte periculoase, da, Fjalar era deştept!

Spre seară eram obosiţi, şi eu şi calul meu. Şi-atunci am ridicat tabăra de noapte. Pe un petec de pământ mic şi verde, unde să poată paşte Fjalar, şi lângă un pârâu din care să putem bea amândoi.

După care am făcut un foc de tabără. Toată viaţa mea jinduisem să stau în faţa unui foc de tabără. Fiindcă Jonatan îmi povestise cât de minunat e. Şi acum, în sfârşit!

„Acum, Cojiţă, o să simţi în sfârşit cum e”, asta mi-am zis în sinea mea.

Şi-am adunat o stivă mare de crengi uscate şi nuiele şi-am aprins un foc de tabără care a ars şi s-a zbătut de ţâşneau scânteile din el, şi-am stat în faţa focului meu şi-

am simţit că e exact cum zisese Jonatan. Exact aşa de bine mi-a fost cât am stat acolo, privind focul şi mâncându-mi pâinea şi rozând la pulpa de berbec afumată. Era grozav de bună, numai că mi-aş fi dorit să o fi primit de la altcineva, nu de la Hubert.

Eram bucuros şi-am cântat puţin, încet, în singurătatea mea. „Pâinea mea şi focul meu şi calul meu! Pâinea mea şi focul meu şi calul meu" – altceva nu-mi venea în minte.

Am stat mult aşa, gândindu-mă la toate focurile de tabără care au ars în toate regiunile pustii din lume de la începutul timpurilor, şi cum s-au stins de mult. Dar al meu ardea aici şi acum!

Se întunecase în jurul meu. Munţii erau atât de negri, o, ce întuneric se făcuse şi ce repede mergea! Nu-mi plăcea să stau cu spatele la tot întunericul ăla. Aveam impresia că cineva m-ar putea ataca pe la spate. Dar cum era vremea să dorm, am înteţit focul cum trebuie, i-am spus noapte bună lui Fjalar şi m-am învelit în pătură cât mai aproape de foc. Mi-aş fi dorit să adorm pe loc ca să nu mă sperii.

Da, ce frumos! Evident că m-am speriat. Cred că nimeni nu poate face asta cu viteza mea. Gândurile au început să mi se perinde prin cap – sigur mă pândea cineva afară, în întuneric, şi munţii ăştia sigur mişunau de iscoadele şi soldaţii lui Tengil, şi Jonatan sigur murise de mult, astfel de gânduri mă măcinau şi nu mă lăsau să dorm.

La un moment dat, luna s-a ridicat din spatele unui vârf de munte, da, îmi închipui că nu era luna cea obişnuită, dar arăta la fel, şi s-a făcut o lumină cum nu mai văzusem niciodată. Dar e adevărat că eu nici nu văzusem luna strălucind peste munţi înalţi.

Totul devenise atât de straniu. Eram într-o lume bizară de argint şi umbre negre. Era frumos şi puţin trist, într-un mod frumos, bizar. Dar şi înspăimântător. Pentru că, da, era lumină acolo unde strălucea luna, dar printre

umbre se puteau ascunde multe pericole.

Mi-am tras pătura peste ochi, fiindcă nu mai voiam să văd. Dar auzeam, da, auzeam ceva! Un urlet departe în munţi. Şi pe urmă mai multe urlete, puţin mai aproape. Fjalar necheza, îi era frică. Şi atunci am înţeles ce era. Erau urlete de lup.

Cineva atât de fricos ca mine ar fi putut să moară de spaimă, dar eu, când am văzut cât de frică îi e lui Fjalar, am încercat să mă îmbărbătez.

„Fjalar, lupilor le e frică de foc, nu ştii?” i-am zis eu. Dar nici eu nu credeam asta, iar lupii sigur nu auziseră nici ei niciodată aşa ceva. Fiindcă acum îi vedeam, acum se apropiaseră, năluci cenuşii, oribile, care veneau în lumina lunii şi urlau de foame şi de pofta de a devora ceva.

Atunci am început să urlu şi eu. Am ţipat până în înaltul cerului. Niciodată nu scosesem asemenea ţipete, dar sunt sigur că i-am speriat puţin.

Dar nu pentru mult timp. N-a trecut mult, şi i-am auzit din nou. Şi mai aproape de data asta. Urletul lor îl scotea din minţi pe Fjalar. Şi pe mine. Ştiam că o să murim amândoi, şi Fjalar, şi eu.

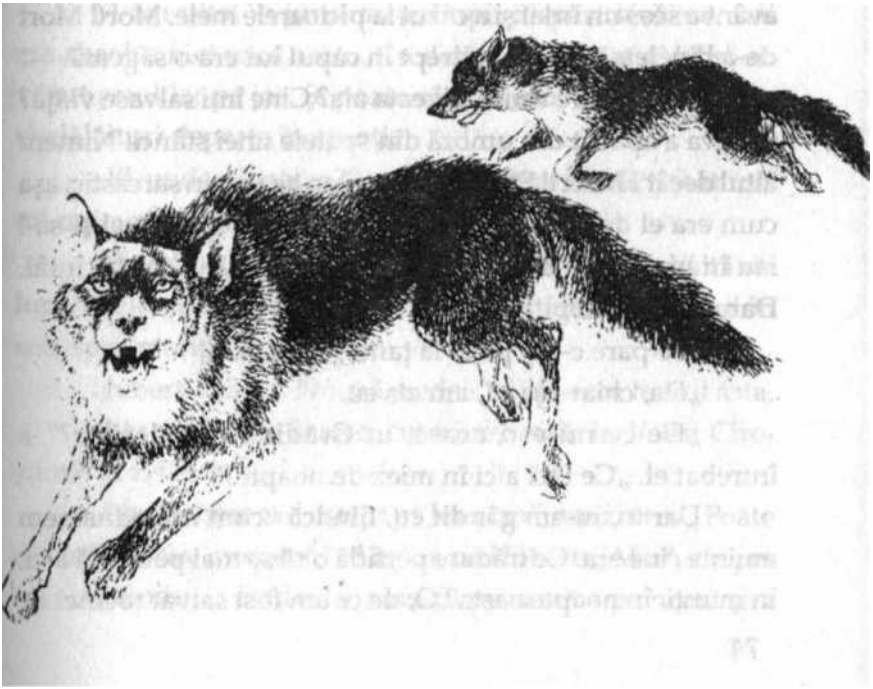

Eu ar fi trebuit să fiu obişnuit cu asta, fiindcă mai murisem o dată. Dar atunci vrusesem, atunci tânjisem după asta, iar acum nu voiam. Acum voiam să trăiesc şi să fiu cu Jonatan, o, Jonatan, dacă ai putea să vii să mă ajuţi!

Lupii erau acum foarte aproape. Unul dintre ei era mai mare decât ceilalţi, şi mai obraznic. Cred că era şeful lor. El voia să mă muşte, am observat. îmi dădea târcoale şi urla, urla de-mi îngheţa sângele în mine. Am aruncat cu o creangă aprinsă în el, şi am ţipat la el, dar asta n-a făcut decât să-l aţâţe. I-am văzut botul deschis şi colţii înfricoşători care voiau să ajungă la gâtlejul meu. Acum – Jonatan, ajutor! – acum şi-a luat avânt.

Dar pe urmă! Ce naiba s-a întâmplat pe urmă? în plin avânt a scos un urlet şi a căzut la picioarele mele. Mort! Mort de-a binelea, ţeapăn! Şi drept în capul lui era o săgeată.

De Ia ce arc venea săgeata aia? Cine îmi salvase viaţa? Cineva a apărut din umbră din spatele unei stânci. Nimeni altul decât Hubert! Stătea acolo, cu un aer puţin

sarcastic, aşa cum era el de obicei, şi mi-a venit să mă reped la el şi să-l iau în braţe, atât de tare m-am bucurat să-l văd. Mai întâi. Dar doar la început.

„Se pare c-am picat la ţanc”, a zis el.

„Da, chiar aşa e”, am zis eu.

„De ce nu eşti acasă, în Grădina Cavalerilor?” a întrebat el. „Ce faci aici în miez de. noapte?”

Dar tu, m-am gândit eu, fiindcă acum îmi adusesem aminte cine era. Ce trădare perfidă o să se mai petreacă aici, în munţi, în noaptea asta? O, de ce am fost salvat tocmai de un trădător, de ce trebuie să-i fiu recunoscător tocmai lui Hubert, nu numai pentru o pulpă de berbec afumată, dar şi pentru toată viaţa preţioasă!

„Dar tu ce faci aici în miez de noapte?” am întrebat eu ursuz.

„Împuşc lupi, nu vezi?” a răspuns Hubert. „Apropo, te-am văzut când ai plecat azi-dimineaţă, şi m-am gândit să am grijă să nu ţi se întâmple ceva rău. De-aia te-am urmărit.”

Da, foarte bine, mincinosule, am zis eu în sinea mea. Mai devreme sau mai târziu o să încapi pe mâinile Sofiei, şi atunci o să fie vai şi amar de tine.

„Jonatan unde e?” a întrebat Hubert. „Ziceai că e la vânătoare de lupi, n-ar fi trebuit să fie aici şi să împuşte câţiva?”

M-am uitat în jurul meu. Lupii dispăruseră, nu mai era absolut niciunul acolo. Cred că s-au speriat când şi-au văzut şeful lat pe jos. Şi poate că şi jeleau, fiindcă auzeam chelălăituri departe în munţi.

„Ei, unde e Jonatan?” s-a încăpăţânat Hubert, şi atunci mi-am permis să mint şi eu.

„Vine imediat”, am zis eu. „S-a dus după o haită de lupi, acolo, în depărtare”, am zis eu arătând cu degetul în sus, spre munţi.

Hubert a rânjit. Nu mă credea, se observa lucrul ăsta.

„Nu vrei să te întorci cu mine acasă, în Valea

Cireşilor?” a zis el.

„Nu, trebuie să-l aştept pe Jonatan”, am zis eu. „Poate să vină în orice moment.” „Aha”, a zis Hubert. „Aha”, a repetat el uitându-se ciudat la mine. Şi pe urmă – pe urmă şi-a scos cuţitul de la cingătoare. Eu am scos un ţipăt scurt, ce avea de gând să facă? Cum stătea acolo în lumina lunii, cu cuţitul în mână, mă speria mai tare decât toţi lupii pădurii.

Îmi voia moartea, asta mi-a trecut prin cap. Ştie că ştiu că el e trădătorul, de-aia m-a urmărit şi acum vrea să mă omoare.

Am început să tremur, pe cât de mare eram.

„Nu, nu”, am ţipat. „Nu!”

„Nu, ce?” a întrebat Hubert.

„Nu mă omorî”, ţipam eu.

Atunci Hubert s-a albit de furie. S-a năpustit spre mine, şi a venit atât de aproape, încât eram gata să cad pe spate, atât de frică îmi era.

„Mitocan mic ce eşti, ce tot zici acolo?”

Mi-a tăiat un smoc de păr şi m-a zgâlţâit.

„Pastele tău”, a zis el. „Dacă voiam să te văd mort, îl lăsam pe lupul ăla să se ocupe de treaba asta.”

îmi ţinea cuţitul deasupra nasului, era un cuţit ascuţit, am văzut asta.

„Pe ăsta îl am la mine ca să jupoi pielea de pe lupi”, a zis el. „Nu ca să omor copii proşti.”

Mi-a dat un şut în spate şi-am căzut pe burtă. Şi pe urmă s-a pus să jupoaie lupul, şi înjura fără oprire.

Iar eu m-am grăbit să mă sui pe Fjalar. Fiindcă voiam să plec de acolo, o, cât voiam să plec de acolo!

„Unde te duci?” a ţipat Hubert.

„Cred că mă duc să mă întâlnesc cu Jonatan”, am zis eu, şi-am auzit cât de speriat şi de jalnic păream după voce.

„Da, foarte bine, dobitocule”, a ţipat Hubert. „Omoară-te cu mâna ta, eu n-o să te mai împiedic.”

Dar eu prinsesem deja viteză şi de-aia nu mai piteam

de Hubert.

în faţa mea, în lumina lunii, cărarea şerpuia mai departe, în sus, peste munţi. Era o lumină slabă de la lună, dar clară, aproape ca lumina zilei, de puteai să vezi tot, ce noroc! Altminteri aş fi fost pierdut. Fiindcă pe-aici erau nişte râpe şi prăpăstii că te lua ameţeala, ce îngrozitor era, şi ce frumos era! Parcă aş fi mers călare într-un vis, da, tot peisajul acela învăluit în razele lunii putea să existe cred doar într-un vis frumos şi sălbatic, mă gândeam eu, şi i-am zis lui Fjalar:

„Cine crezi că visează asta? Eu nu, în orice caz. Trebuie să fie altcineva, care a putut să adune în vis ceva atât de nefiresc de oribil şi de frumos, poate Dumnezeu?”

Dar eram obosit şi somnoros că abia mă puteam ţine în şa. Undeva trebuia să mă odihnesc pe timpul nopţii.

„De preferinţă undeva unde să nu existe lupi”, i-am zis lui Fjalar, şi cred că el era de acord cu mine.

Oare cine-o fi bătătorit la început cărările de munte dintre văile Nangijalei? Cine s-a gândit cum să urce poteca asta spre Valea Trandafirilor Sălbatici? Era oare nevoie s-o lase să înainteze şerpuit pe asemenea ieşinduri stâncoase

de-a lungul unor prăpăstii oribile ca acestea? Ştiam că dacă Fjalar ar fi făcut un singur pas greşit, ne-am fi prăbuşit amândoi, şi pe urmă nimeni n-ar fi ştiut, în veci vecilor, ce s-a întâmplat cu Karl Inimă-de-Leu şi calul său. Era din ce în ce mai rău. Până la urmă nici nu mai aveam curaj să ţin ochii deschişi, dacă ne prăbuşeam în abis, măcar nu voiam să văd asta.

Dar Fjalar n-a călcat greşit. S-a descurcat, şi când în sfârşit am avut din nou curajul să-mi ridic privirea, ajunsesem într-un mic luminiş de pădure. Un luminiş mic, frumos şi verde, care avea de o parte munţi înalţi până la nori şi o prăpastie foarte adâncă pe cealaltă parte.

„Aici e locul, Fjalar”, am zis eu. „Aici suntem la adăpost de lupi.”

Şi era adevărat. Niciun lup nu putea să coboare din munţi, fiindcă erau prea înalţi. Şi niciun lup nu se putea căţăra în sus din prăpastie, stâncile erau prea abrupte. Dacă ar veni vreun lup, atunci ar trebui să o apuce, la fel ca şi noi, de-a lungul prăpăstiilor, pe cărarea aceea mică şi oribilă. Dar atât de isteţ nu era niciun lup, m-am gândit eu.

Şi pe urmă am văzut un lucru chiar bun. Se făcea un defileu adânc drept în munte. Aproape o peşteră, fiindcă erau nişte blocuri stâncoase care formau un acoperiş. În peştera aceea puteam dormi în siguranţă, cu acoperiş deasupra capului.

Cineva poposise în acest luminiş de pădure înaintea mea. Era cenuşă de la un foc de tabără. Aproape că mi se făcuse chef să fac şi eu unul. Dar n-aveam putere. Acum nu voiam decât să dorm. Aşa că l-am luat pe Fjalar de hăţ şi l-am dus în peşteră. Era o peşteră adâncă, şi i-am zis lui Fjalar: „Aici e loc pentru cincisprezece din ăştia ca tine”. El a nechezat uşor. Poate că-i era dor de grajdul lui de acasă. I-am cerut iertare că l-am luat în asemenea plimbări, şi i-am dat ovăz şi l-am mângâiat şi i-am zis iar noapte bună. Şi pe urmă m-am învelit bine cu pătura, în cel mai întunecat colţ din peşteră şi-am adormit buştean, fără să mai apuc să-mi fac gânduri şi să mă sperii.

Nu ştiu cât timp am dormit. Fiindcă brusc m-am trezit de-a binelea. Am auzit voci şi cai nechezând în faţa peşterii mele.

De mai mult nici n-am avut nevoie. M-au apucat din nou nişte spaime mari, sălbatice. Cine ştie, cei care vorbeau afară poate erau mai răi decât lupii?

„Bagă caii în peşteră, ca să avem mai mult loc”, am auzit eu o voce, şi numaidecât, doi cai au intrat în grotă clămpănind din copite. Au început să necheze când l-au văzut pe Fjalar, şi Fjalar a nechezat şi el, dar pe urmă s-au potolit şi s-au împrietenit pe întuneric. Cred că cei de-afară din luminiş nu s-au prins că e un cal străin înăuntru, fiindcă au continuat să vorbească.

De ce veniseră? Cine erau? Ce planuri aveau aici sus în munţi, noaptea, trebuia să aflu. îmi clănţăneau dinţii de frică şi-mi doream să fiu la zece mii de kilometri distanţă de locul ăsta. Dar eram aici, şi foarte aproape de mine erau nişte persoane care puteau fi prieteni, dar puteau fi tot aşa de bine şi duşmani, şi trebuia să aflu care era treaba, oricât de îngrozit aş fi fost. Aşa că m-am culcat pe burtă şi am început să mă târăsc. În ciuda vocilor de afară. Luna era chiar în faţa intrării în peşteră, şi o rază cădea drept în ascunzişul meu, dar m-am retras în întuneric pe alături, şi m-am târât ca un tipar, încet, tot mai aproape de vocile de afară.

Stăteau afară în lumina lunii şi tocmai făceau un foc de tabără, doi inşi erau, cu feţe aspre şi coifuri negre pe cap. Era prima oară când vedeam iscoade şi soldaţi de-ai lui Tengil, şi chiar ştiam ce văd, credeţi-mă! Ştiam că aici erau doi dintre oamenii aceia cruzi care îl slujeau pe Tengil şi-l ajutau să distrugă văile verzi ale Nangijalei. Şi nu voiam să ajung pe mâinile lor, mai bine m-ar fi prins un lup!

Vorbeau încet între ei, dar eram atât de aproape de ei în întuneric, că am auzit fiecare cuvinţel. Păreau furioşi pe cineva, fiindcă unul din ei a zis:

„O să-i tai urechile, dacă nici de data asta nu ajunge

la timp.”

La care celălalt a zis:

„Da, trebuie să se înveţe minte. Stăm aici şi aşteptăm în zadar, noapte de noapte, de fapt la ce ne foloseşte ăsta? Să tragă în porumbei voiajori, la asta e bun, dar Tengil vrea mai mult de-atât. O vrea pe Sofia în Grota lui Katla, şi dacă tipul nu poate rezolva problema, atunci mi-e milă de el.”

Atunci am înţeles despre ce tip vorbeau, şi pe cine aşteptau – Hubert.

Staţi liniştiţi, am zis eu în gândul meu. Aşteptaţi doar să jupoaie lupul, şi vine el, credeţi-mă! O să apară chiar acolo pe cărare, cel care o să v-o prindă pe Sofia!

Fierbeam de ruşine. îmi era ruşine că avem un trădător în Valea Cireşilor. Dar voiam să-l văd venind, da, fiindcă acum aş fi avut în sfârşit dovada. Un lucru e să bănuieşti pe cineva, dar acum aveam să ştiu sigur, ca să-i pot spune Sofiei:

„Hubert acela, aveţi grijă să scăpaţi de el! Altfel, în curând s-a terminat cu tine şi cu noi şi cu toată Valea Cireşilor!”

Ce oribil e să aştepţi, când aştepţi ceva oribil! Un trădător e ceva oribil, asta simţeam, cum stăteam acolo pe jos, cu furnicături peste tot. Aproape că nici nu-mi mai era frică de bărbaţii de acolo din faţa focului de tabără, doar cu gândul la lucrul oribil care avea să se întâmple – că o să-l văd curând pe trădător apărând călare exact acolo unde cărarea cotea după stânci. îmi era groază de asta, totuşi mă holbam de mă usturau ochii, în direcţia din care ştiam că va apărea.

Cei doi din faţa focului de tabără se holbau în aceeaşi direcţie. Şi ei ştiau că el o să vină. Dar niciunul dintre noi nu ştia când.

Aşteptam. Ei aşteptau în faţa focului de tabără, şi eu, întins pe burtă, în peştera mea. Luna se mutase din deschizătura peşterii, dar timpul, timpul părea că stă pe loc. Nu se întâmpla nimic, doar stăteam şi aşteptam! Atâta

aşteptam că-mi venea să sar în sus şi să urlu, ca să se termine totul, parcă totul era în aşteptare, luna şi munţii din jur, toată noaptea oribilă cu lună îşi ţinea respiraţia şi-l aştepta pe trădător.

Şi a venit în cele din urmă. Departe pe cărare, drept în lumina clară a lunii se apropia un călăreţ pe calul său, da, era exact acolo de unde ştiam că o să apară. Şi m-am cutremurat, când l-am văzut– Hubert, cum ai putut, am zis eu în gând.

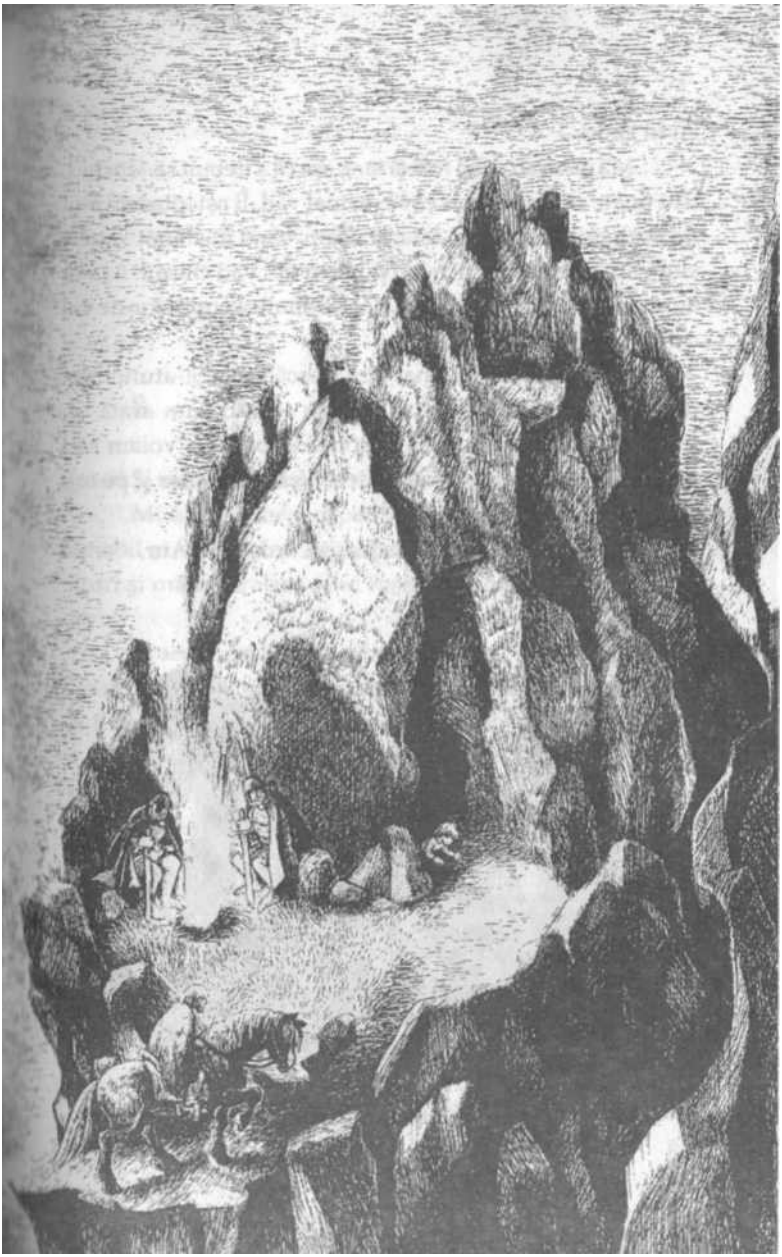

Mă usturau ochii foarte tare, aşa că a trebuit să-i închid. Sau poate că i-am închis ca să nu mai văd. Îl aşteptasem atât de mult pe nemernicul ăsta, şi acum, când

în sfârşit venea, simţeam că parcă nu mai am puterea să-i văd chipul. Aşa că am închis ochii. Şi-am auzit doar bubuitul copitelor de cal care se apropia.

A ajuns într-un final şi-a descălecat. Şi-atunci am deschis ochii. Fiindcă totuşi trebuia să văd cum arată un trădător, când îşi trădează propriul popor, da, voiam să-l văd pe Hubert cum vine să trădeze Valea Cireşilor şi pe toţi cei care locuiau acolo.

Dar nu era Hubert. Era Jossi! Cocoşul de Aur.

CAPITOL 8

Jossi! Şi nimeni altcineva!

Mi-a luat câteva clipe să înţeleg. Jossi, care era aşa de amabil şi de vesel şi de îmbujorat şi care-mi dăduse prăjituri şi mă încurajase când fusesem supărat – el era trădătorul.

Şi acum era acolo, în faţa focului, la doar o palmă distanţă de mine, împreună cu oamenii aceia ai lui Tengil – Veder şi Kader îi chema – şi dădea explicaţii de ce nu venise.

„Hubert vânează lupi în munţi în noaptea asta, şi a trebuit să mă ascund de el, înţelegeţi?”

Veder şi Kader păreau oricum morocănoşi, şi Jossi continua mai plin de zel.

„Hubert, îl mai ştiţi, nu? Şi pe el îl voiaţi în Grota lui

Katla, la fel de mult ca pe Sofia, fiindcă şi el îl urăşte pe Tengil."

„Atunci să faci ceva", a zis Veder.

„Că doar eşti omul nostru din Valea Cireşilor, nu?" a zis Kader.

„Sigur că dâ, sigur că da", a zis Jossi.

Era linguşitor şi încerca să se pună bine cu ei, dar Veder şi Kader nu-l prea plăceau, se observa asta. Cred că asta e situaţia, nimănui nu-i plac trădătorii, chiar dacă trage foloase de pe urma lor.

Oricum, urechile i le-au lăsat la locul lor, nu i le-au tăiat. Dar au făcut altceva, l-au marcat cu însemnul Katla.

„Toţi oamenii lui Tengil trebuie să poarte semnul lui Katla, chiar şi un trădător ca tine", a zis Veder. „Ca să poţi arăta cine eşti, dacă vin în Valea Cireşilor iscoade care nu te cunosc."

„Sigur că da, sigur că da", a zis Jossi.

Tau ordonat să-şi deschidă jacheta şi cămaşa şi, cu un fier pe care l-au încălzit la foc, i-au înfierat semnul lui Katla pe piept.

Jossi a ţipat când l-au atins cu fierul încins.

„Aşa, să simţi", a zis Kader. „Acum ştii pe veci că eşti unul de-ai noştri, aşa trădător cum eşti tu."

Din toate nopţile mele de când venisem aici în Nangijala, cred că asta a fost cea mai lungă şi mai grea. Şi cel mai rău lucru era să stau întins acolo şi să-l aud pe Jossi lăudându-se cu toate planurile lui de a distruge Valea Cireşilor.

Pe Sofia şi pe Hubert avea să-i prindă în curând, a zis el. Pe amândoi.

„Dar trebuie să se întâmple astfel încât nimeni să nu înţeleagă cine se află în spate. Altfel cum aş mai putea continua să fiu omul secret al lui Tengil din Valea Cireşilor?"

Secret n-o să mai fii în curând, am zis eu în gândul meu. Fiindcă aici e cineva care o să te demaşte, de-o să te albeşti la faţă, roşcovan nemernic!

Dar pe urmă a mai zis ceva, Jossi, ceva ce mi-a făcut inima să tresalte.

„L-aţi prins pe Jonatan Inimă-de-Leu? Sau umblă tot liber prin Valea Trandafirilor Sălbatici?”

Lui Veder şi Kader nu le-a plăcut întrebarea, am văzut asta. „Suntem pe urmele lui”, a zis Veder. „O sută de oameni îl caută zi şi noapte.”

„Şi-o să-l găsim, chiar dacă va fi nevoie să scormonim în fiecare casă din Valea Trandafirilor Sălbatici”, a zis Kader. „Tengil îl aşteaptă.”

„Înţeleg”, a zis Jossi. „Tânărul ăla, Inimă-de-Leu, e mai periculos decât oricine, v-am mai zis. Ala chiar e leu.”

M-am simţit mândru că Jonatan era un asemenea leu. Şi câtă alinare mi-a adus să aud că e viu! Dar plângeam de furie când am înţeles ce făcuse Jossi. îl trădase pe Jonatan. Doar Jossi ar fi putut să-şi dea seama de călătoria secretă a lui Jonatan în Valea Trandafirilor Sălbatici şi doar el ar fi putut să-i trimită solie lui Tengil despre asta. Din cauza lui Jossi, o sută de oameni îl căutau zi şi noapte pe fratele meu, ca să-l predea lui Tengil.

Dar trăia, vă daţi seama, trăia! Şi era şi liber, atunci de ce mă strigase în vis să-l ajut? Stăteam acolo şi mă întrebam dacă o să aflu vreodată.

Deşi multe altele am aflat doar stând pe burtă şi ascultându-l pe Jossi.

„Hubert ăla e invidios pe Sofia fiindcă am ales-o pe ea conducătoare în Valea Cireşilor”, a zis Jossi. „Da, fiindcă Hubert se crede cel mai bun la toate.”

Aha, deci de aceea! Mi-am adus aminte cât de tare s-a înfuriat Hubert atunci când ne-a întrebat: „Ce e aşa de ieşit din comun cu Sofia?” Aha. Deci de-aia era invidios, nu de altceva. Oricum, poţi să fii şi invidios, dar şi un om destoinic. Dar mie de la început mi se păruse că Hubert e trădătorul din Valea Cireşilor, şi tot ceea ce făcuse şi spusese după aceea n-a făcut decât să-mi confirme bănuiala. Deci cât de uşor îţi poţi face o idee greşită despre oameni! Bietul Hubert, cum mă păzise el pe mine

şi-mi salvase viaţa şi-mi dăduse o pulpă de berbec afumată, iar eu, drept mulţumire, am ţipat la el: „Nu mă omorî!” Normal că s-a înfuriat! Iartă-mă, Hubert, ziceam eu în gândul meu, iartă-mă, trebuia să-i spun asta dacă aveam să mă mai întâlnesc vreodată cu el.

Jossi mai prinsese ceva curaj, părea foarte mulţumit, cum stătea el acolo. Dar din când în când îl ustura semnul lui Katla, şi atunci gemea uşor, şi Kader zicea de fiecare dată:

„Ca să simţi! Ca să simţi!”

Mi-aş fi dorit să văd cum arată semnul acela al lui Katla. Deşi sigur era oribil, deci mai bine că nu l-am văzut.

Jossi se lăuda în continuare cu tot ce făcuse şi tot ce avea de gând să facă, şi brusc a zis:

„Inimă-de-Leu are un frate mai mic pe care-l iubeşte mai presus de orice.”

Atunci eu am început să plâng molcom şi să mi se facă dor de Jonatan.

„Şi pe ăsta mic l-am putea folosi ca momeală ca să-i facem felul Sofiei”, a zis Jossi.

„Imbecilule, de ce n-ai zis chestia asta mai devreme?” a zis Kader. „Dacă l-am fi avut pe frate l-am fi obligat pe Inimă-de-Leu să iasă din ascunzătoare. Fiindcă pe oriunde ar fi, sigur ar afla pe căi secrete că l-am prins pe fratele lui.”

„Şi asta l-ar scoate la suprafaţă”, a zis Veder. „Daţi-i drumul fratelui meu şi luaţi-mă pe mine, sigur aşa ar zice, asta dacă într-adevăr îi pasă de fratele lui şi vrea să-l ferească de durere.”

Acum nici măcar nu mai puteam să plâng, atât de speriat eram. Dar Jossi se lăuda şi se dădea mare.

„O să aranjez eu asta, când ajung acasă”, a zis el. „Pot să-i întind micuţului Karl Inimă-de-Leu o cursă, n-o să fie greu, îl ademenesc cu prăjituri. Şi pe urmă o ademenesc acolo pe Sofia, să vină să-l salveze!”

„Dar Sofia nu e puţin cam şireată pentru tine?”, a întrebat Kader. „Crezi că poţi s-o păcăleşti?”

„Da, exact”, a zis Jossi. „Şi nici măcar n-o să ştie cine a făcut-o. Fiindcă în mine are încredere.”

Acum era atât de mulţumit, de chicotea tot.

„După ce o să-i aveţi şi pe ea şi pe micuţul Inimă-de-Leu, câţi cai albi îmi dă Tengil pentru asta, când o să intre să preia Valea Cireşilor?”

O să fie, o să avem grijă de asta, am zis eu în gândul meu. Aha, Jossi, deci tu o să te duci acasă să-i întinzi o cursă micuţului Karl Inimă-de-Leu! Dar dacă el nu mai e în Valea Cireşilor, ce faci?

În toiul tuturor necazurilor, gândul acela mă bucura puţin! Cât de uimit o să fie Jossi când o să afle că eu am dispărut!

După care Jossi a zis:

„Micuţul Karl Inimă-de-Leu e un scump, dar chiar nu e leu. Un papă-lapte mai sperios ca el nu există. Inimă-de-Iepure ar fi numele potrivit pentru el!”

Da, ştiam asta şi singur. Că n-o să pot fi vreodată curajos. Şi că n-ar trebui să mă cheme Inimă-de-Leu ca pe Jonatan. Dar totuşi, era îngrozitor să-l aud pe Jossi spunând asta. îmi era ruşine şi mă gândeam că trebuie, trebuie să încerc să fiu puţin mai curajos. Dar nu acum, când îmi era atât de frică.

Jossi s-a potolit într-un final. Nu mai avea ticăloşii cu care să se laude. Şi atunci a izbucnit:

„Trebuie să fiu acasă înainte de ivirea zorilor”, a zis el.

Ei l-au avertizat până în ultima clipă.

„Să ai grijă să se întâmple ceva cu Sofia şi cu fratele ăla mic”, a zis Veder.

„Aveţi încredere în mine”, a zis Jossi. „Dar să nu-i faceţi nimic rău băiatului. Fiindcă sunt cam îngrijorat pentru el!”

Mulţumesc, am observat, am zis eu în gândul meu.

„Şi nu uita parola, dacă vii în Valea Trandafirilor Sălbatici cu veşti”, a zis Kader. „în cazul în care vrei să intri viu şi nevătămat!”

„Toată puterea pentru Tengil, eliberatorul nostru”, a zis Jossi, „nu, o am în minte zi şi noapte. Şi Tengil, sper că nici el nu-şi uită promisiunea făcută, nu?”

Era deja în şa, gata să plece.

„Jossi, căpetenie peste Valea Cireşilor”, a zis el. „Asta mi-a promis Tengil, sper că n-a uitat,

„Tengil nu uită nimic”, a zis Kader.

Şi Jossi a plecat călare. A dispărut pe acelaşi drum pe care venise, şi Veder şi Kader au rămas acolo uitându-se după el.

„Asta”, a zis Veder. „Ar fi ceva pentru Katla, după ce terminăm cu Valea Cireşilor.”

A zis-o astfel încât am înţeles cum ar fi să ajungi în ghearele lui Katla. Ştiam atât de puţine despre Katla, dar tot mă treceau fiorii şi aproape că-mi era milă de Jossi, deşi era aşa un nemernic.

Focul de afară din luminiş se stinsese. Şi-am început să sper că Veder şi Kader o să plece şi ei. Atâta aşteptam să-i văd plecaţi, că mă durea aşteptarea asta. Ca un şoarece în cursă, aşteptam să scap. Şi de-aş fi putut să le scot caii din peşteră, înainte ca vreunul din ei să intre şi să-i ia, atunci poate aş scoate-o la capăt, aşa mă gândeam, iar Veder şi Kader ar pleca de acolo fără să ştie, fără să afle vreodată cât de uşor l-ar fi putut prinde pe fratele mai mic al lui Jonatan Inimă-de-Leu.

Dar deodată îl aud pe Kader zicând:

„Hai să intrăm în peşteră să dormim puţin.”

Alia, deci acum gata, s-a terminat, m-am gândit eu. Da, foarte bine, fiindcă sunt la capătul puterilor. Foarte bine, să mă ia, să se termine odată!

La care Veder a zis:

„De ce să dormim? Acum se luminează de ziuă. Şi m-am săturat de munţii ăştia. Vreau să mă întorc în Valea Trandafirilor Sălbatici.”

Şi Kader a fost de acord.

„Cum vrei”, a zis el. „Scoate caii!”

Uneori, când chiar e un pericol adevărat, simţi că te

salvezi fără să gândeşti. M-am aruncat la loc şi m-am dus de-a buşilea în colţul cel mai întunecat al peşterii, exact ca un animal. L-am văzut pe Veder la intrarea în peşteră, dar în clipa următoare era în întunericul beznă dinăuntru şi nu l-am mai văzut. Doar ham auzit, şi era îndeajuns de îngrozitor. Nici el nu mă putea vedea, dar ar fi trebuit să-mi audă inima. Cum bătea, cât am stat acolo pe jos şi-am aşteptat ceea ce avea să se întâmple, când Veder va fi găsit trei cai în loc de doi.

Au nechezat puţin când a venit Veder. Toţi trei, şi Fjalar. I-aş fi putut recunoaşte nechezatul lui Fjalar dintr-o mie de cai. Dar Veder, tâmpitul, el n-a auzit nimic suspect, vă daţi seama, nici măcar n-a observat că erau trei cai în peşteră. I-a scos afară pe cei doi care erau mai aproape de intrare – erau ai lui – care l-au urmat singuri.

Imediat ce-am rămas singur cu Fjalar, m-am năpustit asupra lui şi i-am pus mâna la bot. Te rog, te rog Fjalar, taci din gură, îl rugam eu, fiindcă ştiam că dacă ar necheza acum, cei de afară ar auzi şi şi-ar da seama că ceva nu e în ordine. Şi Fjalar s-a dovedit extrem de isteţ. A înţeles totul. Ceilalţi cai nechezau afară. Cred că voiau să-şi ia la revedere de la el. Dar Fjalar a stat cuminte şi nu le-a răspuns.

I-am văzut pe Veder şi pe Kader urcându-se în şa, şi nu pot descrie cât de minunat m-am simţit. Aveam să fiu liber în curând şi să ies din capcana pentru şoareci. Credeam eu.

Când îl aud pe Veder zicând: „Am uitat amnarul.”

Şi-l văd coborând din nou de pe cal şi începând să caute prin jurul focului de tabără.

După care a spus:

„Aici nu e. Poate l-am pierdut în peşteră.”

Capcana pentru şoareci sărise din nou în jurul meu, cu tunete şi pocnituri, aşa am fost prins. Veder a intrat în peşteră ca să caute nemernicul ăla de aprinzător de foc, şi-a dat drept peste Fjalar.

Ştiu că nu trebuie să minţi, dar dacă viaţa îţi este în

pericol, trebuie.

Şi Veder mai avea şi nişte pumni mari, nimeni vreodată nu mă apucase atât de tare. Mă durea şi m-am enervat, lucru destul de ciudat, dar aproape că eram mai mult enervat decât speriat. Poate că de aceea am minţit aşa de bine.

„De cât timp stai aici şi spionezi”, a urlat Veder, când m-a scos din grotă.

„De ieri seară”, am zis eu. „Dar am dormit, atât”, am zis eu clipind în lumina dimineţii de parcă tocmai mă trezisem.

„Ai dormit”, a zis Veder. „Susţii că n-ai auzit cum am chiuit şi-am cântat aici, la focul de tabără, hai, să nu minţi!”

Mi s-a părut o invenţie bună, fiindcă nu cântaseră nici măcar o notă. Dar eu am fost şi mai şiret.

„Ba da, poate că am auzit puţin când aţi cântat”, am îngăimat eu, de parcă aş fi minţit doar ca să-i fac lui pe plac.

Atunci Veder şi Kader s-au privit, acum erau siguri că dormisem şi că nu auzisem absolut nimic.

Dar asta nu m-a ajutat deloc.

„Ştii că dacă mergi pe drumul ăsta se pedepseşte cu moartea?” a întrebat Veder.

Am încercat să par că nu ştiu nimic, de nicio pedeapsă cu moartea şi nici despre altceva.

„Am vrut doar să văd luna aseară”, am mormăit eu.

„Şi pentru asta îţi pui viaţa în pericol, vulpoi mic ce eşti”, a zis Veder. „Unde locuieşti, în Valea Cireşilor sau în Valea Trandafirilor Sălbatici?”

„În Valea Trandafirilor Sălbatici”, am zis eu.

Fiindcă Karl Inimă-de-Leu locuia în Valea Cireşilor, şi pentru că preferam să mor decât să afle ei cine sunt.

„Cine sunt părinţii tăi?”, m-a întrebat Veder.

„Locuiesc la… bunicul meu”, am zis eu.

„Şi cum îl cheamă?”, a întrebat Veder.

„Eu îi zic doar bunicul”, am zis eu şi am făcut o faţă

de şi mai prost.

„Unde anume în Valea Trandafirilor Sălbatici locuieşte?” a întrebat Veder.

„Într-o… casă mică, albă”, am zis eu. Fiindcă mă gândeam că în Valea Trandafirilor Sălbatici casele trebuie să fie albe, la fel ca în Valea Cireşilor.

„O să ni-l arăţi pe bunicul ăla şi casa aia”, a zis Veder. „Sus pe cal cu tine!”

Şi-am pornit la drum. Şi chiar atunci soarele răsărea peste munţii Nangijalei. Cerul ardea precum cel mai roşu foc, şi vârfurile munţilor străluceau. Nu mai văzusem niciodată în viaţa mea ceva atât de frumos şi colosal. Şi dacă nu l-aş fi avut pe Kader şi fundul negru al calului său în faţa mea, cred că aş fi jubilat. Dar n-am făcut-o, nu, chiar n-am făcut-o!

Cărarea continua să cotească şi să şerpuiască exact ca înainte. Dar nu mult timp. Căci curând a început să coboare abrupt. Am înţeles că ne apropiam de Valea Trandafirilor Sălbatici. Totuşi nu-mi venea să cred, când am văzut-o brusc în faţa mea, în vale, era la fel de frumoasă ca Valea Cireşilor, cum arăta în lumina dimineţii, cu casele şi grădinile ei mici şi cu dealurile ei verzi şi tufele înflorite de trandafiri sălbatici. Erau troiene întregi de trandafiri sălbatici. Arăta aşa de hazliu de sus, aproape ca o mare cu spume roz pe valurile verzi, da, Valea Trandafirilor Sălbatici era numele corect pentru o asemenea vale.

Dar în acea vale n-aş fi ajuns niciodată fără Veder şi Kader. Fiindcă era un zid de jur împrejurul Văii Trandafirilor Sălbatici, un zid înalt pe care Tengil îi obligase pe oameni să îl construiască, fiindcă îi voia sclavi încătuşaţi pe veci. Jonatan îmi povestise, de-aia ştiam asta.

Veder şi Kader trebuie că uitaseră să mă întrebe cum reuşisem să ies din valea închisă, şi mă rugam la Dumnezeu ca nici să nu le vină vreodată întrebarea asta în cap. Căci ce aş fi răspuns? Cum ar putea vreun om să treacă de zidul ăla – şi una peste alta, şi cu un cal?

Oamenii lui Tengil cu coifuri negre şi paloş şi suliţe stăteau de strajă sus pe ziduri, oriunde te uitai. Şi la fel de atent era păzită şi poarta, da, exista o poartă în zid, exact acolo unde lua sfârşit poteca de la Valea Cireşilor.

Aici oamenii călătoriseră dintotdeauna liberi între văi, acum exista doar o poartă închisă, şi trebuia să fii om de-ai lui Tengil ca să intri.

Veder a bătut cu paloşul de poartă. Atunci s-a deschis o ferestruică mică, şi un bărbat uriaş a scos capul.

„Parola”, a urlat el.

Veder şi Kader i-au şoptit parola secretă la ureche. Probabil ca să nu aud eu. Oricum, era o linguşire fără rost, iar eu oricum ştiam cuvintele – Toată puterea pentru Tengil, eliberatorul nostru!

Cel din uşiţă s-a uitat la mine şi a zis:

„Şi el? Ăsta cine mai e?”

„E un prostănac mic, unul pe care l-am găsit sus în munţi”, a zis Kader. „Dar nu e chiar aşa de prost, fiindcă a reuşit să se furişeze prin poarta ta ieri seară, î, ce zici de asta, străjer şef ce eşti? Cred că ar trebui să-ţi întrebi oamenii cum îşi fac treaba seara.”

Cel din portiţă s-a enervat. A deschis poarta. Urla şi înjura şi nu voia să-i lase înăuntru decât pe

Veder şi Kader.

„În Grota lui Katla cu el”, a zis el. „Acolo e locul lui.”

Dar Veder şi Kader se încăpăţânau – trebuia să intru, au zis ei, fiindcă trebuie să dovedesc că nu i-am minţit. Era datoria lor faţă de Tengil să afle asta, aşa au zis.

Şi cu Veder şi Kader în fruntea alaiului am trecut de poartă.

Atunci m-am gândit că dacă o să mă mai întâlnesc vreodată cu Jonatan o să-i povestesc cum m-au ajutat Veder şi Kader să intru în Valea Trandafirilor Sălbatici. Ce-o să mai râdă.

Dar eu unul n-am râs. Fiindcă ştiam că situaţia mea nu e deloc roz. Trebuia să găsesc o casă albă cu vin bunic în ea, altfel aterizam direct în Grota lui Katla.

„Mergi tu înainte şi arată-ne drumul”, a zis Veder. „Fiindcă o să avem o discuţie serioasă cu bunicul tău!”

L-am mânat pe Fjalar şi-am luat-o pe o cărare care urma zidul îndeaproape.

Erau o grămadă de case albe, exact ca acasă în Valea Cireşilor. Dar n-am văzut niciuna la care să am curaj să arăt cu degetul, fiindcă nu ştiam cine locuieşte acolo. Şi nici nu îndrăzneam să zic: „Acolo locuieşte bunicul meu”. Dacă Veder şi Kader ar intra în casă şi-acolo n-ar exista nici urmă de om în vârstă! Sau în orice caz niciunul care să vrea să fie bunicul meu.

Acum chiar că eram în încurcătură, şi mă treceau toate apele pe cal. Fusese atât de uşor să scornesc o minciună cu un bunic, dar acum nu mi se mai părea o idee aşa de bună.

Vedeam oameni muncind în faţa caselor, dar nicăieri pe cineva care să semene cu un bunic, şi mă simţeam din ce în ce mai mizerabil. Era oribil şi să văd care era situaţia cu oamenii din Valea Trandafirilor Sălbatici, cât de palizi şi de hămesiţi de foame şi de nefericiţi erau cu toţii, cel puţin cei pe care i-am văzut pe acolo pe unde am trecut călare, atât de diferiţi de oamenii din Valea Cireşilor. Dar e adevărat că noi în Valea Cireşilor nici nu aveam vreun Tengil care să ne facă sclavii lui şi să ne ia ultima bucăţică de la gură.

Tot mergeam şi mergeam. Veder şi Kader începuseră să-şi piardă răbdarea, dar eu înaintam pe cal, de parcă mă îndreptam spre capătul lumii.

„Mai e mult?” m-a întrebat Veder.

„Nu, nu foarte”, am zis eu, dar eu nu ştiam nici ce zic, nici ce fac. Eram înspăimântat la culme şi nu aşteptam decât să fiu azvârlit în Grota lui Katla.

Dar atunci s-a întâmplat o minune. Credeţi-mă sau nu, dar în faţa unei căsuţe albe, lipită de zid, stătea un bătrânel pe o bancă şi-şi hrănea porumbeii. Poate că n-aş fi îndrăznit să fac ceea ce-am făcut, dacă printre toţi porumbeii gri nu s-ar fi aflat unul alb ca neaua. Unul

singur!

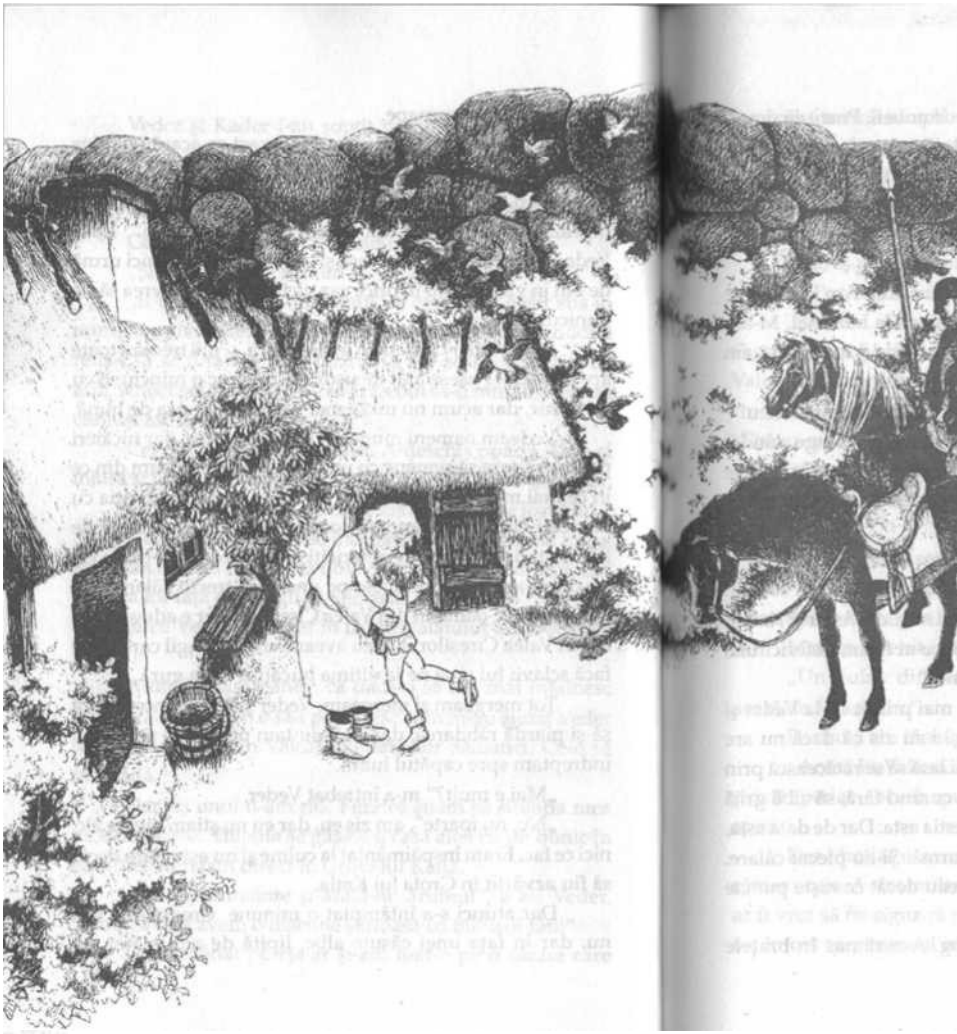

Mi-au dat lacrimile, asemenea porumbei nu văzusem decât la Sofia şi o dată la fereastra mea, cu mult timp în urmă, într-o altă lume.

Şi atunci am făcut ceva nemaiîntâlnit. Am sărit de pe Fjalar şi, din câteva ţopăituri, am ajuns la bătrânel. M-am

aruncat în braţele lui, şi cu mâinile în jurul gâtului lui i-am şoptit disperat:

„Ajută-mă! Salvează-mă! Zi-le că eşti bunicul meu!”

Eram foarte speriat şi sigur că mă va respinge, când îi va vedea pe Veder şi pe Kader cu coifurile lor negre în spatele meu. De ce să mintă de dragul meu şi să rişte să ajungă în Grota lui Katla din cauza asta?

Dar el nu m-a respins. M-a ţinut în braţe, cu blândeţe şi bunătate şi m-am simţit protejat împotriva tuturor relelor.

„Băieţelul meu”, a zis el tare ca să audă Veder şi Kader, „unde ai dispărut atât de mult? Şi ce-ai făcut, nefericitule, de-mi vii acasă cu soldaţi după tine?”

Bietul meu bunic, ce ocări a mai primit de la Veder şi Kader! I-au aruncat multe ocări şi i-au zis că dacă nu are grijă mai bine de nepoţii Ivii şi-i mai lasă să se rătăcească prin munţii Nangijalei, o să rămână în curând fără, să aibă grijă care nu cumva să uite vreodată chestia asta. Dar de data asta, treacă de la ei, au zis în cele din urmă. Şi-am plecat călare. Curând, coifurile nu li se mai zăreau decât ca nişte puncte negre pe coasta din faţa noastră.

Atunci am început să plâng. Am rămas în braţele bunicului meu şi-am plâns mult. Fiindcă noaptea fusese atât de lungă şi de grea, şi acum trecuse în sfârşit. Şi bunicul meu, el m-a lăsat să-l ţin în braţe. M-a legănat puţin şi-mi doream, o, cât îmi doream să fie bunicul meu adevărat, asta am încercat să-i spun, deşi plângeam.

„Da, aş putea să fiu bunicul tău”, a zis el. „Mattias mă cheamă. Pe tine cum te cheamă?”

„Karl Ini…”, am început eu. Dar pe urmă am tăcut. Cum puteam fi atât de nebun să rostesc numele ăsta aici, în Valea Trandafirilor Sălbatici!

„Dragă bunicule, numele meu e secret”, am zis eu. „Dar zi-mi Cojiţă!”

„Aha, Cojiţă”, a zis Mattias şi-a râs puţin. „Intră în bucătărie, Cojiţă, şi-aşteaptă-mă acolo”, a continuat el. „Iţi duc calul în grajd.”

Şi-am intrat. într-o bucătărie mică şi sărăcăcioasă cu doar o masă şi o canapea de lemn şi câteva scaune şi o sobă. Şi un dulap mare pus la perete.

Mattias a venit imediat şi i-am zis:

„Un dulap din ăsta mare avem şi noi în bucătărie, acasă, în Valea Ci…”

Pe urmă am tăcut.

„Acasă în Valea Cireşilor”, a zis Mattias, iar eu l-am privit speriat – acum spusesem din nou ceva ce nu trebuia spus.

Dar Mattias n-a mai zis nimic. S-a dus la fereastră şi a rămas acolo. A stat mult aşa, se uita afară şi pândea de parcă ar fi vrut să fie sigur că nu e nimeni prin preajmă. Pe urmă s-a întors spre mine şi mi-a zis cu voce joasă:

„Deşi e ceva special cu dulapul ăsta. Stai să vezi!”

A împins dulapul mai la o parte cu umărul. Acolo, în spate, era o ferestruică în perete. El a deschis-o, şi în faţa ei era o cameră, o cameră foarte mică. Era cineva întins pe jos şi dormea.

Era Jonatan.

CAPITOL 9

Îmi aduc aminte câteva daţi când am fost atât de bucuros, că nu mai ştiam de mine. O dată, când eram mic şi-am primit o săniuţă de Crăciun de la Jonatan, o săniuţă pentru care el economisise bani multă vreme. Şi data asta când am venit în Nangijala şi l-am găsit pe Jonatan jos la pârâu. Şi prima seară minunată în Grădina Cavalerilor, şi atunci fusesem extrem de bucuros. Dar nimic, nimic nu se

compara cu a-l găsi pe Jonatan pe jos la Mattias, câtă bucurie! Parcă îmi râdea tot sufletul sau de unde o fi venind bucuria.

Nu l-am atins pe Jonatan. Nu l-am trezit. N-am scos niciun urlet de bucurie. Doar m-am întins lângă el, fără să scot un cuvânt, şi am adormit.

Cât timp am dormit? Nu ştiu. Cred că toată ziua. Dar şi când m-am trezit! Da, când m-am trezit, Jonatan şedea pe podea, lângă mine. Doar stătea şi zâmbea, nimeni nu arată atât de blând ca Jonatan când zâmbeşte. Crezusem că poate o să se supere că am venit. Că el poate uitase deja că strigase după ajutor. Dar acum vedeam că e la fel de bucuros ca şi mine. Aşa că a trebuit să zâmbesc şi eu, şi-am stat acolo şi doar ne-am privit şi n-am zis nimic câteva clipe bune.

„Ai strigat după ajutor”, am zis eu în cele din urmă.

Atunci lui Jonatan i-a pierit zâmbetul.

„De ce-ai ţipat?” am întrebat eu.

Sigur era ceva la care nu se putea gândi fără să-i facă rău. Simţeam într-un fel că nu vrea să-mi răspundă, atât de tăcut era.

„Am văzut-o pe Katla”, a zis el. „Am văzut ce-a făcut Katla.”

Nu voiam să-l chinui cu întrebări despre Katla, şi aveam şi atâtea să-i povestesc, mai întâi de toate despre Jossi.

Lui Jonatan nu i-a venit să creadă. S-a făcut alb la faţă, aproape plângea. „Jossi, nu, nu, nu Jossi”, a zis el cu lacrimi în ochi.

Dar pe urmă şi-a mai revenit.

„Sofia trebuie să afle numaidecât!”

„Şi cum facem?” am întrebat eu.

„Unul din porumbeii ei e aici, Bianca”, a zis Jonatan, „şi o să zboare înapoi spre casă în seara asta.”

Porumbelul Sofiei, da, era cel de care nu-mi venise să cred! I-am povestit lui Jonatan că datorită porumbelului acela eram acum alături de el şi nu în Grota lui Katla.

„E o minune”, am zis eu, „că dintre toate casele de aici din Valea Trandafirilor Sălbatici, am ajuns direct aici unde erai tu. Dacă n-aş fi văzut-o pe Bianca acolo afară, aş fi trecut mai departe.”

„Bianca, Bianca, mulţumesc că ai fost acolo”, a zis Jonatan. Dar nu mai avea timp să-mi mai asculte poveştile, acum trebuia să ne grăbim. A zgâriat cu unghiile de ferestruică, suna aşa, ca un mic râcâit de şoarece. Şi n-a durat mult, şi Mattias a deschis clapa şi şi-a băgat capul înăuntru.

„Şi micuţul Cojiţă, doarme în continuare…”, a început Mattias, dar Jonatan nu l-a lăsat să continue.

„Adu-o te rog pe Bianca”, a zis ei. „Trebuie să plece imediat ce se lasă seara.”

A explicat de ce. I-a povestit lui Mattias despre Jossi. Şi Mattias a dat din cap, aşa cum fac oamenii în vârstă atunci când sunt supăraţi.

„Jossi! Da, ştiam eu că trebuie să fie cineva din Valea Cireşilor”, a zis el. „Şi de-aia Orvar e acum în Grota lui Katla. Doamne, ce oameni mai există!”

Pe urmă a dispărut ca s-o aducă pe Bianca, şi-a închis clapa la loc.

Era o ascunzătoare bună cea pe care-o găsise Jonatan la Mattias. Era o cămăruţă secretă, fără ferestre şi uşă. Singura cale de a intra şi de a ieşi era prin clapa din spatele dulapului. Nu era nicio mobilă acolo, doar o pernă. Şi un felinar vechi care lumina într-un fel în întunericul de acolo, în lumina felinarului, Jonatan i-a scris un mesaj Sofiei: „Numele de-a pururi blestemat al trădătorului e Jossi Cocoşul de Aur. Ocupă-te numaidecât de el. Fratele meu a ajuns aici.”

„De-aia a venit Bianca ieri seară”, a zis Jonatan. „Ca să-mi spună că ai dispărut şi că ai plecat să mă cauţi.”

„A, deci Sofia a înţeles ghicitoarea pe care i-am scris-o pe peretele din bucătărie”, am zis eu. „Atunci când a venit cu supa.”

„Ce ghicitoare?” a întrebat Jonatan.

„Îl caut departe tocmai dincolo de munţi”. I-am povestit ce scrisesem.

„Asta doar ca Sofia să nu-şi facă griji”, am zis eu. Atunci Jonatan a râs.

„Să nu-şi facă griji, da, îmi închipui! Dar eu? Tu cât de liniştit crezi c-am fost eu când am aflat că îmi eşti pe undeva prin munţii Nangijalei?”

Oi fi părut ruşinat, fiindcă el s-a grăbit să mă împace.

„Cojiţă cel mic şi curajos, e un mare noroc oricum că ai fost acolo! Şi un noroc şi mai mare şi mai chior că eşti acum aici!”

Era prima oară când cineva îmi zicea că sunt curajos, şi mă gândeam că dacă continuu în felul ăsta, poate o să-mi merit numele de Inimă-de-Leu fără ca Jossi să mai comenteze.

Dar mi-am adus aminte de mai multe lucruri pe care le scrisesem pe pereţii de acasă. Despre cineva cu barbă roşie care vrea cincisprezece cai albi. Şi l-am rugat pe Jonatan să mai adauge un rând la mesaj.

„Chestia aia cu barbă roşie era o greşeală, zice Karl.”

I-am povestit şi cum Hubert mă salvase de lupi, şi Jonatan a zis că toată viaţa lui o să-i fie recunoscător pentru fapta asta.

Se lăsase seara peste Valea Trandafirilor Sălbatici când i-am dat drumul Biancăi. Şi peste tot, în case şi grădini, se aprinseseră luminile, pe dealul din faţa noastră. Părea atât de calm şi de liniştit. îţi venea să crezi că acolo sunt oameni care iau o cină bună sau poate doar discută între ei şi se joacă cu copiii lor şi lălăie cântecele şi se simt bine. Dar ştiam că nu era aşa. Ştiam că abia dacă aveau ce să mănânce şi că nu sunt calmi şi veseli deloc, ci doar nefericiţi. Oamenii lui Tengil de sus de pe ziduri te ajutau să-ţi aduci aminte cum era de fapt, în cazul în care cumva uitai.

La ferestrele lui Mattias nu ardea nicio lumânare. În casa lui era întuneric şi linişte, de parcă nu exista niciun suflet acolo. Dar noi existam acolo, nu în casă, ci afară.

Mattias stătea de veghe după colţul casei, iar Jonatan şi cu mine ne furişam printre tufele de trandafiri sălbatici, cu Bianca.

Tufe din astea erau peste tot în grădina lui Mattias. Şi trandafirii sălbatici sunt nişte flori care mie îmi plac. Fiindcă miros atât de bine. Deloc tare, doar frumos. Dar mă gândeam că de fiecare dată când o să simt miros de trandafiri sălbatici, o să-mi bată inima şi-o să-mi amintesc cum ne furişasem printre rufe. Jonatan şi cu mine. Atât de aproape de zid, acolo unde oamenii lui Tengil stăteau la pândă cu urechile ciulite, poate că cel mai mult după un anume Inimă-de-Leu.

Jonatan se înnegrise puţin la faţă şi-şi trăsese o glugă peste ochi. Nu mai semăna cu Jonatan, în niciun caz. Dar cu toate astea era periculos şi ne putea costa viaţa de fiecare dată când ne părăseam ascunzătoarea din camera secretă, ascunzişul, cum îl numea el. O sută de oameni îl căutau zi şi noapte, ştiam asta, şi i-am spus-o şi lui, dar el n-a zis decât:

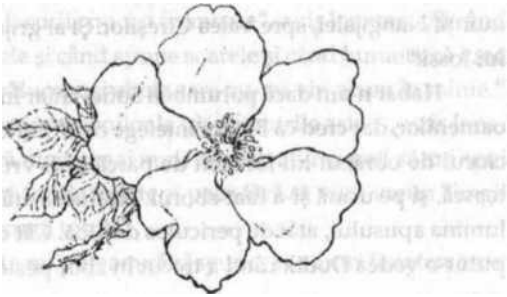

„Da, din partea mea, să caute în continuare.”

Voia să-i dea drumul Biancăi chiar el, ca să fie sigur că n-o vede nimeni când îşi ia zborul.

Străjerii aceia aveau cu siguranţă fiecare bucata lui de zid de supravegheat. Unul gras se plimba tot timpul de colo-cclo pe creasta zidului chiar în spatele grădinii lui Mattias, de el trebuia să ne ferim în primul şi-n primul rând.

Dar Mattias stătea la colţul casei cu felinarul şi ne vorbisem între noi să ne facă semn. Aşa stabilisem:

„Când ţin felinarul jos, n-aveţi voie nici măcar să respiraţi, fiindcă atunci înseamnă că Dodik Grăsanul e foarte aproape. Dar când ţin felinarul sus, înseamnă că a luat-o spre cotitura zidului, şi atunci sigur s-a dus să vorbească cu un alt paznic, aşa face el de obicei. Atunci să fiţi pe fază, să-i daţi drumul Biancăi.”

Şi-am făcut-o.

„Zbori, zbori”, a zis Jonatan, „zbori Bianca mea, peste munţii Nangijalei, spre Valea Cireşilor. Şi ai grijă la săgeţile lui Jossi!”

Habar n-am dacă porumbeii Sofiei chiar înţeleg limba oamenilor, dar cred că Bianca înţelege ceva. Fiindcă şi-a lipit ciocul de obrazul lui Jonatan de parcă ar fi vrut să-l liniştească, şi pe urmă şi-a luat zborul. Strălucea atât de albă în lumina apusului, atât de periculos de albă. Cât de uşor ar fi putut-o vedea Dodik când a trecut în zbor peste zid!

Dar Dodik n-a văzut-o. Cred căăstătea şi vorbea, şi nici n-a auzit, nici n-a văzut nimic, Mattias stătea de pază, şi n-a coborât deloc felinarul.

Am văzut-o pe Bianca dispărând, şi-am tras de Jonatan, voiam să-l bag repede la loc în ascunziş. Dar Jonatan nu voia. încă nu. Era o seară atât de minunată, era un aer răcoros şi atât de bun de respirat. Cred că n-avea chef să se cuibărească într-o cămăruţă înăbuşitoare. Nimeni nu înţelegea asta mai bine decât mine, care stătusem întins atâta vreme, prizonierul canapelei mele din bucătăria de acasă, din oraş.

Jonatan stătea în iarbă cu braţele în jurul genunchilor şi se uita în jos, în vale. Foarte calm, îţi dădea senzaţia că are de gând să stea acolo toată seara, oricâţi oameni de-ai lui Tengil ar fi patrulat pe zidul din spatele lui.

„De ce stai acolo?” am întrebat eu.

„Fiindcă îmi place”, a zis Jonatan. „Fiindcă îmi place valea asta pe înserat. Şi aerul rece pe obraz îmi place. Şi trandafirii roz care miros a vară.”

„Şi mie”, am zis eu.

„Şi-mi plac şi florile, şi iarba, şi copacii, şi pajiştile, şi pădurile, şi lacurile mici şi frumoase”, a zis Jonatan. „Şi când răsare soarele şi când apune soarele şi când luminează luna şi stelele strălucesc şi altele care nu-mi vin acum în minte.”

„Tuturor oamenilor le plac lucrurile astea”, a zis Jonatan. „Şi dacă nu cer mai mult de atât, atunci poţi să-mi spui de ce nu pot trăi în linişte şi pace fără să vină vreun Tengil care să distrugă totul?”

La asta nu puteam să răspund, şi-atunci Jonatan a zis:

„Hai, e mai bine să intrăm!”

Dar nu puteam să alergăm direct acolo. Mai întâi trebuia să ştim care e situaţia în zona lui Mattias şi unde era Dodik Grăsanul.

Se înnoptase. Nu-l mai vedeam pe Mattias, vedeam doar lumina felinarului.

„Îl ţine în sus, deci niciun Dodik la orizont”, a zis Jonatan. „Hai acum!”

Dar imediat ce ne-am pus pe alergat, lumina felinarului a coborât brusc, şi-am rămas încremeniţi pe loc. Am auzit cai apropiindu-se în galop şi pe urmă încetinind şi pe cineva vorbind cu Mattias.

Jonatan m-a îmbrâncit puţin.

„Du-te acolo”, a şoptit el, „du-te la Mattias!”

El s-a aruncat drept într-un tufiş de trandafiri sălbatici, iar eu m-am îndreptat, speriat şi tremurând, spre lumina felinarului.

„Am vrut doar să iau puţin aer”, l-am auzit spunând pe Mattias. „E vreme frumoasă în seara asta.”

„Vreme frumoasă”, a răspuns o voce aspră. „Ieşitul afară din casă după apusul soarelui se pedepseşte cu moartea, nu ştiai?”

„Un bunic bătrân şi neascultător, asta eşti”, a zis o altă voce. „Apropo, unde e băiatul?”

„Vine, e aici”, a zis Mattias, fiindcă acum ajunsesem la el. Şi i-am recunoscut pe cei doi de pe cal. Erau Veder şi

Kader.

„Nu mai urci în munţi să priveşti luna în seara asta?” a întrebat Veder. „Oare cum te chema, şmecher mic, că parcă nu ne-ai zis niciodată.”

Mă cheamă Cojiţă şi atât”, am zis eu. Am avut curaj să zic asta, fiindcă numele ăsta nu-l ştia nimeni, nici Jossi şi nici nimeni altcineva, doar Jonatan şi cu mine şi cu Mattias.

„Cojiţă!?” a zis Kader. „Auzi măi Cojiţă, tu de ce crezi c-am venit noi aici, mă?”

Simţeam că mi se înmoaie picioarele. Ca să mă aruncaţi pe mine în Grota lui Katla, am zis eu în gândul meu. Sigur le părea rău că mă trecuseră dincolo de zid, şi acum au venit să mă ia, ce altceva puteam crede?

„Da, înţelegi tu”, a zis Kader, „noi ne plimbăm pe aici prin vale seara ca să vedem dacă oamenii respectă regulile lui Tengil. Dar bunicului tău îi e greu să priceapă, poate-i explici tu cât de rău o să ajungeţi, şi tu, şi el, dacă nu staţi în casă după ce se întunecă.”

„Şi nu uita”, a zis Veder. „A doua oară nu-ţi mai merge, dacă te găsim undeva unde nu trebuie să fii, să-ţi intre bine-n cap, Cojiţă! Dacă bunicul tău trăieşte sau moare, nu contează. Dar tu, care eşti tânăr, tu vrei să te faci mare şi să devii un om de-al lui Tengil, nu?”

Om de-al lui Tengil, nu, mai bine mor, am zis eu în gândul meu, dar evident că n-am zis-o cu voce tare. Mi-era o frică de moarte pentru Jonatan şi n-am îndrăznit să-i enervez, aşa că am răspuns umil: „Da, vreau.”

„Bine”, a zis Veder. „Atunci mâine dimineaţă să te duci la cheiul mare, ca să-l vezi pe Tengil, eliberatorul Văii Trandafirilor Sălbatici. Mâine trece Fluviul Fluviilor Străvechi în şalupa lui de aur, şi ancorează la cheiul mare.”

Şi păreau gata să plece. Dar Kader şi-a ţinut calul până în ultima clipă.

„Auzi, moşule”, a strigat el la Mattias care se îndrepta deja spre casă. „N-ai văzut un tânăr blond, frumos, pe care-l cheamă Inimă-de-Leu, î?”

Îl ţineam pe Mattias de mână şi-am simţit cum îl apucase tremuratul, dar a răspuns calm:

„Nu cunosc niciun Inimă-de-Leu.”

„Aha, deci nu”, a zis Kader. „Dar dacă dai din întâmplare peste el, ştii ce păţeşti dacă-l ţii ascuns la tine, nu? Pedeapsa cu moartea, ştii, nu?”

Atunci Mattias a închis uşa în spatele nostru.

„Pedeapsa cu moartea în sus şi-n jos”, a zis el. „Numai la asta se gândesc oamenii ăştia.”

Nici nu s-a stins bine sunetul de copite de cal, că Mattias era iar afară cu felinarul. Şi a apărut şi Jonatan imediat, zgâriat tot de la ghimpi pe mâini şi pe faţă, dar bucuros că nu se întâmplase ceva mai rău şi că Bianca era acum în zbor deasupra munţilor.

Pe urmă am luat cina. Acolo, în bucătăria lui Mattias. Cu clăpiţa deschisă, astfel încât Jonatan să dispară repede în ascunzătoarea lui, în caz că venea cineva.

Dar mai întâi ne-am dus în grajd, Jonatan şi cu mine, şi le-am dat cailor să mănânce. Era minunat să-i vedem iar împreună. Stăteau cu capetele lipite unul de celălalt. Aproape că-mi vine să cred că, într-un fel, îşi povesteau tot prin ce trecuseră. Le-am dat ovăz la amândoi.

La început, Jonatan a vrut să mă oprească, dar apoi a zis:

„Ba da, lasă, dă-le! Dar să ştii că nu se mai dă ovăz la cai aici, în Valea Trandafirilor Sălbatici.”

Când am intrat în bucătărie, Mattias pusese un castron cu supă pe masă.

„Altceva n-avem, şi e mai mult apă chioară”, a zis el. „Dar măcar e caldă.”

M-am uitat după raniţa mea, mi-am adus aminte ce aveam în ea. Şi când mi-am scos toate pâinile şi pulpa de berbec afumată, atunci ei au început să gâfâie, şi Jonatan, şi Mattias, şi ochii au început să le strălucească. Mă simţeam atât de bine să le pot oferi un ospăţ, aproape. Am tăiat felii mari din pulpa de berbec, şi-am mâncat supă şi pâine şi pulpă de berbec afumată, ce-am mai mâncat!

Nimeni n-a mai scos un cuvânt. în cele din urmă, Jonatan a zis:

„Iţi dai seama, să mă satur! Aproape că am uitat cum e să fii sătul.”

Eu eram din ce în ce mai mulţumit că venisem în Valea Trandafirilor Sălbatici, simţeam tot mai mult că asta trebuia să fac. Şi acum le-am povestit pe îndelete tot ce mi se întâmplase de când am plecat de acasă şi până când Veder şi Kader m-au ajutat să intru în Valea Trandafirilor Sălbatici. Cea mai mare parte o povestisem deja, dar Jonatan voia să-i mai spun o dată. Mai ales despre Veder şi Kader. Râdea de toată întâmplarea, exact cum bănuisem eu că va fi. Şi Mattias la fel.

„Prea isteţi nu sunt oamenii ăştia ai lui Tengil”, a zis Mattias. „Deşi ei se cred.”

„Nu, până şi eu i-am păcălit”, am zis eu. „Vă daţi seama, dacă s-ar fi prins! Că pe frăţiorul ăla mic, pe care voiau cu atâta ardoare să-l prindă, tocmai pe el l-au ajutat să intre în Valea Trandafirilor Sălbatici şi i-au dat drumul

din mâini imediat.”

După ce am zis asta, am căzut pe gânduri. Nu mă gândisem la asta înainte, dar am întrebat:

„Jonatan, dar tu cum ai reuşit să intri în Valea Trandafirilor Sălbatici?”

Jonatan a râs când a auzit întrebarea.

„Am sărit înăuntru”, a zis el.

„Cum adică ai sărit… doar nu cu Grim”, am zis eu.

Ba da”, a zis Jonatan. „Alt cal n-am.” E adevărat că văzusem ce salturi putea să facă Jonatan cu Grim. Dar să sari peste zidul din jurul Văii Trandafirilor Sălbatici, asta era mult prea mult.

„Înţelegi tu, zidul nu era gata atunci”, a zis Jonatan. „Nu peste tot. Nu la înălţimea lui de acum. Deşi şi-aşa era suficient de înalt, de asta să fii sigur.

„Da, dar străjerii?” am întrebat eu. „Nu te-a văzut nimeni?”

Jonatan a muşcat din pâine, pe urmă a râs din nou.

„Ba da, am avut o ceată întreagă după mine, şi Grim a primit o săgeată în spate. Dar am scăpat, şi un ţăran cumsecade m-a ascuns şi pe mine şi pe Grim în hambarul lui. Şi noaptea m-a dus aici la Mattias. Acum ştii totul.”

„Nu, nu ştii deloc totul”, a zis Mattias. „Tu nu ştii că lumea de aici din vale cântă balade despre întâmplarea asta şi despre Jonatan. Venirea lui aici e singurul lucru bun care s-a întâmplat în Valea Trandafirilor Sălbatici de când Tengil a intrat aici şi ne-a făcut sclavii lui. «Jonatan, salvatorul nostru», aşa se cântă, fiindcă el va elibera Valea Trandafirilor Sălbatici, aşa cred ei, şi asta cred şi eu. Acum ştii totul.”

„Nu ştii deloc totul”, a zis Jonatan. „Tu nu ştii că Mattias e cel care conduce lupta secretă din Valea Trandafirilor Sălbatici, acum, de când Orvar e în Grota lui Katla. Pe Mattias ar trebui să-l numească ei salvator, nu pe mine.”

„Nu, eu sunt prea bătrân”, a zis Mattias. „Aşa că avea dreptate, Veder ăla. Dacă trăiesc sau mor, nu

contează.”

„Nu vorbi aşa”, am zis eu. „Fiindcă acum eşti bunicul meu.”

„Da, dacă pentru asta trebuie să rămân în viaţă, atunci bine. Dar de condus vreo luptă, pentru asta nu mai sunt bun. Trebuie să fii tânăr pentru aşa ceva.”

A oftat.

„De-ar fi Orvar aici! Dar stă acolo, în grotă, până o să-l ia Katla.”

Atunci am văzut că Jonatan s-a albit la faţă.

„O să vedem”, a mormăit el, „pe cine o să primească Katla până la urmă.”

După care a adăugat:

„Acum, la treabă. Nici asta nu ştii, Cojiţă, că aici, în casa asta, dormim ziua şi lucrăm noaptea. Hai să-ţi arătăm!”

S-a târât înaintea mea prin clapă în ascunzătoare, şi acolo mi-a arătat ceva. A azvârlit la o parte perna pe care dormisem şi a scos câteva din scândurile late din podea, care erau desprinse. Atunci am văzut o gaură neagră drept sub pământ.

„Aici începe tunelul meu subteran”, a zis Jonatan.

„Şi unde se termină?” am întrebat eu, deşi aproape că ghiceam răspunsul.

„Pe terenul pustiu din afara zidurilor”, a zis el. „Acolo se va termina, când o să fiu gata cu el. Doar de câteva nopţi mai am nevoie, ca să fie suficient de lung.”

S-a târât înăuntru în gaură.

„Dar trebuie să mai sap încă o bucată”, a zis el. „Cred că-ţi dai seama că n-am chef să ies de sub pământ chiar sub nasul lui Dodik Grăsanul.”

După care a dispărut, şi-am stat acolo mult şi bine şi l-am aşteptat. Când s-a întors într-un final, avea în faţa lui un jgheab plin cu pământ. L-a aruncat spre mine şi eu i l-am dat prin clapă lui Mattias.

„Pământ pentru ogorul meu”, a zis Mattias. „De-aş avea şi nişte mazăre şi fasole ca să pun acolo, s-ar termina

cu foamea.”

„Da, să ştii”, a zis Jonatan. „Din zece rânduri de fasole de pe ogorul tău, Tengil ia nouă, ai uitat?”

„Ai dreptate”, a zis Mattias. „Atâta timp cât există Tengil, există şi nevoi şi foame în Valea Trandafirilor Sălbatici.”

Acum Mattias trebuia să se furişeze afară să golească jgheabul pe ogor, şi eu am fost pus să stau în uşă şi să ţin de şase. Jonatan mi-a zis să fluier dacă observ fie şi cel mai mic pericol. Trebuia să cânt o anume melodie, una pe care Jonatan mă învăţase demult, când trăiam pe pământ. Obişnuiam s-o fluierăm împreună în vremea aia. Seara, după ce ne băgăm în pat. Aşa că puteam s-o fluier foarte bine.

Jonatan s-a furişat din nou în gaură ca să sape mai departe, şi Mattias a închis clapa şi a tras dulapul la loc.

„Să-ţi intre bine în cap, Cojiţă”. a zis el”. Niciodată, niciodată să nu-l laşi pe Jonatan să intre acolo fără ca această clapă să fie închisă şi dulapul să stea la locul lui. Să-ţi intre bine asta în cap, că eşti într-un ţinut în care Tengil trăieşte şi domneşte.”

„O să ţin minte”, am zis eu.

Era dubios în bucătărie. O singură lumânare era aprinsă pe masă, dar Mattias a stins-o.

„Întunecoasă trebuie să fie noaptea în Valea Trandafirilor Sălbatici”, a zis el. „Fiindcă acolo există atâţia ochi care vor să vadă ceea ce nu trebuie să vadă.”

Pe urmă a luat jgheabul şi a dispărut, iar eu m-am postat în uşa deschisă ca să ţin de şase. Şi era întuneric, exact cum voia Mattias. Întunecoase erau casele şi întunecos era cerul de deasupra Văii Trandafirilor Sălbatici. Nicio stea nu strălucea, şi nici luna, totul era negru, şi nu vedeam absolut nimic. Dar toţi ochii nopţii de care vorbise Mattias, nici ei nu vedeau nimic, mă gândeam eu, şi asta era o alinare.

Mă simţeam ciudat şi singur să stau acolo şi să aştept, şi era şi înfricoşător. Mattias întârzia atât de mult.

Începusem să-mi fac griji, tot mai mult, cu fiecare clipă care trecea. De ce nu venea? Mă holbam în întuneric. Dar parcă nu mai era aşa de întuneric. Dintr-o dată mi-am dat seama că se luminase. Sau doar ochii mei se obişnuiseră? Atunci am observat. Luna era pe cale să iasă din nori. Era cel mai rău lucru care se putea întâmpla, şi m-am rugat la Dumnezeu ca Mattias să apuce să se întoarcă, cât mai era întuneric care să-l ascundă. Dar era prea târziu. Fiindcă acum luna strălucea deja în deplinătatea ei, şi un fluviu de lumină se revărsa deasupra văii.

În lumină l-am văzut pe Mattias. L-am văzut de la distanţă venind printre tufele de trandafiri sălbatici, cu jgheabul. M-am uitat disperat în jur, doar trebuia să ţin de şase, nu? Şi atunci am văzut şi altceva. Pe Dodik, Dodik Grăsanul, care, cu spatele la mine, se dădea jos de pe zid, pe o scară de frânghie.

E greu să fluieri când ţi-e frică, aşa că n-a sunat cine ştie ce. Dar într-un fel am reuşit să scot melodia aceea şi, rapid ca un guşter, Mattias a dispărut în spatele celei mai apropiate tufe de trandafir sălbatic.

Dar atunci Dodik era deja asupra mea. „De ce fluieri?” a urlat el.

„Fiindcă… fiindcă azi am învăţat”, am bâiguit eu. „Nu ştiam să fluier până acum, dar tocmai azi mi-a venit brusc, vrei să auzi?”

Am început iar, dar Dodik nu m-a lăsat să continuu. „Nu, taci”; a zis el. „Nu că aş şti că fluieratul e interzis, dar aş crede că e. Nu cred că lui Tengil îi place asta. Şi apropo, trebuie să ţii uşa închisă, înţelegi?”

„Lui Tengil nu-i place să ţinem uşile deschise?” am întrebat eu.

„Asta nu e treaba ta”, a zis Dodik. „Fă ce-ţi zic eu. Dar dă-mi un căuş cu apă mai întâi. Patrulez atâta acolo, sus, pe zid, că mi se face sete de mor.”

Atunci m-am gândit repede, că dacă vine acum cu mine în bucătărie şi nu-l găseşte pe Mattias acolo, ce-o să iasă? Bietul Mattias, pedeapsa cu moartea pentru cei care

stau afară noaptea, auzisem destule despre asta.

„Îţi aduc imediat”, am zis eu rapid. „Stai aici, că-ţi aduc eu apă.”

Am alergat în casă, şi am bâjbâit prin întuneric până la butoiul cu apă. Ştiam în ce colţ se afla. Am găsit şi căuşul, şi l-am umplut cu apă. Atunci am simţit pe cineva în spatele meu, da, stătea acolo în întuneric, chiar în spatele meu, şi ceva mai odios nu cred că mi se mai întâmplase până atunci.

„Aprinde o lumânare”, a zis Dodik. „Vreau să văd cum arată o văgăună de şobolani ca asta.”

îmi tremurau mâinile, tremuram tot, dar am reuşit totuşi să aprind lumânarea.

Dodik a luat căuşul şi a început să bea. Bea şi bea, de parcă n-ar fi avut fund. Pe urmă a aruncat căuşul pe jos şi s-a uitat bănuitor în jur, cu ochii lui mici şi oribili. Şi atunci a întrebat exact ceea ce mă aşteptam să întrebe.

„Şi moşul ăla, Mattias, care locuieşte aici, unde e?”

N-am răspuns. Nu ştiam ce să răspund.

„N-auzi ce te întreb?” a zis Dodik. „Unde e Mattias?”

„Doarme”, am zis eu. Trebuia să scornesc ceva.

„Unde?” a întrebat Dodik.

Exista o cămăruţă mică lângă bucătărie, şi în cămăruţa aceea era patul lui Mattias, ştiam asta. Dar mai ştiam şi că în clipa aceea nu dormea acolo. Cu toate astea, am arătat cu degetul spre uşa cămăruţei şi-am zis:

„Acolo!”

Am scâncit cuvântul, abia s-a auzit. A sunat mizerabil, şi Dodik a rânjit cu dispreţ la mine.

„Nu te prea pricepi să minţi”, a zis el. „Ia stai puţin să verific!”

Era atât de mulţumit, ştia că mint, şi cred că voia să-i aranjeze o pedeapsă cu moartea lui Mattias şi să fie lăudat de Tengil, poate. Ce ştiu eu.

„Dă-mi lumânarea”, a zis el, iar eu i-am dat-o. Voiam să fug de-acolo, să ies năvală pe uşă şi să-l găsesc pe Mattias şi să-i zic să fugă înainte de a fi prea târziu. Dar nu

mă puteam mişca din loc. Stăteam acolo şi-mi era rău, atât de frică îmi era.

Dodik vedea asta şi savura. Nu se grăbea deloc, nu, se simţea foarte bine şi trăgea de timp ca să mi se facă şi mai frică. Dar după ce s-a distrat de n-a mai putut, a zis:

„Haide, băiete, arată-mi unde doarme moşul Mattias”. A deschis uşa cămăruţei cu un şut şi m-a îmbrâncit înăuntru, de m-am împiedicat de pragul înalt. Pe urmă a tras iar de mine şi s-a postat în faţa mea, cu lumânarea în mână.

„Mincinosule, hai, arată-mi”, a zis el ridicând lumânarea ca să vadă în întunericul din cameră.

Eu nu aveam curaj să mă mişc sau să-mi ridic privirea, aş fi vrut să nu mai exist, o, ce disperat eram!

Dar atunci, când mă simţeam cel mai mizerabil, am auzit vocea iritată a lui Mattias:

„Ce se întâmplă? Nu mai poţi să dormi noaptea liniştit?”

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Mattias, da, stătea acolo în patul lui, în cotlonul cel mai întunecat al cămăruţei, cu ochii mijiţi în lumina lumânării. Era doar în cămaşă şi cu părul ciufulit de parcă dormea de mult. Şi în faţa ferestrei deschise era jgheabul sprijinit de perete. Se pare totuşi că fusese rapid ca un guşter, bunicul ăsta nou al meu!

Dar de Dodik aproape că-mi era milă. Niciodată n-am văzut pe cineva atât de sincer de prost ca el, cum stătea acolo, cu ochii holbaţi la Mattias.

„Am venit doar să cer puţină apă”, a zis el amărât.

„Apă, da, foarte frumos”, a zis Mattias. „Tu nu ştii că Tengil v-a interzis să luaţi apă de la noi? Crede că vrem să vă otrăvim. Şi dacă mai vii să mă trezeşti o singură dată, o s-o şi fac.”

Nu înţeleg cum a îndrăznit să-i zică asta lui Dodik. Dar poate că era modul corect de a te adresa unui om de-al lui Tengil. Fiindcă Dodik doar a grohăit puţin şi a dispărut afară, la zidul său.

Niciodată nu văzusem un om cu adevărat crud înainte de a-l vedea pe Tengil de Karmanjaka.

A venit pe Fluviul Fluviilor Străvechi în corabia lui de *aur* şi m-am dus şi eu să-l aştept împreună cu Mattias.

Jonatan mă trimisese. Voia să-l văd pe Tengil.

„Fiindcă atunci o să înţelegi mai bine de ce oamenii din valea asta sunt sclavi şi fac foamea şi mor doar cu un singur gând şi vis – să-şi vadă valea liberă din nou.”

Sus, în Munţii Munţilor Străvechi îşi avea Tengil cetatea. Acolo locuia. Doar uneori trecea fluviul spre Valea Trandafirilor Sălbatici, şi venea ca să bage groaza în oameni, ca nimeni să nu uite cine e şi să nu înceapă să viseze prea mult la libertate, a zis Jonatan.

La început nu prea am văzut nimic. Erau foarte mulţi soldaţi de-ai lui Tengil în faţa mea. Rânduri întregi menite să-i asigure protecţia lui Tengil, pe timpul vizitei în Valea Trandafirilor Sălbatici. Cred că îi era frică să nu iasă vreo săgeată şuierând din vreo ambuscadă. Tiranilor le e întotdeauna frică, aşa îmi spusese Jonatan. Şi Tengil era cel mai aprig dintre toţi tiranii.

Nu, la început n-am văzut mai nimic, nici Mattias, nici eu. Dar pe urmă mi-a venit o idee. Soldaţii lui Tengil stăteau acolo semeţi şi cu picioarele depărtate. Şi m-am pus pe burtă în spatele celui care stătea cu picioarele cele mai depărtate, puteam să zăresc printre picioarele lui.

Dar pe Mattias nu-l puteam pune să facă acelaşi lucru.

„Principalul e să vezi tu”, a zis el. „Şi să nu uiţi niciodată ceea ce vezi azi.”

Şi-am văzut. O corabie mare, aurită, care se apropia pe apele fluviului, cu oameni îmbrăcaţi în negru la vâsle. Erau multe vâsle, nici nu le puteam număra, şi lopeţile lor străluceau în lumina soarelui de fiecare dată când se ridicau peste apă. Vâslaşii aveau o muncă grea. Erau curenţi puternici care suceau corabia. Poate că erau vârtejuri de la vreo cascadă de la baza fluviului, fiindcă am auzit un bubuit de parcă ar fi fost ape mari în depărtare.

„E Cascada lui Karma, auzi”, a zis Mattias, când l-am întrebat. „Cântecul Cascadei lui Karma, e cântecul nostru de leagăn de aici din Valea Trandafirilor Sălbatici, pe care adorm copiii când e vremea să meargă la culcare.”

Mă gândeam la copiii din Valea Trandafirilor Sălbatici. Probabil că aici, jos, pe malul fluviului, obişnuiau să alerge şi să se joace odată, şi să se bălăcească în apă şi să se distreze. Acum nu mai puteau. Din cauza zidului, din cauza zidului acela fără speranţă, care închidea totul. În tot zidul cel lung nu existau decât două porţi, cea prin care intrasem eu – Poarta Mare se numea – şi încă una, aici, pe malul fluviului, cu un ponton în faţa ei, acolo unde ancorase acum şalupa lui Tengil.

Poarta se deschisese acum pentru Tengil, şi prin boltă şi printre câteva picioare de soldat am văzut debarcaderul şi armăsarul negru al lui Tengil care aştepta acolo, dichisit, cu şa strălucitoare de aur şi curele din ţesătură aurită, care străluceau în bătaia soarelui. Şi l-am văzut pe Tengil coborând şi încălecând în şa şi intrând călare pe poartă şi venind brusc lângă mine, atât de aproape încât i-am văzut faţa crudă şi ochii cruzi. Crud ca un şarpe, aşa spusese Jonatan, şi aşa şi arăta, crud din cap până-n picioare şi însetat de sânge. Şi costumul pe care-l purta era roşu ca sângele, coiful îi era şi el roşu de parcă l-ar fi înmuiat în sânge. Şi ochii lui se holbau drept înainte, nu-i vedea pe oameni, era de parcă pentru el nu mai exista altcineva în lume, nimeni în afară de Tengil de Karmajaka, da, era fioros!

Toată lumea din Valea Trandafirilor Sălbatici primise ordin să vină în piaţa satului. Acolo avea să le vorbească Tengil. Mattias şi cu mine ne-am dus şi noi acolo, fireşte.

Era o piaţă mică foarte frumoasă, cu case vechi frumoase de jur împrejur. Şi acolo îi avea Tengil acum pe toţi oamenii din Valea Trandafirilor Sălbatici, exact aşa cum poruncise. Stăteau tăcuţi şi aşteptau, dar vai, cum li se mai simţea amărăciunea şi durerea! Tocmai această piaţă era locul lor de distracţie de odinioară. Aici dansaseră şi cântaseră în serile de vară sau poate doar stătuseră pe o bancă din faţa hanului şi vorbiseră sub tei.

Doi tei bătrâni creşteau acolo, şi exact între ei se oprise acum Tengil. Stătea tot în şa şi se holba peste piaţă şi oameni, dar nu-i vedea pe niciunul dintre ei, sunt sigur de asta. Lângă el îl avea pe consilierul său, un îngâmfat pe care-l chema Pjuke, din ce-am aflat de la Mattias. Pjuke avea un cal alb aproape la fel de frumos ca cel negru al lui Tengil, şi stăteau acolo ca doi oameni puternici pe caii lor şi se uitau fix în faţa lor. Au stat mult timp aşa. De jur împrejurul lor erau soldaţi de strajă, oameni de-ai lui Tengil, cu coifuri negre şi mantale negre şi cu săbiile scoase. Se vedea că transpirau, fiindcă soarele era deja sus

pe cer, şi era o zi călduroasă.

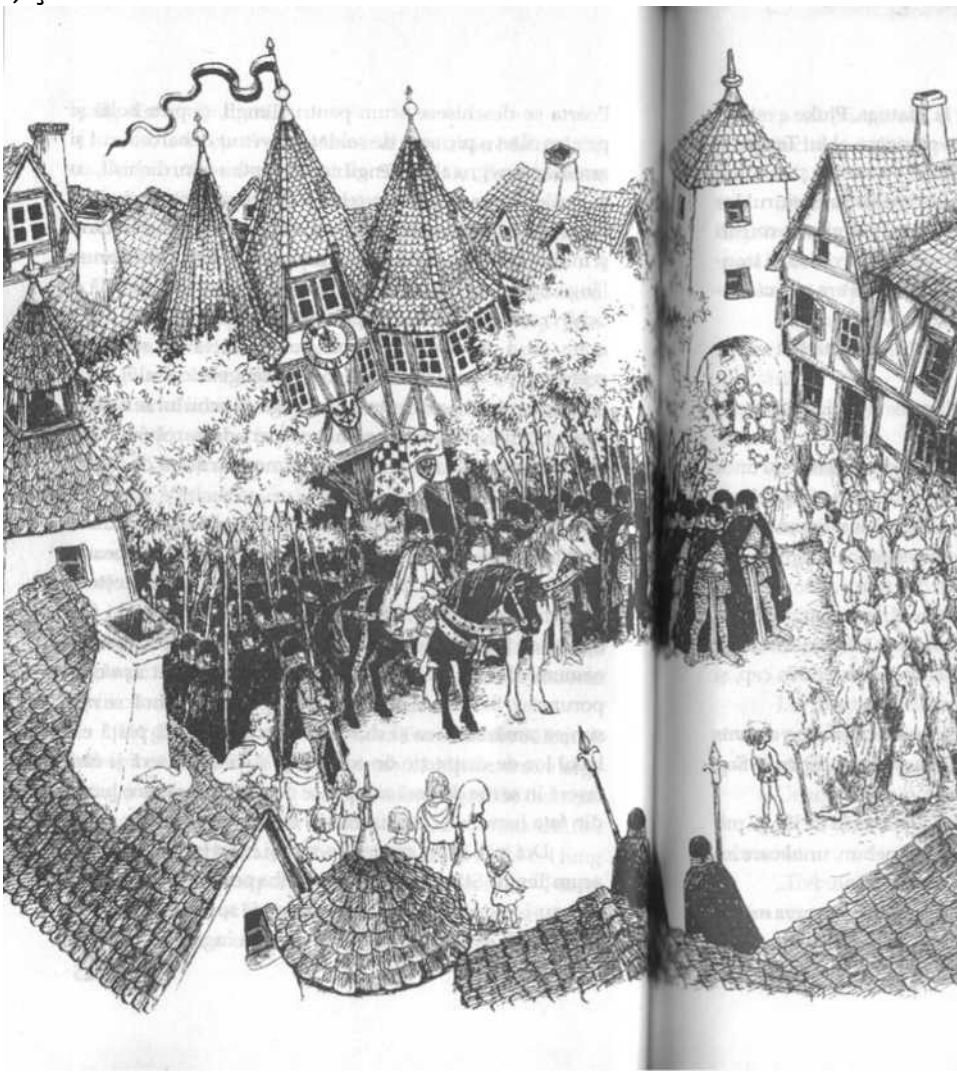

„Ce crezi că o să zică Tengil?” l-am întrebat eu pe Mattias.

„Că e nemulţumit de noi”, a zis Mattias. „Despre altceva nu vorbeşte niciodată.”

Apropo, nu Tengil vorbea. El nu se putea adresa unor sclavi. Îi vorbea doar lui Pjuke, iar Pjuke ne înştiinţa cât de nemulţumit era Tengil de oamenii din Valea Trandafirilor

Sălbatici. Munceau prea prost şi-i protejau pe duşmanii lui Tengil.

„Inimă-de-Leu n-a fost prins încă”, am auzit pe cineva mormăind chiar lângă mine. Era un biet sărăntoc, îmbrăcat în zdrenţe. Un moşuleţ cu câteva smocuri de păr în cap, şi cu barbă albă şi răsfirată.

„Răbdarea prea milostivului nostru principe a ajuns aproape la capăt”, a zis Pjuke, „şi va pedepsi aspru şi fără milă Valea Trandafirilor Sălbatici.”

„Da, bine face, bine face”, se văita moşul de lângă mine, şi-am înţeles că trebuie să fie vreun nebun, unul care nu e zdravăn la cap.

„Dar”, a zis Pjuke, „în vasta sa mărinimie, prea milostivul nostru principe mai aşteaptă încă un timp scurt până la pedeapsa însângerată, şi a stabilit chiar şi o recompensă. Douăzeci de cai albi va primi cel care i-l va prinde pe Inimă-de-Leu.”

„Atunci o să-l prind eu pe vulpoiul ăla”, a zis moşul înghiontindu-mă. „Deci douăzeci de cai albi primesc de la prea milostivul nostru principe, oho, bună plată pentru un asemenea vulpoi mic.”

M-am enervat foarte tare, că-mi venea să-l lovesc. Chiar dacă era un nebun, nu trebuia să spună asemenea porcării.

„N-ai pic de obraz”, am şoptit eu, la care el a început să râdă.

„Nuu, nu prea mult”, a zis el. Acum m-a privit drept în faţă şi i-am văzut ochii. Ochi atât de frumoşi şi de strălucitori nu avea decât Jonatan.

Aşa era, chiar nu avea pic de obraz! Cum putuse să vină încoace, drept sub nasul lui Tengil! Deşi sigur că nimeni nu l-ar fi putut recunoaşte. Nici măcar Mattias nu l-a recunoscut. Nu până când Jonatan nu l-a bătut pe spate şi i-a zis:

„Bătrâne, noi nu ne-am mai văzut înainte?”

Lui Jonatan îi plăcea să se deghizeze. Obişnuia să joace teatru pentru mine în bucătărie, seara. În timp ce

trăiam pe pământ. Chiar putea să se deghizeze şi să fie hazliu.

Uneori râdeam până mă durea burta.

Dar acum, aici, în faţa lui Tengil, era aproape prea obraznic.

„Trebuie să văd şi eu ce se întâmplă”, a şoptit el. şi acum nu mai râdea. Nici nu era nimic de râs.

Fiindcă Tengil i-a pus pe toţi bărbaţii din Valea Trandafirilor Sălbatici să facă un pas în faţă, şi cu degetul lui arătător oribil indica pe care îi va duce peste fluviu, în Karmanjaka. Ştiam ce înseamnă, îmi povestise Jonatan. Niciunul dintre cei pe care-i arăta Tengil n-aveau să se întoarcă vii. Urmau să fie sclavi în Karmanjaka şi să care pietre pentru fortăreaţa pe care o construia Tengil în vârful Muntelui Munţilor Străvechi. O fortăreaţă care să nu fie niciodată cucerită de niciun duşman, şi Tengil avea să stea acolo, în cruzimea lui, ani în şir şi să se simtă în sfârşit sigur. Dar era nevoie de mulţi sclavi pentru a construi o asemenea fortăreaţă, şi trebuiau să muncească în sclavie până mureau.

„Şi-atunci îi aruncă lui Katla”, zisese Jonatan. Când îmi aminteam asta, mă apuca tremuratul acolo, în căldura soarelui. Totuşi Katla era pentru mine doar un nume oribil şi nimic mai mult.

Era linişte în piaţă, când Tengil a început să arate cu degetul. Doar o pasăre mică era în vârful copacului de deasupra lui şi cânta şi triluia atât de frumos. Pasărea aia cred că nu ştia ce făcea Tengil jos sub tei.

Şi au fost şi planşete. Era cumplit să auzi cum plângeau, toate femeile care-şi pierdeau bărbaţii şi toţi copiii care niciodată n-aveau să-şi mai vadă taţii. De fapt, toţi plângeau. Şi eu.

Tengil, el nu auzea plânsul. Stătea pe calul său şi arăta cu degetul, şi diamantul de pe degetul lui arătător scânteia de fiecare dată când condamna pe cineva la moarte. Era cumplit, condamna oameni la moarte doar cu degetul arătător!

Însă unul dintre cei aleşi parcă şi-a pierdut minţile când şi-a auzit copiii plângând. Fiindcă brusc a ieşit din rând, şi înainte ca soldaţii să vină să-l împiedice, se năpustise deja asupra lui Tengil.

„Tiranule”, a ţipat el. „Odată o să mori şi tu, te-ai gândit la asta?”

După care l-a scuipat pe Tengil.

Tengil n-a făcut niciun gest. Doar un semn cu mâna, şi soldatul care era cel mai aproape şi-a ridicat sabia. Am văzut-o cum strălucea în lumina soarelui, dar în aceeaşi clipă Jonatan m-a apucat de gât şi m-a strâns tare la piept, mi-a ascuns faţa, ca să nu mai văd. Dar am simţit, sau poate am auzit, cum suspina pieptul lui Jonatan. Şi când ne-am dus acasă, a plâns. Niciodată nu l-am mai văzut plângând.

A fost jale în Valea Trandafirilor Sălbatici în ziua aceea. Toţi jeleau. Toţi în afară de soldaţii lui Tengil. Ei, din contră, erau bucuroşi de fiecare dată când Tengil venea în Valea Trandafirilor Sălbatici, fiindcă atunci dădea petreceri pentru oamenii lui. Nici nu se uscase sângele după bietul om care fusese ucis în piaţă în ziua aceea, că au început să se aducă butoaie mari pline cu bere şi porci întregi fripţi la proţap, astfel încât peste toată Valea Trandafirilor Sălbatici plutea un strat gros de fum, şi toţi oamenii lui Tengil mâncau şi beau şi-l slăveau pe Tengil care le dădea atâtea bunătăţi.

„Bagă în ei porci crescuţi aici, în vale, bandiţii”, a zis Mattias. „Şi beau berea de aici, din Valea Trandafirilor Sălbatici.”

Tengil nu s-a dus la nicio petrecere. După ce-a terminat de arătat cu degetul, s-a dus înapoi peste fluviu.

„Şi acum cred că stă mulţumit în cetatea lui şi crede că a băgat groaza în Valea Trandafirilor

Sălbatici”, a zis Jonatan, când ne întorceam acasă. „El o fi crezând că acum aici există doar sclavi speriaţi şi nimic altceva.”

„Dar aici greşeşte”, a zis Mattias. „Ceea ce nu

înţelege Tengil e că nu-i poate supune niciodată pe oamenii care luptă pentru libertatea lor şi care sunt uniţi aşa cum suntem noi.”

Am trecut pe lângă o căsuţă înconjurată cu meri, şi Mattias a zis:

„Aici locuia cel care a fost ucis adineauri.”

Pe treapta de piatră de afară stătea o femeie. Am recunoscut-o din piaţă, mi-am adus aminte cum ţipa când Tengil îi alesese bărbatul. Acum stătea cu o foarfecă în mână şi-şi tăia părul lung şi blond.

„Ce faci, Antonia?” a întrebat-o Mattias. „Ce fad cu părul?”

„Corzi pentru arc”, a zis Antonia.

Altceva n-a mai zis. Dar n-o să uit niciodată ce privire avea când a zis asta.

Multe lucruri se pedepseau cu moartea în Valea Trandafirilor Sălbatici, îmi spusese Jonatan. Dar cel mai periculos era să ai arme, era mai interzis decât orice altceva. Soldaţii lui Tengil îşi făceau adeseori rondul prin case şi grădini şi căutau arcuri cu săgeţi ascunse şi paloşe şi suliţe ascunse. Dar nu găseau niciodată nimic. Cu toate astea, nu exista nicio curte sau casă în care să nu fie ascunse arme şi în care să nu se confecţioneze arme pentru lupta care avea să vină în cele din urmă, a zis Jonatan.

Tengil promisese cai albi drept răsplată şi celor care îi pârau pe deţinătorii de arme.

„Ce prostovan”, a zis Mattias. „El chiar crede că există un singur trădător în Valea Trandafirilor Sălbatici?”

„Nu, doar în Valea Cireşilor există unul”, a zis Jonatan cu mâhnire, da, ştiam că Jonatan e cel de lângă mine, dar îmi era greu să-mi aduc aminte, cum arăta cu barba aia şi cu zdrenţele de pe el.

„Jossi n-a văzut cruzimile şi împilarea la care suntem noi supuşi”, a zis Mattias. „Altfel poate că n-ar fi făcut niciodată ceea ce face acum.”

Când am venit acasă la grădina lui Mattias, l-am găsit

pe Dodik Grăsanul întins în iarbă şi jucând table cu alţi trei oameni de-ai lui Tengil. Cred că aveau zi liberă, fiindcă au stat acolo printre tufele de trandafiri sălbatici toată după-amiaza, îi puteam vedea de la fereastra din bucătărie. Jucau table şi mâncau carne şi beau bere, pe care o luaseră de la petrecerea din piaţă, vedre întregi pline. Treptat, n-au mai putut să joace table. Au mâncat carne şi-au băut bere. Pe urmă doar au băut bere. Şi pe urmă n-au mai făcut nimic, doar s-au târât pe-acolo prin boscheţi, ca nişte gândaci. În cele din urmă au adormit toţi patru.

Coifurile şi mantalele erau aruncate în iarbă. Căci cine ar putea bea bere într-o manta groasă de lână, pe o zi atât de călduroasă ca aceea?

„Dacă ar şti Tengil, ar pune să fie ciomăgiţi”, a zis Jonatan.

După care a dispărut pe uşă, şi înainte ca mie măcar să mi se fi făcut frică, el era deja înapoi cu o manta şi cu un coif.

„La ce-ţi trebuie cârpa aia oribilă?” l-a întrebat Mattias.

„Încă nu ştiu”, a zis Jonatan. „Dar poate că o să am nevoie de ea cândva.”

„Cândva, când o să fii şi prins din cauza asta”, a zis Mattias.

Dar Jonatan şi-a smuls de pe el zdrenţele şi barba şi şi-a pus coiful şi mantaua, şi stătea acolo şi arăta exact ca un om de-ai lui Tengil, era oribil. Pe Mattias l-au trecut fiorii şi l-a rugat ca, pentru numele lui Dumnezeu, să pună bine oribilitatea aia de manta în ascunzătoare.

Ceea ce Jonatan a şi făcut.

Pe urmă am mers la culcare şi-am dormit tot rostul zilei, deci de aceea nu ştiu ce s-a întâmplat când Dodik Grasul şi tovarăşii lui s-au trezit şi au început să ghicească al cui coif şi manta dispăruseră.

Mattias a dormit şi el, dar s-a trezit puţin, ne-a spus după aceea, când a auzit ţipete şi înjurături din tufele de trandafiri.

Noaptea ne-am continuat lucrul la tunelul subteran.

„Încă trei nopţi, nu mai mult”, a zis Jonatan.

„Şi ce se va întâmpla după aceea?” am întrebat eu.

„Pe urmă se va întâmpla exact lucrul pentru care am venit aici”, a zis Jonatan. „Poate că n-o să reuşesc, dar trebuie să încerc în orice caz. Să-l eliberez pe Orvar.”

„Nu fără mine”, am zis eu. „A doua oară nu mă mai părăseşti. Unde te duci tu, vin şi eu.”

Atunci m-a privit îndelung, şi pe urmă a zâmbit

„Da, dacă chiar vrei, atunci vreau şi eu”, a zis el.

Toţi soldaţii lui Tengil au prins viaţă de la atâta carne de porc şi bere, şi toţi voiau douăzeci de cai albi. Căci acum îl căutau aprig pe Jonatan. în zilele următoare s-au pus pe cotrobăială şi spionaj de dimineaţa până seara, fiecare casă din vale, fiecare colţişor era scotocit în amănunt. Jonatan a trebuit să stea în ascunzătoare până când aproape s-a sufocat.

Şi Veder şi Kader treceau pe cal din loc în loc şi citeau anunţuri despre fratele meu. O dată m-am nimerit într-un asemenea loc şi-am auzit şi eu despre „duşmanul lui Tengil, Jonatan Inimă-de-Leu, care a trecut zidul fără permisiune şi care încă se află într-un loc necunoscut din Valea Trandafirilor Sălbatici”. Spuneau cum arată. Era „un tânăr neobişnuit de frumos, blond, cu ochi de un albastru închis, suplu la trup”, aşa ziceau ei şi probabil că aşa îl descrisese Jossi. Şi iar şi iar auzeai despre pedeapsa cu moartea pentru cel care-l ascundea pe Inimă-de-Leu şi despre răsplata cuvenită celui care-l trăda.

In timp ce Veder şi Kader mergeau de colo colo şi trâmbiţau toate chestiile astea, oamenii veneau la Mattias ca să-şi ia rămas bun de la Jonatan şi să-i mulţumească pentru tot ce făcuse pentru ei. Cred că erau mult mai multe decât ştiam eu.

„N-o să te uităm niciodată”, ziceau cu lacrimi în ochi şi-i aduceau pâine, deşi ei abia dacă aveau ce să mănânce.

„Ai nevoie, fiindcă e un drum greu şi periculos, cel pe care porneşti”, ziceau ei, după care plecau în grabă ca să-i

audă pe Veder şi Kader încă o dată. Doar să le facă pe plac.

Au venit şi soldaţi în curtea lui Mattias. Eu stăteam îngrozit de moarte pe un scaun în bucătărie, când au intrat, şi n-au avut curaj să mă atingă. Mattias însă a fost curajos.

„Ce căutaţi?” a întrebat el. „Inimă-de-Leu ăla de care ziceţi voi, nici nu cred că există. E o scorneală a voastră ca să vă fâţâiţi de colo-colo şi să vă bateţi joc de noi, oamenii.”

Bătaie de joc, asta făceau ei. Au început cu cămăruţa. Acolo au întors pe dos toate aşternuturile de pat şi le-au aruncat pe jos. Pe urmă au cotrobăit într-un dulap, au aruncat şi tot ce era acolo, şi era o prostie. Ei chiar credeau că Jonatan stă într-un dulap?

„Nu vă uitaţi şi la closet?” a întrebat Mattias. Dar arunci s-au enervat.

Şi pe urmă s-au dus în bucătărie şi au început să umble prin dulap, iar eu stăteam pe scaun şi simţeam cum îmi sporeşte ura. Era chiar în seara în care eu şi Jonatan trebuia să ieşim din vale, şi mă gândeam că dacă-l găsesc acum, nu ştiu ce-o să fac! Nu era posibil să fie atât de crud ca ei să-l găsească pe Jonatan în ultimele lui ore petrecute în Valea Trandafirilor Sălbatici.

Mattias îndesase dulapul cu haine vechi şi lână de oaie şi vechituri ca să estompeze toate sunetele dinăuntru din ascunzătoare, iar ei au aruncat pe jos tot ce era înăuntru.

Şi pe urmă! Şi pe urmă mi-a venit să ţip până se dărâmă casa. Fiindcă unul din ei şi-a pus umărul de dulap ca să-l dea la o parte. Dar n-am reuşit să ţip. Stăteam împietrit pe scaun şi îl uram, uram tot la el, îi uram mâinile mari şi ceafa groasă şi negul ăla pe care-l avea în frunte! Îl uram, fiindcă ştiam că o să vadă clapa care dădea în ascunzătoare, şi asta însemna sfârşitul lui Jonatan.

Dar s-a auzit un ţipăt. De la Mattias.

„Priviţi, arde”, a ţipat el. „V-a pus Tengil să daţi foc la casă?”

Nu ştiu cum se întâmplase, dar era aşa cum zisese el. Ardea lâna de oaie de pe jos, şi soldaţii s-au grăbit să stingă focul. Săreau şi dădeau din picioare şi înjurau şi până la urmă au răsturnat butoiul cu apă peste tot. Aşa că focul s-a stins, aproape înainte de a se aprinde. Dar Mattias tot se văicărea şi era supărat pe ei.

„Voi chiar n-aveţi minte”, a zis el. „Cum să arunci lână pe jos exact lângă un şemineu, care arde mocnit şi trosneşte?”

Cel cu negul s-a înfuriat la culme.

„Taci din gură, moşule”, a zis el. „Altfel ştiu mai multe moduri să-ţi astup gura!”

Dar Mattias nu s-a lăsat intimidat.

„Oricum o să faceţi curat după voi”, a zis el. „Uitaţi ce-i aici! Parcă e cocină de porci!”

Era modul cel mai potrivit să-i scoatem de acolo.

„Să-ţi cureţi cocina de porci singur, băi moşule”, a zis cel cu neg în frunte şi-a ieşit afară primul.

Ceilalţi l-au urmat. Şi-au lăsat uşa larg deschisă în urma lor.

„Chiar n-au minte deloc”, a zis Mattias.

„Oricum, a fost un mare noroc că a început să ardă”, am zis eu. „Îţi dai seama, ce noroc pentru Jonatan!”

Mattias şi-a suflat vârfurile degetelor.

„Da, uneori focurile mici sunt bune”, a zis el. „Deşi te arzi, când scoţi cărbuni încinşi din cuptor, doar cu vârfurile degetelor.”

Dar necazurile încă nu se sfârşiseră, în caz că aş fi crezut asta.

L-au căutat pe Jonatan şi în grajd şi, după aceea, cel cu neg în frunte s-a întors spre Mattias şi-a zis:

„Ai doi cai, moşule! Nimeni din Valea Trandafirilor Sălbatici n-are voie să aibă mai mult de unul, ştii asta! Trimitem încoace un om de pe partea cealaltă în seara asta. Să-l ia pe cel cu semn alb în frunte, pe ăla poţi să i-l dai lui Tengil.”

„Dar e calul băiatului”, a zis Mattias.

„I-auzi! Dar acum e al lui Tengil.”

Asta a zis soldatul acela. Iar eu am început să plâng. Era seară, Jonatan şi cu mine trebuia să plecăm din valea Trandafirilor Sălbatici. Tunelul nostru lung, secret, era gata. Şi până acum nu mă gândisem la asta – cum naiba îi luam cu noi pe Grim şi Fjalar? Doar ei nu se puteau târî prin tunel. Ce tâmpit fusesem să nu mă gândesc la asta până atunci! Că trebuie să ne lăsăm caii la Mattias. Şi nu era şi-aşa destul de trist? De ce trebuia să fie şi mai groaznic? Tengil îl va primi pe Fjalar, era să-mi crape inima-n două când am auzit asta!

Cel cu neg în frunte a scos din buzunar o plăcuţă mică de lemn şi i-a băgat-o sub nas lui Mattias.

„Aici”, a zis el. „Aici trebuie să-ţi pui iscălitura!” „De ce?” a întrebat Mattias.

„Da, fiindcă asta înseamnă că îi dai cu bucurie un cal lui Tengil.”

„Dar nu simt nicio bucurie”, a zis Mattias.

Dar atunci soldatul s-a aruncat asupra lui cu paloşul ridicat.

„Ba sigur că simţi”, a zis el. „Simţi o mare bucurie şi-ţi pui iscălitura aici! Şi-i dai plăcuţa celui care va veni din Karmanjaka să ia calul. Fiindcă Tengil vrea să aibă dovada faptului că îl dai de bună voie, înţelegi, moşule?” a zis el şi l-a înghiontit pe Mattias, de era să cadă pe jos.

Ce putea să facă Mattias? S-a iscălit şi soldaţii au disparat din curtea lui, ca să-l caute pe Jonatan în altă parte.

Asta a fost ultima noastră seară la Mattias. Pentru ultima oară am stat la masa lui şi pentru ultima oară el ne-a servit cu supă. Eram trişti toţi trei. Cel mai mult eu. Plângeam. Din cauza lui Fjalar. Şi din cauza lui Mattias. Doar era bunicul meu, şi acum trebuia să-l părăsesc. Plângeam şi fiindcă eram atât de mic şi de speriat şi nu puteam face absolut nimic, când veneau soldaţi din ăia şi-l înghionteau pe bunicul meu.

Jonatan stătea tăcut pe gânduri, şi deodată a

mormăit:

„De-aş şti parola!”

„Ce parolă?” am întrebat eu.

„Trebuie să spui o parolă, când intri sau ieşi pe poarta cea mare, nu ştiai asta?” a zis el.

„Da, ştiu”, am zis eu. „Şi ştiu chiar şi parola – «Toată puterea pentru Tengil, eliberatorul nostru», am auzito de la Jossi, nu ţi-am zis?”

Jonatan se holba la mine. Câteva clipe bune n-a făcut decât să se holbeze la mine, după care a început să râdă.

„Cojiţă, ţin mult la tine”, a zis el, „ştiai asta?”

N-am înţeles de ce se bucura atâta de parolă, fiindcă oricum nu ieşea pe poarta mare. Dar m-am bucurat şi eu puţin în toiul disperării mele, fiindcă îl putusem înviora cu un lucru atât de mic.

Mattias se dusese în cămăruţa lui ca să facă curăţenie, şi Jonatan s-a dus repede la el. Au vorbit încet unul cu celălalt, acolo înăuntru. N-am auzit mult, doar că Jonatan a zis:

„Dacă nu reuşesc, ai tu grijă de fratele meu?”

Pe urmă s-a întors la mine.

„Auzi, Cojiţă”, a zis el. „Iau bagajul şi plec eu primul. Şi tu aştepţi aici, la Mattias, până îţi dau de veste. N-o să dureze mult, am câteva lucruri mărunte pe care trebuie să le rezolv mai întâi.”

O, ce rău îmi părea! Niciodată n-am suportat să-l aştept pe Jonatan. Mai ales când trebuie să mă şi tem în tot timpul ăsta, şi acum mi-era teamă. Fiindcă cine ştie peste ce dădea Jonatan de cealaltă parte a zidului? Şi ce avea de gând să facă şi ar fi putut eşua?

„Să nu-ţi fie frică, Cojiţă”, a zis Jonatan. „Acum eşti Karl Inimă-de-Leu, să nu uiţi asta!”

Pe urmă şi-a luat în grabă adio de la Mattias şi de la mine şi s-a furişat în ascunzătoare. Şi l-am văzut dispărând în jos, în tunelul lui subteran. Ne-a făcut cu mâna, ultimul lucru pe care l-am văzut a fost mâna lui care ne făcea semn.

Şi pe urmă am rămas singuri, Mattias şi cu mine.

„Dodik Grăsanul, nu ştie el ce cârtiţă se târăşte sub zidul lui chiar în clipa asta”, a zis Mattias.

„Nu, dar îţi dai seama dacă vede când cârtiţa scoate capul din pământ”, am zis eu. „Pe urmă o să-şi folosească suliţa!”

Eram trist şi m-am furişat în grajd la Fjalar. O ultimă dată am căutat alinare la el. Dar el nu mă putea alina, când ştiam că după seara asta n-aveam să-l mai văd niciodată.

Era întuneric în grajd. Fereastra era mică şi nu lăsa să treacă prea multă lumină prin ea, dar cu toate astea am văzut cât de agitat a întors Fjalar capul când m-a văzut în uşă. M-am dus la el în boxa grajdului şi l-am luat de gât. Voiam să înţeleagă că ceea ce avea să se întâmple nu era din vina mea.

„Deşi poate că e vina mea”, am zis eu plângând. „Dacă aş fi rămas în Valea Cireşilor, atunci Tengil nu te-ar fi luat niciodată. Iartă-mă, Fjalar, iartă-mă! Dar n-am putut altfel.”

Cred că înţelegea că sunt supărat. A venit cu boticul lui puţin spre urechea mea. Parcă voia să-mi spună să nu mai plâng.

Dar eu plângeam. Am stat acolo lângă el şi-am plâns şi-am plâns până n-am mai avut lacrimi în mine. Atunci m-am pus să-l ţesal, şi pe urmă a primit ce mai rămăsese din ovăz, da, a trebuit să-l împartă cu Grim, bineînţeles.

Mi-au trecut nişte gânduri atât de oribile prin cap cât timp l-am ţesălat pe Fjalar.

Să crape lat pe jos cel care o să-mi ia calul, ziceam eu în gândul meu. Să moară înainte de a trece fluviul! E oribil să-ţi doreşti asemenea lucruri, chiar e. Şi nici nu ajutau.

Nu, sigur e deja la bordul vasului, mă gândeam eu, vasul ăla cu care transportă ei toate bunurile. Poate că deja a acostat la ţărm. Poate că tocmai acum trece prin poarta cea mare, şi ne pomenim cu el aici dintr-o clipă în alta, vai, Fjalar, dacă am putea fugi undeva, tu şi cu mine!

Exact când îmi treceau gândurile astea prin minte, cineva a deschis uşa grajdului, şi eu am ţipat, atât de tare m-am speriat. Dar era doar Mattias. Cred că începuse să se întrebe ce tot fac. îmi părea bine că e aşa de întuneric în grajd. El nu trebuia să vadă că iar am plâns. Totuşi a înţeles asta, fiindcă a zis:

„Măi băiete, dacă aş putea să fac ceva! Dar niciun bunic nu te poate ajuta în situaţia asta. Aşa că plângi, mai mult nu poţi face!”

Atunci am văzut pe fereastra din spatele lui pe cineva apropiindu-se de curtea lui Mattias. Un om de-al luiTengil!

Cel care trebuia să-l ia pe Fjalar!

„Uite-l”, am ţipat eu. „Mattias, uite-l că vine!”

Fjalar începuse să necheze. Nu-i plăcea să mă vadă

ţipând cu atâta disperare.

În clipa următoare, uşa grajdului a fost smulsă la o parte, şi el stătea acolo, cu coiful lui negru şi mantaua lui neagră.

„Nu”, ţipam eu, „nu, nu!”

Dar el ajunsese deja în faţa mea şi m-a luat în braţe.

Jonatan! Fiindcă el era!

„Nu-l recunoşti pe fratele tău?” a zis el când eu m-am dat mai în spate. M-a dus la fereastră ca să-l văd cum trebuie. Tot nu-mi venea să cred că e Jonatan. Nu-l recunoşteai, pur şi simplu. Fiindcă era atât de urât. Mai urât chiar şi decât mine, nu era deloc un tânăr neobişnuit de frumos. Părul îi atârna în şuviţe ude şi nu lucea ca aurul şi-şi băgase ceva ciudat deasupra buzei de sus. Nu ştiam că te poţi urâţi de la atât de puţine lucruri. Parcă nu era sănătos la cap. Aş fi râs dacă am fi avut timp pentru asta. Dar Jonatan chiar nu avea timp de nimic.

„Repede, repede”, a zis el, „trebuie să plec imediat! Ala din Karmanjaka poate sosi aici în orice clipă!”

A întins mâna spre Mattias.

„Dă încoace plăcuţa”, a zis el. „Fiindcă îţi dai de bună voie amândoi caii lui Tengil, nu?”

„Da, tu ce crezi”, a zis Mattias apăsându-i plăcuţa în palmă.

Jonatan a băgat-o în buzunar.

„O s-o arăt la poartă”, a zis el. „Ca străjerul şef să vadă că nu mint.”

A mers foarte repede. Am înşeuat caii cu o viteză nemaiîntâlnită. Şi în timpul ăsta Jonatan ne-a povestit cum a intrat pe poarta mare. Fiindcă Mattias voia să ştie.

„A fost simplu”, a zis Jonatan. „Am zis parola exact cum m-a învăţat Cojiţă – Toată puterea pentru Tengil, eliberatorul nostru – la care străjerul şef a zis: «De unde vii, unde te duci şi ce treabă ai?» «Din Karmanjaka, la grădina lui Mattias ca să iau doi cai pentru Tengil», am zis eu. «Treci», a zis el. «Mulţumesc», am zis eu. Şi iată-mă aici acum. Dar trebuie să ies pe poartă înainte să vină

următorul om al lui Tengil care să vrea să intre, fiindcă altfel o să fie complicat.”

Am scos caii din grajd mai repede decât pot spune, şi Jonatan s-a ridicat în şa, pe Grim. Pe Fjalar îl ţinea de ham lângă el.

„Ai grijă de tine, Mattias”, a zis el. „Până ne vedem din nou!”

După care a pornit la drum, cu amândoi caii. Fără doar şi poate!

„Da, dar eu”, am ţipat eu. „Eu ce fac?” Jonatan mi-a făcut semn cu mâna. „O să-ţi spună Mattias”, a strigat el.

Şi stăteam acolo şi mă holbam după el şi mă simţeam ca un prost. Dar Mattias mi-a explicat.

„Înţelegi, nu, că tu niciodată n-ai trece prin poarta mare”, a zis el. „Tu trebuie să te furişezi prin tunel, imediat ce se întunecă. Atunci Jonatan o să fie acolo, de cealaltă parte, şi o să te aştepte.”

„Sigur?” am întrebat eu. „I se poate întâmpla ceva chiar în ultima clipă.”

Mattias a oftat.

„Nimic nu e sigur într-o lume în care există Tengil”, a zis el. „Dar dacă o să se întâmple ceva rău, poţi să te întorci înapoi şi să stai aici, cu mine.”

Am încercat să mă gândesc cum ar fi. Ca mai întâi să mă târăsc prin tunelul ăla singur singurel. Era oribil, chiar şi numai atât. Şi să ies în pădure de cealaltă parte a zidului şi să nu-l găsesc pe Jonatan acolo. Şi să stau acolo în întuneric şi să aştept şi să aştept şi până la urmă să înţeleg că nu ieşise cum trebuia. Şi pe urmă să mă târăsc înapoi. Şi să trăiesc fără Jonatan!

Stăteam în faţa grajdului care acum era gol. Şi brusc am început să mă gândesc şi la altceva.

„Tu ce-o să faci, Mattias, când o să vină cel din Karmanjaka şi-o să vadă că nu e niciun cal în grajd?”

„Dar o să fie un cal acolo”, a zis Mattias. „Fiindcă mă duc acum să-l aduc acasă pe al meu, pe care l-am ţinut temporar în curtea vecinilor, cât Grim a fost în grajdul

meu.”

„Da, dar atunci o să-ţi ia ţie calul”, am zis eu.

„Atunci să-i fie ruşine”, a zis Mattias.

Mattias şi-a adus calul acasă în ultima clipă. Fiindcă imediat după aceea a venit cel care trebuia să-l ia pe Fjalar. Şi mai întâi a ţipat şi-a vociferat şi-a înjurat ca ceilalţi oameni ai lui Tengil. Fiindcă era doar un cal în grajd şi pentru că Mattias nu voia să-l dea.

„Nu încerca”, a zis Mattias. „Un cal e voie să avem, ştii asta. Şi pe celălalt l-aţi luat deja şi-aţi primit şi plăcuţă

cu iscălitura mea. Ce vină am eu că nu ştiţi umil de celălalt, că un cap sec nu ştie ce face celălalt!”

Unii dintre oamenii lui Tengil se enervau când Mattias era aşa îndrăzneţ cu ei, dar unii deveneau binevoitori şi modeşti, iar cel care trebuia să-l ia pe Fjalar, acela s-a pierdut pur şi simplu.

„Atunci cred că s-a făcut o greşeală”, a zis el şi-a dispărut pe cărare ca un câine cu coada între picioare.

„Mattias, ţie nu ţi-e frică niciodată?”, am întrebat eu, după ce soldatul nu s-a mai zărit.

„Ba da, sigur că mi-e frică”, a zis Mattias. „Uite, pune mâna să vezi cum îmi bate inima”, a zis el şi mi-a luat mâna şi-a pus-o la pieptul său. „Nouă tuturor ne e frică”, a zis el. „Dar uneori trebuie să nu arăţi asta.”

Pe urmă au venit seara şi întunericul. Şi venise vremea să părăsesc Valea Trandafirilor Sălbatici. Şi pe Mattias.

„Adio, măi băiete”, a zis Mattias. „Nu-l uita pe bunicul tău!”

„Nu, niciodată, n-o să te uit niciodată”, am zis eu.

Şi pe urmă m-am trezit singur în subteran. M-am târât prin tunelul lung şi întunecat, şi-am vorbit singur tot timpul ca să-mi păstrez calmul şi să nu mă sperii prea tare.

„Nu, nu face nimic că e negru ca tăciunele… nu, sigur n-o să te sufoci… da, îţi curge puţin pământ pe ceafă, dar asta nu înseamnă că tot tunelul se va prăbuşi, prostuţule! Nu, nu. Dodik nu o să te vadă când o să ieşi la suprafaţă, doar nu e pisică, să vadă prin întuneric! Ei cum, Jonatan sigur e acolo şi te aşteaptă, gândeşte-te că e, auzi ce zic, nu? E! E!”

Şi era. Stătea acolo pe întuneric pe o piatră, şi mai încolo puţin de el erau Grim şi Fjalar sub un copac.

„Aha, Karl Inimă-de-Leu”, a zis el, „în sfârşit ai venit!”

Am dormit sub un brad în noaptea aceea şi ne-am trezit devreme în zori. Ne era foarte frig. Cel puţin mie. Se lăsase ceaţă printre copaci şi abia i-am văzut pe Grim şi Fjalar. Se zăreau ca nişte fantome gri în cenuşiul şi tăcerea din jurul nostru. Era o linişte de mormânt. Şi trist într-un fel. Nu ştiu de ce m-am simţit atât de trist şi de gol şi de speriat când m-am trezit în dimineaţa aia. Ştiu doar că îmi era dor de bucătăria călduroasă a lui Mattias şi că-mi făceam griji pentru ceea ce ne aştepta. Toate lucrurile acelea despre care nu ştiam nimic.

Am încercat să nu-i arăt lui Jonatan cum mă simt. Fiindcă cine ştie, poate i-ar fi venit ideea să mă trimită înapoi, iar eu voiam să fiu alături de el în toate pericolele, oricât de primejdioase erau.

Jonatan s-a uitat la mine şi a zâmbit puţin.

„Nu face mutra asta, Cojiţă”, a zis el. „Asta nu e nimic. O să fie şi mai rău!”

Da, ce consolare! Dar dintr-o dată a apărut soarele şi ceaţa a dispărut. Păsările au început să cânte în pădure, toată tristeţea şi goliciunea au dispărut imediat, şi pericolul nu se mai simţea atât de tare. Mă şi încălzisem. Razele soarelui încălzeau deja. Simţeam că totul e mai bine, mă simţeam aproape bine.

Cred că şi lui Grim şi Fjalar le era bine. Doar

scăpaseră de grajdul lor întunecat şi puteau iar să meargă şi să pască iarbă verde şi gustoasă. Cred că le plăcea asta.

Dar Jonatan i-a fluierat, un fluierat scurt şi slab, însă ei au auzit şi-au venit.

Jonatan voia să plecăm. Departe departe! Imediat!

„Fiindcă zidul e chiar în spatele tufişului ăsta de alun”, a zis el. „Şi n-am niciun chef să dau nas în nas cu Dodik.”

Tunelul nostru subteran era chiar alături, între câteva tufişuri de alun. Dar deschizătura nu se mai vedea, Jonatan o acoperise cu crăci şi rămurele. A marcat locul cu câteva beţe ca să găsim intrarea din nou.

„Să nu uiţi cum arată”, a zis el. „Ţine minte piatra aia mare şi bradul sub care am dormit şi tufişul de alun. Fiindcă e posibil să mai facem o dată drumul ăsta. Dacă nu…”

Pe urmă a tăcut şi n-a mai scos o vorbă. Şi ne-am urcat pe cai şi am pornit tăcuţi la drum.

Când am văzut un porumbel în zbor, deasupra copacilor. Unul din porumbeii Sofiei.

„E Paloma”, a zis Jonatan, de unde o fi recunoscut-o el de la o distanţă aşa de mare.

Aşteptasem mult timp veşti de la Sofia. Şi acum, în sfârşit, vena un porumbel de-al ei, acum, când eram deja în afara zidului. A zburat drept spre grădina lui Mattias. Curând avea să aterizeze în porumbarul de la intrarea în grajd, dar atunci numai Mattias o să fie acolo şi-o să citească mesajul. Asta îl mâhnea pe Jonatan.

„Nu putea şi porumbelul ăsta să fi venit ieri”, a zis el. „Ca să aflu şi eu ceea ce vreau să ştiu.”

Dar trebuia să plecăm acum, să ajungem departe departe de Valea Trandafirilor Sălbatici şi de zid şi de toţi oamenii lui Tengil care îl vânau pe Jonatan.

Pe o cărare ocolită din pădure aveam să ajungem jos, la fluviu, a zis Jonatan, şi pe urmă să mergem de-a lungul ţărmului până la Cascada lui Karma.

„Şi acolo, micuţule Karl, acolo o să vezi o cascadă

cum nici n-ai visat vreodată!”

„Nu, ce să visez”, am zis eu. „Doar n-am văzut niciodată nicio cascadă mare.”

Chiar nu văzusem multe până să vin în Nangijala. Nicio pădure, ca aceea prin care treceam acum călare. Era chiar ca o pădure din aia din poveste, întunecoasă şi deasă, şi care nu avea nicio potecă bătătorită. N-aveam decât să înaintăm călare drept printre copacii care-şi trimiteau crengile groase drept în faţa noastră. Dar tot mi-a plăcut. Totul – să văd soarele prelingându-se printre trunchiuri şi să aud păsările şi să simt mirosul de copac ud şi iarbă udă şi de cal. Şi cel mai mult mi-a plăcut să merg pe acolo călare, alături de Jonatan.

Aerul era proaspăt şi răcoros în pădure, dar pe măsură ce mergeam se încălzea. Avea să fie o zi toridă, se simţea deja asta.

Curând Valea Trandafirilor Sălbatici rămase în spatele nostru şi ne aflam în inima pădurii. Şi acolo într-un luminiş cu arbori înalţi de jur împrejur, am dat peste o căsuţă cenuşie. Drept în mijlocul pădurii întunecoase, cum putea cineva să locuiască atât de izolat! Dar locuia cineva acolo. Ieşea fum din horn şi afară păşteau câteva capre.

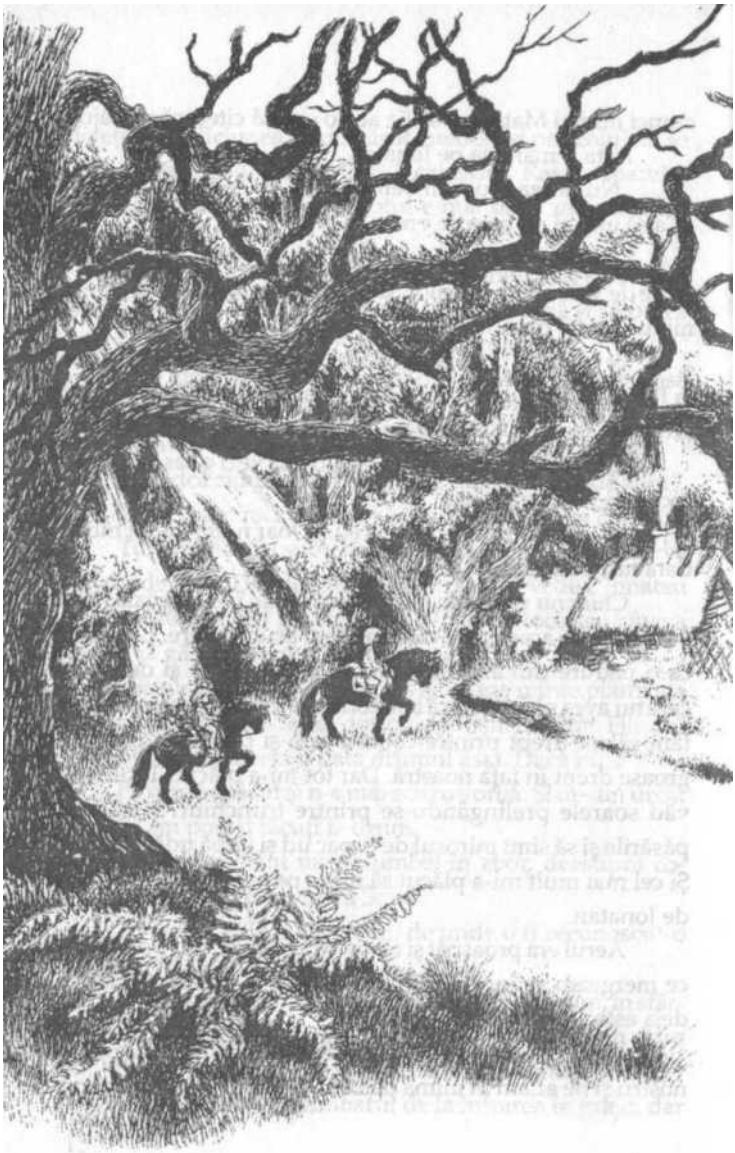

„Aici locuieşte Elfrida”, a zis Jonatan. „Cred că ne dă şi nouă puţin lapte de capră, dacă o rugăm.”

Şi-am primit lapte cât am vrut, era bine, fiindcă mersesem mult şi nu mâncasem nimic. Pe piatra de la intrarea în casa Elfridei am stat şi-am băut laptele de capră şi-am mâncat din pâinea pe care o aveam la noi în

raniţe, şi brânză de capră pe care ne-a dat-o Elfrida, plus câte un pumn de fragi sălbatici de fiecare, pe care-i culesesem eu din pădure. Erau foarte bune toate, şi ne-am săturat.

Elfrida era o bătrânică mică, grasă şi cumsecade, şi locuia acolo singură doar cu caprele şi o pisică gri care-i ţinea de urât.

„Slavă Domnului că nu trăiesc între ziduri”, a zis ea.

Cunoştea mulţi oameni în Valea Trandafirilor Sălbatici şi voia să ştie dacă mai trăiau. Jonatan i-a povestit. Cu tristeţe şi părere de rău. Majoritatea au fost lucruri din acelea de care un om în vârstă se întristează când le aude.

„Ce păcat că Valea Trandafirilor Sălbatici trebuie să aibă parte de atâta mizerie”, a zis Elfrida. „Blestemat fie Tengil! Şi Katla! Totul ar fi mers bine dacă n-ar fi avut-o pe Katla!”

Şi-a dus şorţul la ochi, cred că plângea.

N-am suportat să văd asta, aşa că m-am dus să mai caut nişte fragi sălbatici. Dar Jonatan a rămas acolo şi-a vorbit mult cu Elfrida.

M-am gândit în timp ce culegeam fragi sălbatici. Cine era Katla şi unde se afla Katla? Când o să aflu?

Încet încet am ajuns la fluviu. Tocmai în arşiţa de la miezul zilei. Soarele era ca o minge de foc pe cer, şi apa sclipea şi ea şi strălucea ca douăzeci de sori mai mici. Stăteam sus de tot pe stâncile de la mal şi vedeam fluviul adânc sub noi. Ce privelişte era! Fluviul Fluviilor Străvechi gonea cu atâta viteză spre Cascada lui Karma, încât spuma se împrăştia în vânt, voia să se ducă acolo cu toată apa lui, şi auzeam cascada bubuind în depărtare.

Voiam să coborâm la apă să ne mai răcorim. Lui Grim şi Fjalar le-am dat drumul prin pădure să-şi găsească vreun pârâiaş de unde să poată bea. Dar voiam să facem baie în fluviu. Aşa că am coborât în grabă stânca abruptă şi aproape că ne-am smuls de pe noi hainele cât alergam. Creşteau sălcii jos pe marginea ţărmului. O salcie îşi

întindea trunchiul departe peste fluviu şi-şi lăsa crengile să se scalde în apă. Ne-am căţărat pe trunchi şi Jonatan mi-a arătat cum să mă agăţ de o creangă şi să mă cobor în vârtejurile de apă.

„Dar să nu dai drumul”, a zis el, „fiindcă atunci ajungi la Cascada lui Karma mai repede decât poţi să-ţi dai seama.”

Şi mă ţineam atât de strâns că mi se albiseră încheieturile. Mă legănam acolo de creanga mea şi lăsam apa să mă clătească. Niciodată n-am făcut o baie mai amuzantă, dar nici mai primejdioasă. Simţeam în tot corpul cum Cascada lui Karma mă trăgea spre ea.

Pe urmă m-am căţărat pe trunchi din nou, Jonatan m-a ajutat, şi am stat în cununa sălciei ca într-o casă verde care se legăna deasupra apei. Fluviul sărea şi se juca drept sub noi. Probabil că voia să ne ademenească iar în jos şi să ne facă să credem că nu e deloc periculos. Dar nu trebuia decât să-mi bag degetele de la picioare, chiar şi în degete simţeam curentul ăla care voia să mă tragă după el.

Cum stăteam eu acolo, mi-a venit să mă uit în sus spre stâncile de pe plajă, şi-atunci m-am speriat. Erau soldaţi acolo sus, soldaţi de-ai lui Tengil, cu suliţe lungi. Veneau în galop, dar din cauza iureşului apei nu auziserăm sunetul copitelor de cal.

Jonatan i-a văzut şi el, dar nu mi s-a părut speriat. Stăteam acolo tăcuţi şi aşteptam să treacă mai departe. Dar ei n-au trecut mai departe. S-au oprit, au descălecat de pe cai, poate că voiau să se odihnească sau nu ştiu ce intenţii aveau.

L-am întrebat pe Jonatan: „Crezi că pe tine te caută?”

„Ei, nu”, a zis Jonatan. „Vin din Karmanjaka şi se duc în Valea Trandafirilor Sălbatici. E un pod suspendat peste fluviu, lângă Cascada iui Karma, de obicei Tengil îşi trimite soldaţii pe drumul ăla.”

„Dar puteau să se oprească şi ei în altă parte, nu aici”, am zis eu.

Jonatan era şi el de aceeaşi părere.

„Chiar nu vreau să mă vadă”, a zis el, „şi să primească nişte pumni de Inimă-de-Leu în scăfârlii.”

Şase inşi am numărat acolo sus pe pantă. Vorbeau şi se agitau în legătură cu ceva şi arătau cu degetul spre apă, deşi nu se auzea ce spuneau. Şi brusc, unul dintre ei a început să-şi mâne calul spre fluviu. Venea călare aproape drept spre noi, şi eu eram bucuros că stăteam bine ascunşi în copac.

Ceilalţi ţipau după el:

„Nu, Park! O să te îneci şi tu, şi calul!”

Dar el – cel pe care ei îl strigau Park – el doar râdea şi a ţipat la ei:

„O să vă arăt! Dacă nu ajung viu înainte şi înapoi la stânca aceea, fac cinste cu bere la toată echipa, jur!”

Atunci am înţeles ce avea de gând să facă.

Era o stâncă mai încolo în fluviu. Curenţii se rupeau în jurul ei şi doar o bucată din ea se vedea deasupra apei. Dar se pare că Park reuşise s-o vadă, când au trecut călare pe acolo, şi acum voia să se facă remarcat.

„Ce nebun”, a zis Jonatan, „crede că o să-i înoate calul contra curentului, tocmai până acolo!”

Park îşi aruncase deja coiful şi mantaua şi cizmele, acum stătea pe cal doar în cămaşă şi pantaloni şi voia s? – şi oblige calul să coboare în fluviu, o mârţoagă mică, frumoasă şi neagră. Park ţipa şi se agita şi mâna, dar mârţoaga nu voia. Îi era frică. Atunci a început s-o lovească. N-avea bici la el. A lovit-o în cap cu pumnii strânşi, şi l-am auzit pe Jonatan suspinând, exact ca atunci în piaţă.

Până la urmă, Park a obţinut ce-a vrut. Mârţoaga necheza şi era speriată de moarte, dar s-a aruncat în fluviu doar fiindcă aşa voia nebunul ăla. Era o imagine oribilă. Şi s-o vezi cum se lupta, când a luat-o curentul.

„O s-o aducă direct la noi”, a zis Jonatan. „Park poate să facă ce vrea – la stânca aia n-o s-o ducă niciodată!”

Dar ea încerca, chiar încerca! Vai, cât se mai chinuia, biata mârţoagă, şi ce groază de moarte când a simţit că

fluviul e mai puternic decât ea!

Până şi Park cred că înţelesese în sfârşit că acum era vorba despre viaţa lui. Când şi-a dat seama care e situaţia, a vrut s-o ducă înapoi la ţărm, dar şi-a dat seama imediat că nu e posibil. Nu, fiindcă curenţii nu voiau ca el! Curenţii îl voiau în Cascada lui Karma, şi merita asta. Dar mârţoaga, de ea îmi era milă. Era complet lipsită de apărare acum. Veneau spre noi, exact cum spusese Jonatan, curând aveau să treacă şi să dispară. Îi vedeam lui Park groaza din ochi, ştia încotro se îndrepta.

Am întors capul să văd unde e Jonatan şi am scos un ţipăt când l-am văzut. Fiindcă era atârnat şi se bălăngănea deasupra apei cât de departe putuse să ajungă. Sus şi jos cu picioarele încolăcite de crengile copacilor atârna acolo, şi tocmai când Park a trecut pe sub el, Jonatan l-a apucat de păr şi l-a tras spre el, ca să se poată apuca de o creangă. Şi pe urmă Jonatan a strigat-o pe mârţoagă: „Hai, mârţoagă mică, vino aici!” Ea deja trecuse pe lângă noi, dar făcea o încercare disperată să vină spre el. Acum nu-l mai avea pe nesăbuitul ăla de Park în spinare, şi totuşi era mai mai să se înece, dar într-un fel, Jonatan a apucat-o de hamuri şi-a început să remorcheze şi să tragă. A fost o luptă pe viaţă şi pe moarte, fiindcă fluviul nu voia să dea drumul, îi voia şi pe mârţoagă şi pe Jonatan.

Am ţipat sălbatic la Park: „Ajută-l, boule, ajută-l!”

El se târâse cu greu în copac, stătea acolo în siguranţă şi exact lângă Jonatan, iar singurul lucru pe care l-a făcut dobitocul ca să-l ajute, a fost să se aplece şi să strige:

„Dă drumul calului! Mai sunt doi în pădure, pot să iau unul din ei! Lasă, dă-i drumul!”

Când te enervezi prinzi putere, am auzit asta tot timpul, şi în felul acesta se poate spune că măcar aşa a dat şi Park o mână de ajutor. Până la urmă, Jonatan a reuşit să remorcheze mârţoaga.

După care i-a zis lui Park:

„Auzi, tâmpitule, tu crezi că eu îţi salvez viaţa ca tu

după aia să-mi furi calul, nu ţi-e ruşine?”

Poate că i-a fost ruşine lui Park, nu ştiu. N-a zis nimic, nu ne-a întrebat cine suntem, nimic. A luat-o din loc şi-a urcat povârnişul cu biata lui mârţoagă, şi imediat după aceea a dispărut cu trupă cu tot.

Ne-am făcut un foc de tabără deasupra Cascadei lui Karma în noaptea aceea. Şi sunt sigur că niciun foc din niciun timp sau din nicio lume n-a ars pe un loc de tabără şi n-a semănat cu cel făcut de noi.

Era un loc oribil, îngrozitor şi frumos, ca niciun alt loc din cer sau de pe pământ, cred. Munţii şi fluviul şi cascada, totul era prea mare şi imens. Iar şi iar era ca într-un vis, şi i-am zis lui Jonatan:

„Să nu crezi că asta e real! E o secvenţă dintr-un vis străvechi, sunt sigur de asta.”

Eram pe pod atunci, podul acela pe care poruncise Tengil să fie construit deasupra hăului care despărţea ţinuturile. Karmanjaka şi Nangijala, fiecare de câte o parte a Fluviului Fluviilor Străvechi.

Fluviul dădea năvală adânc în prăpastia de sub pod şi pe urmă se arunca urlând în Cascada lui Karma, care era un hău şi mai mare şi mai înfiorător.

L-am întrebat pe Jonatan:

„Cum se poate construi un pod peste nişte hăuri atât de înspăimântătoare?”

„Da, şi eu aş vrea să ştiu asta”, a zis el. „Şi câte vieţi omeneşti s-au risipit cât s-a construit, câţi au căzut aici cu un ţipăt şi-au dispărut în Cascada lui Karma, şi eu aş vrea să ştiu.”

Pe mine m-au trecut fiorii. Mi se părea că încă mai aud ţipetele printre coastele munţilor.

Acum eram foarte aproape de tărâmul lui Tengil. De cealaltă parte a zidului am văzut o potecă foarte şerpuită care ducea sus printre munţi. Munţii Munţilor Străvechi din Karmanjaka.

„Dacă urmezi cărarea aia, ajungi la cetatea lui Tengil”, a zis Jonatan.

Pe mine m-au trecut fiorii şi mai tare. Dar m-am gândit că fie ce-o fi mâine – în seara asta o să stau în faţa unui foc de tabără împreună cu Jonatan, pentru prima oară în viaţa mea.

Îl făcusem pe o stâncă sus de tot, deasupra cascadei. Aproape de pod. Dar aşa cum mă aşezasem, stăteam cu spatele la tot. Nu voiam să văd podul care ducea în ţara lui Tengil şi nici altceva. Nu vedeam decât razele focului care pâlpâia printre pereţii munţilor. Era frumos, dar şi puţin sinistru. Şi i-am văzut chipul frumos şi blând al lui Jonatan în lumina focului şi caii care stăteau şi se odihneau puţin mai încolo.

„Asta e mult mai bun decât primul meu foc de tabără”, am zis eu. „Fiindcă acum sunt cu tine, Jonatan!”

Oriunde eram, mă simţeam în siguranţă doar dacă Jonatan era cu mine, şi eram fericit că în sfârşit puteam să stau Ia un foc de tabără împreună cu el, cât de mult vorbisem noi despre asta cât trăiserăm pe pământ.

„Vremea focurilor de tabără şi a legendelor, îţi aduci aminte că tu ai zis?” l-am întrebat pe Jonatan.

„Da, îmi aduc aminte”, a zis Jonatan. „Dar atunci nu ştiam că există legende atât de rele aici în Nangijala.”

„Trebuie să fie aşa mereu, ce crezi?” l-am întrebat eu.

El a stat tăcut câteva momente, cu privirea aţintită în foc, după care a zis:

„Nu, când bătălia finală se va fi terminat, atunci Nangijala o să fie din nou un tărâm cu poveşti frumoase şi viaţă simplă şi uşoară, aşa cum era înainte.”

Focul s-a înălţat mai sus şi în lumină am văzut cât de obosit şi supărat era.

„Dar bătălia finală, înţelegi tu Cojiţă, nu poate fi altceva decât o poveste rea despre moarte şi moarte şi moarte. De aceea Orvar trebuie să conducă lupta asta, nu eu. Fiindcă eu nu sunt în stare să omor pe nimeni.”

Nu, ştiu, am zis eu în gândul meu. Şi pe urmă l-am întrebat:

„De ce i-ai salvat viaţa lui Park ăla, era aşa de bun?”

„N-am de unde să ştiu eu dacă era aşa de bun”, a zis Jonatan. „Dar există lucruri pe care trebuie să le faci, altfel nu mai eşti om, ci doar un răhăţel, dar ţi-am mai zis lucrul ăsta.”

„Dar dacă-şi dădea seama cine eşti?” am zis eu. „Şi te-ar fi prins!”

„Da, atunci l-ar fi prins pe Inimă-de-Leu, nu pe un răhăţel”, a zis Jonatan.

Focul nostru se stingea, şi întunericul se lăsa peste munţi. Mai întâi amurgul care pentru câteva momente a făcut ca totul să pară aproape blând şi prietenos şi moale. Dar pe urmă un întuneric negru şi tunător, în care se auzea doar Cascada lui Karma şi nu se vedea nici cea mai mică rază de lumină pe undeva.

M-am apropiat cât de mult am putut de Jonatan. Stăteam acolo sprijiniţi de peretele muntelui şi vorbeam în întuneric. Nu-mi era frică, dar mă apucase o nelinişte ciudată. Ar trebui să dormim, a zis Jonatan. Dar ştiam că nu pot dormi. Abia dacă puteam vorbi din cauza neliniştii. Nu era din cauza întunericului, ci din altă cauză, nu ştiam ce. Totuşi îl aveam pe Jonatan lângă mine.

Atunci s-au auzit fulgere şi tunete, parcă trosneau pereţii muntelui. După care s-a pornit asupra noastră O furtună, nu ştiam că pot exista asemenea furtuni. Se rostogolea deasupra munţilor cu un bubuit, că nu mai auzeai Cascada lui Karma, iar fulgerele se vânaţi între ele. Din când în când, totul se transforma în lumină cuprinsă de flăcări, şi pe urmă, în clipa următoare, într-un întuneric şi mai adânc. Era de parcă noaptea timpului străvechi se aruncase asupra noastră.

Şi pe urmă a venit un fulger, mai îngrozitor decât toate celelalte. O singură clipă a pâlpâit, aruncându-şi lumina peste tot ce exista acolo.

Şi acolo, în lumina aceea, am văzut-o pe Katla. Am văzut-o pe Katla.

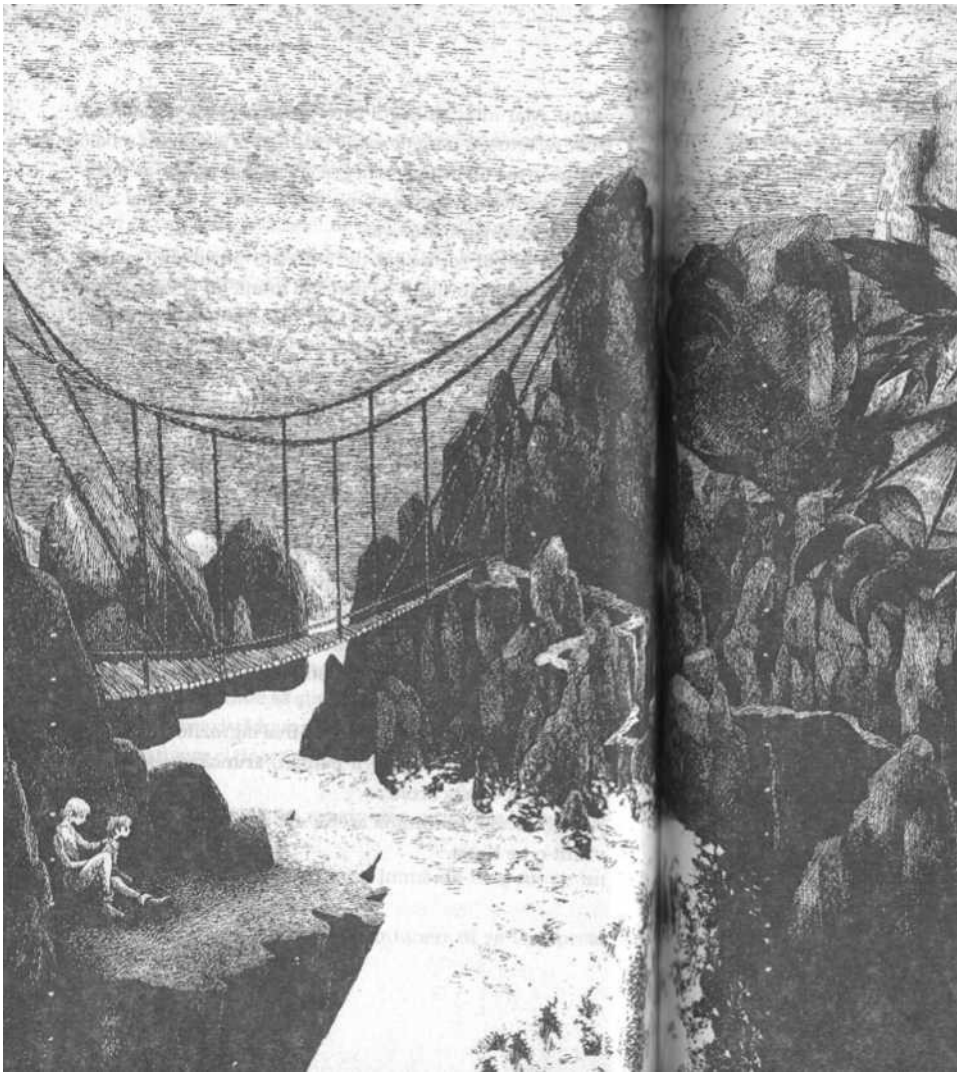

Da, am văzut-o pe Katla, şi pe urmă nu ştiu ce s-a mai întâmplat. Am căzut într-un hău adânc şi nu m-am trezit decât după ce s-a potolit furtuna şi când deja începuseră să se lumineze vârfurile munţilor. Atunci eram cu capul pe genunchii lui Jonatan, şi m-a apucat groaza imediat ce mi-am adus aminte – acolo, departe, de cealaltă parte a fluviului, unde stătuse Katla, pe o stâncă sus deasupra

Cascadei lui Karma. Gemeam când îmi aduceam aminte, şi Jonatan încerca să mă consoleze.

„Nu mai e acolo. A plecat.”

Dar eu plângeam şi l-am întrebat:

„Cum poate exista ceva cum e Katla? E… un monstru sau ce e?”

„Da, e un monstru”, a zis Jonatan. „O femelă balaur, ridicată din timpurile străvechi, asta e, şi e la fel de crudă ca şi Tengil.”

„De unde o are?” am întrebat eu.

„A ieşit din Grota Katla, aşa se crede”, a zis Jonatan. „Acolo jos dormea probabil odată în noaptea străveche, pe urmă a dormit mii şi mii de ani şi nimeni n-a ştiut că există. Dar într-o dimineaţă s-a trezit, într-o dimineaţă oribilă, şi a venit târându-se în cetatea lui Tengil şi a suflat din ea foc ucigaş spre tot şi toate. Pe unde trecea, oamenii căzeau în stânga şi-n dreapta.”

„De ce nu l-a omorât pe Tengil?” am întrebat eu.

„Nu, Tengil a fugit prin toate sălile cetăţii. Când s-a apropiat, el şi-a smuls cornul de luptă ca să-şi cheme soldaţii în ajutor, şi când a suflat în corn…”

„Ce s-a întâmplat?” am întrebat eu.

„Atunci Katla s-a ghemuit în faţa lui ca un câine. Şi din ziua aceea ascultă de Tengil. De cornul lui de luptă îi e frică. Când suflă în el, ea îl ascultă orbeşte.”

Se lumina din ce în ce mai mult. Vârfurile munţilor din Karmanjaka ardeau ca focul Katlei. Şi în Karmanjaka urma să mergem acum. îmi era frică, o, cât de frică îmi era! Cine ştie pe unde dormita Katla? Pe unde exista, unde locuia, locuia în Grota Katla şi-atunci Orvar cum putea să stea acolo? L-am întrebat toate astea pe Jonatan, şi el mi-a povestit care era situaţia.

Katla nu locuia în Grota Katla. Nu se mai întorsese niciodată acolo după visul ei străvechi, nu, Tengil o ţinea legată în lanţuri într-o prăpastie de lângă Cascada lui Karma. În prăpastia aia era legată cu un lanţ de aur, a zis Jonatan, şi acolo stătea, în afară de cazurile în care Tengil

o lua cu el ca să bage groaza în oamenii pe care voia el să-i îngrozească.

„Am văzut-o o dată în Valea Trandafirilor Sălbatici”, a zis Jonatan.

„Şi-ai ţipat”, am zis eu.

„Da, am ţipat”, a zis el. Groaza creştea în mine.

„Mi-e atât de frică, Jonatan, Katla o să ne omoare.”

Încă o dată el a încercat să mă liniştească.

„Dar e legată. Nu poate ajunge mai departe de unde ţine lanţul. Nu mai departe decât stânca aia unde ai văzut-o. Acolo stă aproape mereu şi se uită în jos spre Cascada lui Karma.”

„De ce?” am întrebat eu.

„Nu ştiu”, a zis Jonatan. „Poate că îl caută pe Karm.”

„Cine e Karm?” am întrebat eu.

„Of, parcă ai fi Elfrida”, a zis Jonatan. „Nimeni nu l-a văzut niciodată pe Karm. Nu există. Dar Elfrida zice că îşi avea lăcaşul în Cascada lui Karma odată, în timpuri străvechi şi că pe atunci Katla îl ura şi niciodată n-a putut să uite. De-aia stă acolo şi se uită fix.”

„Cine era, cum putea locui într-o asemenea cascadă infernală?” am întrebat eu.

„Şi el era tot monstru”, a zis Jonatan. „Un balaur, lung cât lăţimea fluviului, aşa zice Elfrida. Dar să ştii că asta e doar o poveste din aia veche.”

„Poate că nu e mai mult o poveste decât Katla”, am zis eu.

„Ştii ce mi-a mai povestit Elfrida? în timp ce tu erai în pădure şi adunai fragi sălbatici? A zis că atunci când era mică, obişnuia să-i sperie pe copii cu Karm şi Katla. Povestea despre dragonul din Grota Katla şi balaurul din Cascada lui Karma a auzit-o de multe ori în copilăria ei şi-i plăcuse foarte mult, doar fiindcă era atât de oribilă. Era o poveste din aia străveche cu care au fost speriaţi copiii din toate timpurile, aşa mi-a zis Elfrida.”

„Dar Katla nu putea şi ea să rămână în grotă?” am întrebat eu, „şi să fie în continuare doar o poveste!”

„Da, exact asta e şi părerea Elfridei”, a zis Jonatan.

Pe mine m-au trecut fiorii, mi-am dat seama că Karmanjaka era un tărâm plin de monştri, şi nu voiam să mă duc acolo. Dar trebuia, şi chiar acum.

Dar mai întâi am prins puteri din sacul cu mâncare. Deşi i-am păstrat şi lui Orvar. Fiindcă în Grota Katla era foamete mare, a zis Jonatan.

Grim şi Fjalar au băut apă de ploaie care se adunase în scobiturile stâncilor. Nu prea aveau ce să pască acolo sus în munţi. Dar lângă pod creştea puţină iarbă, deci cred că erau sătui într-un fel, atunci când am pornit la drum.

Şi am trecut podul călare. Spre Karmanjaka. Ţinutul lui Tengil şi al monştrilor. Tremuram de frică. Balaurul acela, nu credeam că există de-adevăratelea, dar dacă totuşi avea să sară din adâncuri şi să ne dărâme de pe pod şi să cădeai în Cascada lui Karma? Şi pe urmă Katla, de ea mă temeam cel mai mult. Poate că acum ne aştepta pe ţărmul lui Tengil cu colţii ei feroci şi focul ei ucigaş, o, cât de frică îmi era!

Dar am trecut podul şi n-am văzut nicio Katla. Nu era pe stânca ei, şi i-am zis lui Jonatan:

„Nu, nu e acolo!”

Dar totuşi era acolo! Nu pe stâncă, dar capul ei fioros ieşea din spatele unui bloc de stânci de lângă cărarea care urca spre cetatea lui Tengil. Acolo am văzut-o. Şi ea ne-a văzut. Şi atunci a scos un ţipăt care ar fi putut dărâma munţii.

Îi ieşeau snopi de foc şi fum din nări, fornăia de furie şi se smucea de lanţ, se smucea, se smucea şi ţipa din nou.

Grim şi Fjalar erau înnebuniţi de groază, abia dacă-i mai puteam ţine. Şi groaza mea nu era mai mică. Mă milogeam şi mă rugam la Jonatan să ne întoarcem la Nangijala. Dar el a zis:

„Nu-l putem dezamăgi pe Orvar! Nu-ţi fie frică, Katla nu poate ajunge la noi, oricât s-ar smuci şi ar trage de lanţ.”

Totuşi, trebuia să ne grăbim, a zis el, fiindcă ţipătul

Katlei era un semnal care se auzea tocmai până sus la cetatea lui Tengil, şi curând ne puteam pomeni cu un puhoi de soldaţi de-ai lui Tengil asupra noastră, dacă nu reuşeam să fugim şi să ne ascundem în munţi.

Şi-am mers călare. Pe cărări de munte desfundate, înguste şi abrupte, am mers atâta, de ieşeau scântei din pietre, când încoace, când încolo, printre stânci, ca să-i inducem în eroare pe eventualii urmăritori. Mă aşteptam în orice moment să aud cai în galop în spatele nostru şi strigăte de la soldaţii lui Tengil care să ne urmărească cu suliţe, săgeţi şi paloşe. Dar n-a venit nimeni. Cred că era destul de greu să urmăreşti pe cineva printre stâncile şi munţii din Karman-jaka. Dacă cineva era vânat, putea cu uşurinţă să se ascundă acolo.

După ce parcursesem o bucată bună de drum, l-am întrebat pe Jonatan:

„Unde ne ducem?”

„La Grota Katla, nu ştii?” a zis el. „Aproape am ajuns. Uite, Muntele Katla e chiar sub nasul tău.”

Da, aşa era. Aveam în faţa noastră un munte scund.

Plat, cu coaste abrupte care se prăvăleau drept în jos. Doar în direcţia noastră nu se prăvăleau aşa de abrupt. Puteam să urcăm foarte uşor pe acolo, în caz că voiam. Şi voiam, pentru că trebuia să traversăm muntele, a zis Jonatan.

„Intrarea e de cealaltă parte, spre fluviu”, a zis el. „Şi trebuie să văd ce se întâmplă acolo.”

„Jonatan, chiar crezi că putem intra vreodată în Grota Katla?” am întrebat eu.

El îmi povestise despre uşa imensă de aramă care închidea intrarea în grotă, şi că oamenii lui Tengil stăteau de pază afară, zi şi noapte. Cum naiba puteam să intrăm?

Nu mi-a răspuns. A zis doar că trebuie să ascundem caii fiindcă ei nu se puteau căţăra pe munte.

I-am dus într-o crăpătură de stâncă ferită, exact sub Muntele Katla, şi am lăsat acolo caii şi bagajele şi tot. Jonatan l-a mângâiat pe Grim şi i-a zis:

„Aşteaptă aici, ne ducem într-un tur de recunoaşteie.”

Turul ăsta de recunoaştere mie nu-mi plăcea. Fiindcă nu voiam să mă despart de Fjalar. Dar n-aveam ce face.

Ne-a luat ceva vreme să urcăm pe platoul muntelui şi eram obosit când în sfârşit am ajuns acolo.

Jonatan a zis că am putea să ne tragem puţin sufletul, şi eu m-am aruncat numaidecât pe jos. Şi Jonatan a făcut la fel, şi am stat întinşi acolo, pe Muntele Katla, cu cerul vast deasupra noastră şi Grota Katla drept sub noi. Da, era ciudat să te gândeşti că în inima muntelui, undeva sub noi, se afla grota aceea oribilă, cu toate cărările şi gropile, acolo unde mulţi oameni fuseseră înfometaţi şi muriseră. Şi aici afară zburau peste tot fluturi în razele soarelui, cerul era albastru deasupra noastră, cu nori mici şi albi, şi în jurul nostru aveam flori şi iarbă. Era cam ciudat că pe acoperişul Grotei Katla creşteau flori şi iarbă!

Mă gândeam că dacă muriseră atâţia oameni în Grota Katla, atunci poate că şi Orvar era mort şi l-am întrebat pe Jonatan el ce părere are. Dar n-a răspuns. Stătea întins şi se uita fix pe cer, se gândea la ceva, am observat asta. într-un final a zis:

„Dacă e adevărat că ea, Katla, dormea în somnul ei străvechi în Grota Katla, atunci cum a ieşit când s-a trezit? Poarta de aramă exista şi-atunci acolo. Tengil a folosit dintotdeauna Grota Katla pe post de închisoare.”

„In timp ce Katla dormea acolo”, am zis eu.

„Da, în timp ce Katla dormea acolo”, a zis Jonatan. „Fără ca cineva să ştie.”

M-au trecut fiorii. Ceva mai rău nu-mi puteam închipui. Iţi dai seama, să stai închis în Grota Katla, şi brusc să vezi apărând un dragon târându-se!

Dar Jonatan la altceva se gândea.

„Trebuie să fi ieşit pe altundeva”, a zis el. „Şi drumul ăla trebuie să-l găsesc, chiar dacă-mi ia vin an să-l caut.”

Nu ne-am putut odihni prea mult, Jonatan n-avea stare. Ne-am apropiat de Grota Katla. Am mers doar puţin

pe munte. Deja vedeam fluviul departe, jos, sub noi şi Nangijala de cealaltă parte, o, cât de dor îmi era!

„Uite, Jonatan”, am zis evi, „văd salcia unde am făcut baie! Acolo, pe cealaltă parte a fluviului!”

Era ca şi cum ai fi primit un salut de peste apă, un salut mic şi verde de pe un ţărm mai luminos.

Dar Jonatan mi-a făcut semn să tac din gură. Cred că îi era frică să nu ne audă cineva. Eram atât de aproape acum. Aici se termina Muntele Katla cu o râpă verticală, şi în versantul muntos de sub noi era poarta de aramă care dădea în grotă, a zis Jonatan, deşi n-o puteam vedea de acolo de sus.

Dar pe soldaţii care păzeau îi puteam vedea. Trei oameni de-ai lui Tengil, numai când le-am văzut coifurile negre a început să-mi bată inima.

Ne-am furişat pe burtă tocmai până la râpă, ca să ne uităm în jos la ei. Şi dacă ei s-ar fi uitat în sus, ne-ar fi văzut. Dar nu se uitau nicăieri. Stăteau şi jucau table şi nu le păsa de altceva. Dacă prin poarta de aramă nu putea intra niciun duşman, atunci de ce să mai păzească?

Şi dintr-odată am văzut poarta deschizându-se şi pe cineva ieşind din grotă – încă un om de-ai lui Tengil! Avea un castron gol, pe care l-a aruncat pe jos. Poarta s-a închis în spatele lui, şi l-am auzit cum a încuiat.

„Aşa, l-am hrănit pe porcul ăla pentru ultima oară”, a zis el.

Ceilalţi au râs la cele auzite, şi unul dintre ei a zis: „Ştie ce zi deosebită e asta – ultima din viaţa lui! I-ai spus, nu, că îl aşteaptă Katla în seara asta, după lăsarea întunericului?”

„Da, şi ştiţi ce mi-a zis? «Aha, în sfârşit», aşa a zis.

După care m-a rugat să transmit ceva în Valea Trandafirilor Sălbatici, oare cum era? «Orvar poate muri, dar libertatea niciodată»!”

„Sărută-mă”, a zis celălalt, „asta îi poate spune Katlei în seara asta, ca să audă ce răspunde ea.”

M-am uitat la Jonatan. Pălise.

„Vino”, a zis el. „Trebuie să plecăm de aici.”

Şi ne-am târât de pe povârniş cât de repede am putut, şi când am ştiut că suntem în afara vreunui pericol de a fi văzuţi, am sărit. Tot drumul înapoi am alergat şi nu ne-am oprit până n-am ajuns lângă Grim şi Fjalar.

Ne-am aşezat în despicătura stâncii lângă cai, fiindcă nu ştiam ce să facem. Jonatan era atât de supărat, iar eu nu puteam face nimic să-l consolez, eram şi eu supărat. Am înţeles cât de trist era pentru Orvar. Crezuse că o să-l poată ajuta, şi acum nu mai credea asta.

„Orvar, prietene, pe care nu te-am întâlnit niciodată”, a zis el. „In seara asta o să mori, şi pe urmă ce-o să se întâmple cu văile verzi ale Nangijalei?”

Am mâncat puţină pâine pe care am împărţit-o cu Grim şi Fjalar. Aş fi vrut şi câteva înghiţituri de lapte de capră, doar pusesem deoparte.

„Încă nu, Cojiţă”, a zis Jonatan. „În seara asta, după ce se va lăsa întunericul, o să-ţi dau fiecare picătură din laptele ăla. Dar nu până atunci.”

Câteva clipe bune a stat acolo tăcut şi descurajat, dar într-un târziu a zis:

„E ca şi cum ai căuta un ac în carul cu fân, ştiu. Dar trebuie totuşi să încercăm.”

„Să încercăm, ce?” am întrebat eu.

„Să aflăm pe unde a ieşit Katla”, a zis el.

Deşi nici el nu credea în ce spune, se observa.

„Dacă am avea un an la dispoziţie”, a zis el. „Atunci poate! Dar nu avem decât o zi.”

Exact după ce-a zis asta, s-a întâmplat un lucru. în despicătura îngustă în care stăteam, creşteau tocmai înspre versanţii muntoşi nişte boscheţi stufoşi, şi din acei boscheţi tocmai ieşea acum o vulpe speriată de moarte. A trecut pe lângă noi şi a dispărut înainte de a apuca măcar să o vedem.

„De unde naiba a venit vulpea aia”, a zis Jonatan. „Trebuie să aflu.”

A dispărut în spatele boscheţilor. Eu am rămas pe loc

şi-am aşteptat. Dar a stat foarte mult şi nici n-a scos vreun cuvânt, că până la urmă am început să mă neliniştesc.

„Unde eşti, Jonatan?” am ţipat eu.

Şi atunci chiar că am primit răspuns. Părea total sălbatic.

„Ştii de unde a apărut vulpea aia? Dinăuntru, din munte! înţelegi tu, Cojiţă, dinăuntru din Muntele Katla. E o grotă mare acolo!”

Poate că totul era decis deja de pe vremea poveştilor. Poate că de atunci s-a hotărât ca Jonatan să fie salvatorul lui Orvar, pentru binele Văii Trandafirilor Sălbatici. Şi poate că existau nişte făpturi secrete de poveste care ne mânau paşii fără ca noi s-o ştim. Altfel, cum ar fi putut Jonatan să găsească o intrare în Grota Katla acolo unde ne nimerisem noi să ne punem caii? Era la fel de ciudat ca atunci când, dintre toate casele din Valea Trandafirilor Sălbatici, eu nimerisem la Grădina lui Mattias şi nu altundeva.

Locul pe unde ieşise Katla din grotă, pe acela trebuie că-l găsise Jonatan, altceva nu credeam. Era o groapă drept în peretele muntelui. Deloc mare. Dar destul de mare ca o femelă dragon să iasă prin ea, a zis Jonatan, dacă s-a trezit după un somn de mii de ani şi şi-a găsit intrarea obişnuită închisă de o poartă de aramă.

Şi destul de mare pentru noi! M-am holbat înăuntru în gaura întunecoasă. Oare câţi dragoni adormiţi există acolo? Care s-ar trezi dacă am intra acolo şi-am călca pe ei din greşeală. Asta mă întrebam.

Atunci am simţit braţul lui Jonatan pe umerii mei.

„Cojiţă”, a zis el, „nu ştiu ce ne aşteaptă acolo în întuneric, dar acolo o să intru acum.”

„Şi eu”, am zis, deşi vocea îmi cam tremura puţin.

Jonatan m-a mângâiat pe obraz aşa cum făcea el uneori.

„Eşti sigur că nu vrei mai bine să aştepţi aici lângă cai?”

„N-am zis că unde mergi tu merg şi eu?” am zis eu.

„Ba da, aşa e”, a zis Jonatan, şi părea foarte bucuros după voce.

„Fiindcă vreau să fiu cu tine”, am zis eu, „chiar dacă e într-o împărăţie subterană.”

O asemenea împărăţie era Grota Katla. Să te furişezi prin gaura aceea neagră era ca şi cum te-ai fi furişat într-un vis negru şi rău din care nu te mai puteai trezi, însemna să ieşi din lumina soarelui şi să intri într-o noapte eternă.

Fiindcă toată Grota Katla nu era altceva decât un cuib de dragon vechi şi mort, mă gândeam eu, impregnat cu rău tocmai din vremuri străvechi. Cred că aici se clociseră mii de ouă de dragon care s-au târât cu cruzime de aici în turme şi-au omorât tot ce le-a ieşit în cale.

Un asemenea cuib vechi de dragon, tocmai ăsta i se părea lui Tengil potrivit ca închisoare. M-am cutremurat cu gândul la tot ce le făcuse oamenilor aici înăuntru. Aerul mi se părea gros de la răul vechi impregnat acolo. Şi auzeam şoapte ciudate în tăcerea cumplită care ne înconjura. De departe din adâncul grotei veneau şi-mi închipuiam că sunt toate chinurile şi tot plânsul şi toată moartea care se petrecuseră aici în Grota Katla, de când domnea Tengil. Am vrut să-l întreb pe Jonatan dacă şi el aude şoaptele, dar am renunţat. Fiindcă erau probabil doar în închipuirea mea.

„Acum, Cojiţă, o să facem o plimbare pe care nu cred c-o s-o uiţi vreodată”, a zis Jonatan.

Şi aşa e. Trebuia să traversăm tot muntele ca să ajungem la închisoare, chiar în faţa porţii de aramă, acolo unde se afla Orvar. La gaura aia de refereau oamenii când vorbeau despre «Grota Katla», a zis Jonatan, fiindcă de altă grotă nu ştiau. Şi nici noi nu ştiam dacă era într-adevăr posibil să ajungem acolo pe sub pământ. Dar că era un drum lung, asta ştiam. înainte făcusem distanţa asta sus pe munte. Trebuia să fie de şapte ori mai rău să bâjbâim aici jos, pe poteci înşelătoare, fără altă lumină în afară de făcliile pe care le aveam la noi.

Hu, era oribil să vezi cum pâlpâia flacăra pe pereţii

grotei. Lumina doar o bucată mică, mică de întuneric din marele întuneric din jurul nostru, şi de aceea tot ce exista în afara luminii de la lumânare, părea şi mai periculos. Cine ştie, mă gândeam eu, poate că acolo e plin de dragorii şi şerpi şi monştri care ne ademenesc în vizuinile lor întunecoase. Şi îmi era şi foarte frică să nu ne rătăcim prin tuneluri, dar Jonatan făcea semne negre de fum cu făclia pe pereţii grotei, pe unde înaintam, ca să găsim drumul înapoi.

Plimbare, zisese Jonatan, dar de plimbat nu ne-am prea plimbat. Ne-am târât şi ne-am căţărat şi-am înotat şi-am sărit şi ne-am agăţat şi-am tras şi-am muncit ca nişte sclavi şi-am nimerit prost, asta am făcut. Ce plimbare! Şi

ce grote! Uneori ajungeam în nişte săli din peşteră atât de mari, că nu le vedeam capătul, doar din ecou înţelegeam ce camere imense erau. Alteori a trebuit să înaintăm acolo unde nici măcar nu se putea merge, aşa că a trebuit să ne târâm pe burtă ca nişte dragoni, în alte daţi drumul era închis de curenţi de apă subterani, unde trebuia să înotăm ca să trecem mai departe. Şi mai rău decât orice altceva – uneori se deschideau hăuri mari în faţa picioarelor noastre. Într-un asemenea hău era eu cât pe ce să cad. Ţineam făclia, şi m-am împiedicat. Jonatan m-a apucat tocmai când era să cad în adâncuri. Şi atunci am scăpat făclia. Am văzut-o căzând ca o dungă de foc, mai adânc şi mai adânc şi mai adânc, şi dispărând în cele din urmă. După care am rămas în întuneric. Cel mai rău întuneric din câte pot exista. N-aveam curaj să mă mişc şi nici să vorbesc şi nici să gândesc, încercam să uit că exist şi că stau acolo în întunericul negru, chiar în faţa unei prăpăstii. Dar am auzit vocea lui Jonatan lângă mine. Reuşise până la urmă să aprindă cealaltă făclie pe care o aveam la noi. Şi în timpul ăsta vorbea cu mine, vorbea şi vorbea, foarte calm. Probabil ca să nu mă pierd eu de-atâta groază.

Şi ne-am chinuit mai departe. Cât de mult, nu ştiu. în adâncul Grotei Katla nu simţeai trecerea timpului. Aveam sentimentul că ne rătăcisem acolo de o veşnicie, şi mie a început să-mi fie teamă că nu vom ajunge la timp. Poate că era deja seară; poate că se lăsase deja întunericul afară. Şi Orvar… el poate că era la Katla acum!

L-am întrebat pe Jonatan ce părere are.

„Nu ştiu”, a zis el. „Dar dacă nu vrei să înnebuneşti, nu te gândi la asta acum.”

Atunci ajunsesem într-un pasaj îngust, şerpuitor, care nu se mai termina şi care nu se făcea decât mai îngust şi mai strâmt puţin câte puţin. Se strâmtora şi în lungime şi în lăţime, că până la urmă abia dacă puteam înainta pe acolo. În cele din urmă s-a transformat într-o gaură prin care a trebuit să trecem târându-ne.

Dar de cealaltă parte a găurii era o grotă mare. Nu

puteam şti cât de mare, fiindcă lumina făcliei nu ajungea departe. Dar Jonatan a încercat ecoul.

„Hohoho”, a strigat el, şi am auzit ecoul răspunzând „Hohoho” de multe ori şi din multe direcţii.

Dar pe urmă am mai auzit ceva. O altă voce departe de tot în întuneric.

„Hohoho”, imita vocea. „Ce vrei, ce cauţi pe drumuri aşa ciudate cu făclie şi lumină?”

„Îl caut pe Orvar”, a zis Jonatan.

„Orvar e aici”, a zis vocea. „Şi cine eşti?”

„Sunt Jonatan Inimă-de-Leu”, a zis Jonatan. „Şi sunt cu fratele meu, Karl Inimă-de-Leu. Am venit să te salvăm, Orvar.”

„Prea târziu”, a zis vocea, „prea târziu –, dar mulţumesc în orice caz!”

Nici n-a zis bine asta, că am auzit poarta de aramă deschizându-se cu un scârţâit. Jonatan a aruncat la o parte făclia, care s-a stins. Pe urmă am stat nemişcaţi şi-am aşteptat.

Şi pe poartă a intrat un om de-al lui Tengil cu un felinar în mână. Atunci eu am început să plâng încet, nu fiindcă mi-era frică, pentru Orvar plângeam. Cum putea soarta să fie atât de crudă, şi ei să vină să-l ia tocmai acum!

„Orvar din Valea Trandafirilor Sălbatici, pregăteşte-te”, a zis omul lui Tengil. „În câteva momente o să fii dus la Katla. Călăii în negru sunt pe drum.”

În lumina felinarului am văzut o cuşcă mare din lemn, cu stinghii groase, şi am înţeles că acolo fusese ţinut Orvar, ca un animal.

Omul lui Tengil a pus felinarul pe jos, lângă cuşcă.

„Ai voie să ai felinar lângă tine în ultimele ceasuri, aşa a hotărât Tengil în preamilostivia sa. Ca să te obişnuieşti cu lumina din nou şi s-o poţi vedea pe Katla, când o să dai ochii cu ea. Fiindcă vrei, nu?”

A râs cu gura până la urechi, după care a dispărut pe poartă, care s-a închis cu zgomot în spatele lui.

Iar noi ajunsesem deja la cuşca lui Orvar, şi l-am văzut în lumina felinarului. Era mizerabil. Abia se putea mişca, dar totuşi s-a târât până la zăbrele şi şi-a întins mâinile spre noi printre stinghii.

„Jonatan Inimă-de-Leu”, a zis el. „Despre tine am auzit multe acasă, în Valea Trandafirilor Sălbatici. Şi acum iată-te aici!”

„Da, am venit aici”, a zis Jonatan, şi atunci mi-am dat seama că şi el plângea din cauza stării mizerabile a lui Orvar. Dar pe urmă a scos cuţitul pe care-l avea la centură şi a deschis cuşca.

„Taie şi tu, Cojiţă! Ajută-mă”, a zis el. Şi am tăiat şi eu cu cuţitul meu. Deşi ce puteam face cu câteva cuţite? Un topor ne-ar fi trebuit.

Dar am cioplit cu cuţitele până ne-a ţâşnit sângele din mâini. Tăiam şi plângeam, ştiam că venisem prea târziu. Orvar ştia şi el asta, dar poate că totuşi nu voia să creadă, fiindcă gâfâia de încordare acolo în cuşcă, şi mai mormăia din când în când:

„Grăbiţi-vă! Grăbiţi-vă!”

Şi am făcut-o. Ne curgea sângele. Tăiam ca nebunii şi ne aşteptam ca poarta să se deschidă în orice secundă şi călăii îmbrăcaţi în negru să intre şi să se termine totul pentru Orvar şi pentru noi şi pentru toată Valea Trandafirilor Sălbatici.

N-o să ia numai unul, mă gândeam eu. Katla o să primească trei bucăţi în seara asta!

Simţeam că nu mai rezist mult, îmi tremurau mâinile de abia mai puteam ţine cuţitul. Şi Jonatan ţipa de furie, era turbat pe stinghiile acelea care nu voiau să cedeze, ţipa şi lovea cu picioarele şi tăia iar, şi atunci, în sfârşit a crăpat, în sfârşit plesnise o stinghie. Şi pe urmă încă una. Era destul.

„Acum, Orvar, acum”, a zis Jonatan. Dar n-a primit drept răspuns decât o gâfâială. Atunci s-a furişat în cuşcă şi l-a scos pe Orvar care nici nu putea să stea pe picioare sau să meargă. Şi eu abia dacă mai puteam, în condiţiile

astea, dar am luat-o clătinându-mă înainte, cu felinarul, ca să fac lumină, iar Jonatan a început să-l tragă pe Orvar spre gaura noastră de salvare. Era obosit acum şi gâfâia şi el, da, gâfâiam toţi trei ca nişte animale fugărite, şi aşa ne şi simţeam, cel puţin eu.

Cum se mai lupta Jonatan şi cum a reuşit să-l care pe Orvar prin toată grota şi-a reuşit să se târască prin gaură şi într-un mod bizar să-l ia cu el pe Orvar care era mai mult mort decât viu. Aproape că şi eu eram la fel – şi acum era rândul meu să mă târăsc prin gaură. Dar n-am apucat prea muât. Fiindcă am auzit o scârţâiala la poartă, şi pe urmă parcă mi s-ar fi scurs toată puterea din mine. Nu mă puteam mişca deloc.

„Repede, repede, felinarul”, a gâfâit Jonatan, şi eu i l-am dat, deşi îmi tremurau mâinile. Felinarul trebuia ascuns, şi cea mai mică rază de lumină era de ajuns ca să ne dăm de gol.

Călăii îmbrăcaţi în negru – erau acum deja în grotă. Şi oameni de-ai lui Tengil, cu felinare în mâini. S-a făcut lumină mare. Dar în colţul nostru era întuneric. Şi Jonatan s-a aplecat şi m-a ţinut de braţe şi m-a tras în gaură. în tunelul întunecos de acolo din spate. Şi ne-am întins acolo toţi trei, gâfâind, şi-am auzit ţipete:

„A fugit! A fugit!"

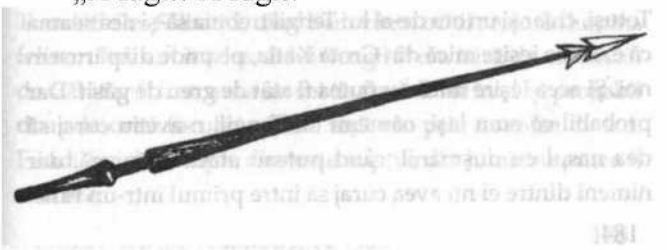

Noaptea aceea l-am condus pe Orvar prin subteran. Jonatan a făcut-o. L-a cărat pe Orvar prin infern, altfel nu poate fi numit. Eu abia dacă reuşeam să mă car pe mine, şi nici atât.

„A fugit! A fugit!” ţipau ei, şi când s-a lăsat tăcerea ne-am aşteptat să se ia după urmăritori. Dar n-a venit nimeni. Totuşi, chiar şi un om de-al lui Tengil trebuia să-şi dea seama că există o ieşire mică din Grota Katla, pe unde dispărusem noi. Şi acea ieşire mică nu putea fi atât de greu de găsit. Dar probabil că erau laşi, oamenii lui Tengil, n-aveau curaj să dea nasul cu duşmanii, când puteau ataca în turmă, dar nimeni dintre ei nu avea curaj să intre primul într-un tunel îngust, unde aştepta un duşman despre care nu ştia nimic. Nu, erau pur şi simplu prea laşi, altfel de ce să ne fi lăsat să scăpăm atât de uşor? Nimeni nu evadase vreodată din Grota Katla, şi cum îi puteau explica lui

Tengil fuga lui Orvar, asta mă întrebam tocmai în acel moment. Treaba lor, a zis Jonatan, noi le-avem pe-ale noastre.

N-am îndrăznit să ne oprim şi să ne tragem puţin sufletul decât după ce-am ieşit din tunelul lung şi îngust. Era necesar, spre binele lui Orvar. Jonatan i-a dat lapte de capră care se acrise şi pâine care se udase, totuşi Orvar a zis:

„Mâncare mai bună n-am mâncat niciodată!”

Jonatan i-a frecat picioarele mult şi bine ca să i se dezmorţească, şi Orvar şi-a mai revenit puţin. Deşi de mers nu putea, se putea doar târî.

A aflat de la Jonatan ce drumuri ne aşteptau şi Jonatan l-a întrebat dacă vrea să încerce să ne continuăm drumul chiar în noaptea aceea.

„Da, da, da”, a zis Orvar. „Vreau să mă târăsc în genunchi până acasă, în Valea Trandafirilor Sălbatici, dacă trebuie. Doar n-o să stau liniştit aici să aştept până când copoii lui Tengil o să intre după noi urlând în tunelurile grotei.”

Se observa deja cine era el. Nu un prizonier supus, ci un rebel şi un luptător pentru libertate. Orvar din Valea Trandafirilor Sălbatici, când i-am văzut ochii acolo, în lumina felinarului, am înţeles că lui Tengil îi era frică de el. Oricât de slăbit ar fi fost, avea un soi de flacără vie în el, şi probabil doar datorită focului acela a ieşit viu prin noaptea de iad. Fiindcă nicio noapte din toate nopţile din lume nu putea fi mai rea.

Lungă ca o veşnicie a fost şi plină de pericole. Dar când oboseşti suficient, nu mai ai putere nici să-ţi pese de ceva. Nici măcar dacă vin copoii, da, sigur că am auzit câini venind, urlând şi lătrând, dar nu mai aveam putere să-mi fie frică. Oricum, zgomotul n-a durat mult. Nici măcar copoii nu aveau curaj să înainteze prea mult prin prăpăstiile acelea, unde ne târâsem noi.

O bucată lungă de tot ne-am târât acolo şi când în sfârşit am ieşit la lumina zilei, la Grim şi Fjalar, murdari

din cap până-n picioare şi plini de sânge şi uzi leoarcă şi aproape morţi de oboseală, noaptea se terminase şi dimineaţa venise deja. Orvar şi-a întins braţele, voia să îmbrăţişeze pământul şi cerul şi tot ce vedea, dar braţele i-au căzut, a adormit pe loc. Atunci m-am trezit. Fjalar mă atingea uşor cu botul. Probabil considera că dormisem suficient.

Jonatan era şi el treaz.

„Trebuie să ieşim din Karmanjaka înainte de a se întuneca”, spuse el. „Pe urmă nu mai găsim drumul.”

L-a trezit pe Orvar. Şi când Orvar, readus la viaţă, s-a ridicat în capul oaselor şi a văzut şi şi-a amintit şi-a înţeles că nu mai era în Grota lui Katla, i-au dat lacrimile.

„Liber”, mormăi el, „liber!”

Şi i-a cuprins mâinile lui Jonatan şi a stat aşa mult timp.

„Mi-ai dat înapoi viaţa şi libertatea”, a spus el, şi mi-a mulţumit şi mie, deşi eu nu făcusem nimic, mai mult le stătusem în drum.

Cred că Orvar se simţea acum aşa cum mă simţisem eu când m-am eliberat de tot răul şi-am venit în Valea cu Cireşi, şi îmi doream atât de mult ca şi el să ajungă la valea sa, *viu* şi liber. Dar încă nu eram acolo. Eram încă în munţii Karmanjaka, unde acum sigur mişuna de soldaţi de-ai lui Tengil, care îl căutau. Era un noroc că nu ne găsiseră cât dormisem în văgăuna noastră.

Am stat acolo în văgăună şi am mâncat ultimele resturi din pâinea noastră. Şi din când în când Orvar spunea:

„Vă daţi seama, trăiesc! Sunt liber şi trăiesc!”

Fiindcă el era singurul în viaţă dintre prizonierii din Grota Katla. Toţi ceilalţi fuseseră, unul câte unul, jertfiţi lui Katla.

„Dar să nu ne facem noi griji pentru Tengil”, a spus Orvar. „Credeţi-mă, are el grijă ca Grota lui Katla să nu stea goală prea mult.”

Din nou i-au apărut lacrimi în ochi.

„O, Vale a Trandafirilor Sălbatici”, spuse el, „cât timp o să mai suspini sub asuprirea lui Tengil?”

Voia să ştie tot ce se întâmplase în văile Nagijalei cât timp fusese ţinut prizonier. Despre Sofia şi despre Mattias şi despre tot ce făcuse Jonatan. Şi Jonatan i-a povestit. Şi despre Jossi. Aproape că am crezut că Orvar o să moară acolo în faţa noastră. Când a aflat că din cauza lui Jossi pătimise atât în Grota lui Katla. A trecut ceva vreme până şi-a revenit şi a putut să vorbească din nou, şi-atunci a zis:

„Viaţa mea nu înseamnă nimic. Dar ceea ce a făcut Jossi cu Valea Trandafirilor Sălbatici, asta nu poate fi niciodată ispăşit sau iertat.”

„Iertat sau nu, el şi-a cam primit pedeapsa”, a spus Jonatan. „N-o să-l mai vezi niciodată pe Jossi!”

Dar pe Orvar îl apucase o mare furie. Voia să plece, parcă ar fi vrut să înceapă lupta pentru libertate chiar în seara aceea, şi şi-a înjurat picioarele că îl duc atât de anevoios. A încercat din răsputeri şi până la urmă a reuşit totuşi să se ridice şi să stea pe ele. Era foarte mândru când a reuşit. Şi era o apariţie, cum stătea acolo şi pendula înainte şi înapoi, de parcă l-ar fi bătut vântul. Iţi venea să zâmbeşti când îl vedeai.

„Orvar”, a spus Jonatan, „se vede de la o poştă că eşti un prizonier din Grota lui Katla!

Şi ăsta era adevărul. Plini de sânge şi de murdărie eram toţi trei, dar Orvar era cel mai rău. Hainele erau zdrenţe de-acum, şi faţa abia dacă i se putea zări printre barbă şi păr. Ochii îi ardeau, erau ciudaţi.

Curgea un pârâiaş prin văgăuna noastră, şi acolo ne-am curăţat de toată mizeria şi de sânge. Nu mai conteneam să-mi bag capul în apa rece. Era minunat. Simţeam că spăl de pe mine toată grota oribilă a lui Katla.

Pe urmă Orvar mi-a cerut cuţitul şi şi-a tăiat o mare parte din barbă şi păr, astfel încât semăna mai puţin cu un prizonier evadat. Şi Jonatan şi-a scos din raniţă coiful acela al lui Tengil şi mantaua, care îl salvaseră şi cu care trecuse cu bine prin Valea Trandafirilor Sălbatici.

„Uite, Orvar, pune-ţi asta”, a spus el. „Poate o să creadă că eşti un om de-al lui Tengil care a luat doi prizonieri şi e în drum spre undeva cu ei.”

Şi Orvar şi-a pus coiful şi mantaua, dar nu-i plăcea.

„E prima şi ultima oară când mă vezi cu asemenea haine”, a spus el. „Duhnesc a jug şi-a cruzime.”

„Să duhnească a ce-o fi”, a spus Jonatan, „atâta vreme cât o să te ajute să ajungi acasă în Valea Trandafirilor Sălbatici.”

Era vremea acum să pornim la drum. Soarele avea să apună în câteva ore şi, când se întuneca în munţi, nimeni nu mai putea umbla pe potecile periculoase de acolo.

Jonatan arăta foarte serios. Ştia ce ne aşteaptă, şi l-am auzit cum îi spunea lui Orvar:

„Următoarele două ore sunt hotărâtoare pentru soarta Văii Trandafirilor Sălbatici, cred. Mai poţi să te mai ţii pe cal?”

„Da, da, da”, a spus Orvar. „Şi zece ore, dacă vrei”. Urma să-l încalece pe Fjalar. Jonatan l-a ajutat să se urce pe cal. Şi de îndată s-a prefăcut într-un alt Orvar. într-un fel, parcă devenise puternic şi crescuse în şa, da, Orvar era unul din cei curajoşi şi puternici, exact ca Jonatan. Doar eu nu eram niciun pic curajos. Dar după ce ne-am urcat pe cal şi stăteam acolo cu braţele în jurul lui Jonatan şi cu fruntea sprijinită de spatele lui, am simţit cum curge în mine puţină putere de la el, şi nu mai îmi era atât de frică. însă tot nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la cât de minunat ar fi dacă n-ar trebui să fim tot timpul atât de puternici şi de curajoşi. Adică, dacă vreodată am putea fi împreună din nou, ca atunci, în primele zile în Valea Cireşilor, o, cât de departe mi se părea acum!

Şi ne-am început călătoria. Ne îndreptam spre apus, într-acolo era podul. Deşi cărările erau multe şi odihnitoare în munţii Karmanjaka. Nimeni în afară de Jonatan nu s-ar fi descurcat în hăţişul acela. Şi se pricepea la asta într-un mod ciudat, şi era vin noroc pentru noi.

Eu îi pândeam pe oamenii lui Tengil de mă usturau

ochii. Dar nu se zărea nimeni. Nimeni în afară de Orvar, care călărea în spatele nostru, cu coiful lui oribil şi mantaua neagră. Tresăream de spaimă de fiecare dată când se întâmpla să-mi întorc capul şi să-l văd, învăţasem să-mi fie frică de coiful ăla şi de toţi cei care-l purtau.

Am mers mult timp şi nimic nu s-a întâmplat. Era atâta linişte şi calm şi atât de frumos peste tot unde ajungeam. Seară liniştită în munţi, aşa s-ar putea numi, mă gândeam eu. Dacă n-ar fi atât de greşit. Orice putea apărea în liniştea şi pacea de acolo, şi simţeam o încordare plină de fiori. Până şi Jonatan era neliniştit şi stătea la pândă în fiecare clipă.

„Doar să trecem podul", a zis el, „atunci am trecut de ce e mai rău."

„Cam cât mai avem până acolo?" am întrebat eu.

„O jumătate de oră, dacă totul decurge bine", a spus Jonatan.

Dar atunci i-am văzut. O trupă de oameni de-ai lui Tengil, şase suliţaşi pe cai negri. Au apărut unde şerpuia cărarea în jurul unui perete muntos, şi se apropiau de noi în galop.

„Acum e pe viaţă şi pe moarte", a spus Jonatan. „Vino încoace, Orvar!"

Orvar şi-a mânat calul şi a venit rapid lângă noi, şi Jonatan i-a aruncat frâiele ca să arătăm mai prizonieri.

Ei încă nu ne zăriseră. Dar era prea târziu ca să fugim. Şi nu aveam unde să fugim. Singurul lucru pe care-l puteam face era să ne continuăm mersul pe cai şi să sperăm că mantaua şi coiful lui Orvar îi va induce în eroare.

„Viu nu mă dau niciodată", a spus Orvar. „Vreau să ştii asta, Inimă-de-Leu!"

Ne-am apropiat călare de duşmanii noştri cât de calm am putut. Ne apropiam şi mai tare şi mai tare. Mie îmi îngheţase şira spinării şi-am apucat să mă gândesc că dacă ne înhăţau acum, mai bine ne-ar fi prins în Grota lui Katla şi am fi fost scutiţi de o noapte de chin fără folos.

Şi ne-am întâlnit. Ei şi-au domolit caii ca să poată trece pe lângă noi pe cărarea îngustă. Nu era nimeni altul decât Park ăla.

Dar Park nici nu s-a uitat la noi. S-a uitat doar la Orvar. Şi tocmai când treceau unul pe lângă celălalt, el a întrebat: „Ai auzit ceva, l-au prins?” „Nu, n-am auzit nimic”, a spus Orvar. „încotro?” a întrebat Park.

„Am nişte prizonieri”, a spus Orvar, şi Park n-a primit şi alte informaţii. După care noi am mers mai departe cât de repede am avut curaj.

„Întoarce-te încet, Cojiţă, şi vezi ce fac”, a spus Jonatan. Şi eu am făcut exact ce-a zis el.

„Merg mai departe”, am zis eu.

„Slavă Domnului”, a zis Jonatan.

Dar s-a bucurat prea devreme. Fiindcă tocmai îi văzusem oprindu-se şi uitându-se cu toţii lung-lung spre noi.

„Au început să se gândească”, a zis Jonatan.

Şi se pare că asta făceau.

„Ia stai puţin”, a ţipat Park. „Auzi, vreau să ştiu ceva mai mult despre tine şi prizonierii tăi!” Orvar a strâns din dinţi.

„Dă-i bătaie, Jonatan”, a zis el. „Altfel suntem sortiţi pieirii!”

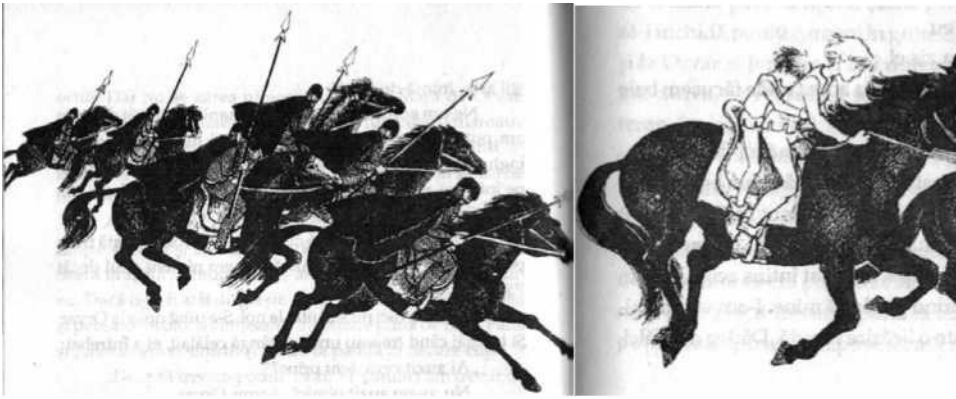

Şi-am dat pinteni. Atunci Park şi toată trupa s-au întors, da, s-au întors şi-au pornit după noi, de le fluturau

coamele cailor. „Acum, Grim, o să arăţi cine eşti”, a zis Jonatan. Şi tu la fel, dragul meu Fjalar, am gândit eu, dorindu-mi doar ca eu să-l fi călărit.

Cai de luptă mai buni ca Grim şi Fjalar nu avea nimeni, o, cum mai zburau pe cărare, ştiau că acum e pe viaţă şi pe moarte. Urmăritorii erau după noi. Auzeam clămpăitul copitelor, uneori mai aproape, alteori mai departe, dar îndărătnice. Nu amuţeau. Fiindcă acum Park ştia pe cine vânează, şi la o asemenea pradă nu putea renunţa niciun om de-al lui Tengil, ar fi avut cu ce să apară la Tengil, în fortăreaţa lui.

Erau chiar în coasta noastră, când am galopat peste pod, şi ne-au şuierat câteva suliţe pe la spate. Dar nu ne-au atins. Acum trecusem pe partea Nangijala, şi atunci ce era mai rău trecuse, aşa spusese Jonatan. Dar mie nu mi s-a părut aşa, din contră. Vânătoarea a continuat de-a lungul fluviului. Sus de tot, unde ţărmul se ridica în pantă, şerpuia poteca pentru cai, care ducea spre Valea Trandafirilor Sălbatici, şi într-acolo ne îndreptam noi într-un suflet. Acolo mersesem noi într-o altă seară de vară, parcă acum o mie de ani, atunci am venit călare, pe înserat, Jonatan şi cu mine, la pas, în drum spre primul nostru foc de tabără. Aşa ar fi trebuit să mergem de-a lungul fluviilor, nu ca acum, cu caii alergând de groaza morţii. Cel mai sălbatic călărea Orvar. Fiindcă acum se îndrepta spre casă, spre Valea Trandafirilor Sălbatici. Jonatan nu putea ţine pasul cu el. Şi Park a profitat de asta, nu înţelegeam de ce. Până când în sfârşit am înţeles că e vina mea. Nu exista călăreţ mai rapid decât Jonatan, nimeni nu l-ar fi putut prinde din urmă, dacă ar fi fost singur pe cal. Dar acum trebuia să se gândească tot timpul la mine, şi asta îl încetinea.

Această cursă era hotărâtoare pentru soarta Văii Trandafirilor Sălbatici, aşa spusese Jonatan. Şi felul în care avea să se termine stătea în mâinile mele, oribil, da! Avea să se termine rău, îmi dădeam seama de asta din ce în ce mai mult. De fiecare dată când mă întorceam să mă uit în

spate, coifurile acelea negre erau puţin mai aproape de noi. Uneori îi zăream în spatele unei coline sau a unor copaci, după care îi vedeam clar din nou acolo, mai aproape şi mai aproape.

Jonatan ştia acum la fel de bine ca şi mine că nu putem scăpa. Nu amândoi. Şi trebuia ca Jonatan să scape. Nu puteam să-l las să fie prins din cauza mea. De aceea i-am spus:

„Jonatan, fă cum îţi zic acum. Aruncă-mă la o cotitură, când nu te văd! Şi prinde-l din urmă pe Orvar!”

Mai întâi a fost uimit, am observat asta. Dar nu la fel de uimit pe cât eram eu.

„Chiar ai curaj”, a întrebat Jonatan.

„Nu, dar tot vreau”, am zis eu.

„Cojiţa mea curajoasă”, a spus el. „Mă întorc să te iau. Imediat ce-l ştiu pe Orvar în siguranţă la Mattias, vin.” „Promiţi”, am zis eu. „Da, tu ce crezi?” a zis el.

Atunci ajunsesem pe la salcia aceea unde făcusem baie şi eu am zis:

„Mă ascund în copacul nostru. Să mă iei de acolo!”

Mai mult n-am apucat să zic, fiindcă acum eram la loc ferit, în spatele unei coline şi Jonatan a ţinut calul ca să pot sări de pe el. Pe urmă a luat-o iar la goană. Iar eu m-am rostogolit repede într-o groapă. Am stat întins acolo şi i-am auzit pe urmăritori duduind pe lângă mine. I-am văzut chipul nătâng al lui Park într-o licărire rapidă. Dădea din fălci, de parcă ar fi vrut să muşte – şi de el îşi salvase Jonatan viaţa!

Dar acum Jonatan îl ajunsese deja din urmă pe Orvar, i-am văzut dispărând împreună şi am fost foarte mulţumit. Dă-i bice, Park drăguţule, gândeam eu, dacă îţi închipui că ajută! Pe Jonatan şi pe Orvar nu-i mai vezi tu.

Am rămas în groapă, până când Park şi oamenii lui au dispărut. Atunci am şters-o în jos la râu şi la copacul meu. A fost frumos să mă furişez în coama verde şi să mă aşez într-un stufăriş de crengi. Fiindcă eram obosit acum.

Pe mal era o bărcuţă cu vâsle care se proptise de

ţărm, exact în dreptul copacului. Probabil că se desprinsese de undeva mai din susul râului. Fiindcă nu era legată. Oricine ar fi fost acela care a rămas fără ea, sigur e supărat acum, mă gândeam eu, da, stăteam acolo şi mă gândeam câte puţin la fiecare lucru şi mă uitam în jurul meu. La apa învolburată mă uitam şi la stânca lui Park, acolo ar trebui să stea, animalul, gândeam eu. Şi pe urmă am văzut Muntele Katla de cealaltă parte a râului şi mă gândeam cum puteau unii să-i închidă pe alţi oameni în grotele lor oribile. Mă gândeam şi la Orvar şi Jonatan şi îmi doream, cu atâta intensitate de mă durea, să reuşească să treacă prin pasajul nostru subteran, înainte ca Park să-i ajungă din urmă. Şi mă întrebam ce-o să spună Mattias când o să-l găsească pe Orvar în ascunzătoare, cât de mult o să se bucure atunci. La toate astea mă gândeam.

Dar începuse să se însereze şi de-abia acum îmi dădeam seama că era posibil să stau acolo toată seara. Jonatan nu s-ar fi putut întoarce până la lăsarea întunericului. Era puţin ciudat, frica începuse să mă învăluie uşor, la fel ca şi înserarea, şi ma simţeam singur.

Atunci, brusc, am văzut o femeie pe cal, sus, pe ţărm. Şi nu era nimeni alta decât Sofia. Adevărat, era Sofia, niciodată nu m-am bucurat mai mult că o văd ca atunci.

„Sofia”, am ţipat eu, „Sofia, aici sunt!”

M-am furişat afară din copac şi am dat din mâini. Dar a durat ceva până am făcut-o să înţeleagă că sunt chiar eu.

„Hei, Karl”, a strigat ea, „cum ai ajuns aici? Şi unde e Jonatan? Stai puţin, venim la tine, să ne udăm caii.”

Şi atunci am văzut în spatele ei doi bărbaţi, şi ei călare. Mai întâi l-am recunoscut pe unul din ei, era Hubert. Celălalt stătea în umbră, dar pe urmă a înaintat cu calul. Şi l-am văzut. Era Jossi.

Dar nu putea fi Jossi – am zis că poate am înnebunit eu şi am vedenii, Sofia nu putea veni aici cu Jossi! Ce nu era în regulă? Sofia înnebunise şi ea, sau doar visasem că Jossi e un trădător? Nu, nu, nu visasem, era un trădător! Şi n-aveam vedenii, venea, şi ce avea să se întâmple acum?

Ajutor, ce avea să se întâmple?

A apărut în umbră mergând pe cal de-a lungul ţărmului, şi urla de la distanţă:

„Ei, dar uite-l pe micuţul Kalle Inimă-de-Leu, să ne întâlnim iar!”

Veneau toţi trei. Eu stăteam nemişcat jos la apă şi-i aşteptam doar cu un gând: Ajutor, ce-o să se întâmple acum?

Au coborât de pe cai, şi Sofia s-a apropiat şi m-a luat în braţe. Îi luceau ochii de bucurie.

„Iar ai ieşit la vânătoare de lupi?” a zis Hubert râzând.

Dar eu stăteam acolo fără să scot o vorbă, doar mă holbam.

„Unde vă duceţi?” am reuşit eu să scot din mine într-un final.

„Ne arată Jossi pe unde se trece cel mai bine prin zid”, a zis Sofia. „Când va veni ceasul luptei, va trebui să ştim asta.”

„Da, trebuie”, a zis Jossi. „Trebuie să avem un plan clar, înainte de a porni la atac.”

Fierbeam în mine. Păi cred că planul tău e destul de clar, am zis eu în gândul meu. Ştiam de ce a venit. Voia să le întindă o capcană Sofiei şi lui Hubert. Direct spre pierzanie îi ducea, dacă nimeni nu-l împiedica. Dar cineva trebuie să-l împiedice, am gândit eu. Şi pe urmă am înţeles: Ajutor, eu sunt cel care trebuie s-o facă! Şi nu era timp de pierdut. Trebuia să se întâmple chiar acum. Oricât de tare mi-ar fi displăcut, trebuia s-o fac acum. Dar cum să încep?

„Sofia, ce mai face Bianca?” am întrebat eu într-un final.

Atunci Sofia păru abătută.

„Bianca nu s-a mai întors niciodată din Valea Trandafirilor Sălbatici”, a zis ea. „Dar de Jonatan ştii ceva?”

Nu voia să vorbească despre Bianca. Dar eu aflasem

ce voiam. Bianca murise. De aceea venise Sofia aici cu Jossi. Nu primise niciodată mesajul nostru.

Jossi voia şi el să afle dacă ştiu ceva de Jonatan.

„Sper că n-a fost prins”, a zis el.

„Nu, n-a fost”, am zis eu privindu-l pe Jossi drept în ochi. „Tocmai l-a salvat pe Orvar din Grota lui Katla.”

Atunci Jossi a amuţit şi faţa lui îmbujorată a pălit. Dar Sofia şi Hubert jubilau, o, ce mai jubilau! Sofia m-a îmbrăţişat din nou şi Hubert a zis:

„Asta e cea mai bună veste pe care puteai să ne-o dai.”

Voiau să ştie cum a decurs totul. Dar Jossi nu. El se grăbea acum.

„Lasă că ne spui mai încolo”, a zis el. „Trebuie să ajungem unde-am zis, înainte de lăsarea întunericului.”

Da, fiindcă soldaţii lui Tengil sigur stau la pândă şi aşteaptă, am completat eu în gândul meu.

„Haide, Karl”, a zis Sofia, „suie-te pe calul meu, să mergem împreună, tu şi cu mine.”

„Nu”, am zis eu, „să nu te duci nicăieri cu trădătorul ăla!”

Şi am arătat cu degetul la Jossi. Am crezut că o să mă omoare. M-a strâns de gât cu mâinile lui mari şi a şuierat:

„Ce zici acolo? încă un cuvânt, şi te distrug.”

Sofia l-a făcut să-mi dea drumul. Dar nu s-a arătat bună cu mine.

„Karl, e josnic să-l numeşti pe om trădător, când nu e adevărat. Dar tu eşti prea mic ca să înţelegi ce ai spus.”

Şi Hubert, el râdea puţin.

„Eu credeam, oare eu sunt trădătorul? Eu care ştiu prea multe şi-mi plac caii albi sau ce *scrisesei* tu pe peretele din bucătărie de acasă?”

„Da, Karl, tot inventezi învinuiri şi le arunci în toate direcţiile”, a spus Sofia severă. „Trebuie să termini!”

„îmi cer iertare, Hubert”, am zis eu.

„Ei, dar Jossi”, a spus Sofia.

„Nu-mi cer iertare că-l numesc trădător pe un

trădător”, am spus eu.

Dar n-am putut să-i fac să mă creadă. M-am simţit groaznic când am înţeles asta. Voiau să meargă cu Jossi. îşi voiau propria nefericire, oricât încercam eu să mă împotrivesc.

„Vă întinde o cursă”, ţipam eu. „Ştiu asta! Ştiu asta! întrebaţi-l de Veder şi Kader cu care se întâlneşte sus în munţi! Şi întrebaţi-l cum a făcut când l-a trădat pe Orvar!”

Jossi voia să mă zgâlţâie încă o dată, dar s-a stăpânit.

„Putem să plecăm odată”, a zis el, „sau riscăm totul doar pentru minciunile băiatului ăstuia?”

Mi-a aruncat o privire plină de ură.

„Şi ţinusem odată la tine”, a zis el.. „Odată am ţinut şi eu la tine”, am răspuns eu.

Îl vedeam cât de frică îi e în toată furia lui. Chiar se grăbea acum, trebuia s-o prindă şi s-o ia prizonieră pe Sofia, înainte ca ea să-şi dea seama care e adevărul. Altfel, propria lui viaţă era în joc.

Ce uşurare trebuie să fi fost pentru el că Sofia nu voia să ştie adevărul. Ea avea încredere în Jossi, avusese dintotdeauna. Şi eu eram cel care-l învinovăţise mai întâi pe unul, apoi pe celălalt, cum să mă creadă ea?

„Haide, Karl”, a zis ea, „o să rezolv asta cu tine mai târziu.”

„N-o să fie niciun «mai târziu», dacă te duci cu Jossi”, am zis eu.

Şi acum plângeam. Nangijala nu-şi putea îngădui să o piardă pe Sofia, iar eu stăteam aici şi nu o puteam salva. Fiindcă ea nu voia să fie salvată.

„Haide, Karl”, a zis ea din nou, cu încăpăţânare.

Dar chiar atunci mi-am adus aminte ceva. „Jossi”, am zis eu, „deschide cămaşa şi arată ce ai pe piept!”

Jossi s-a făcut alb ca varul la faţă, chiar şi Sofia şi Hubert au trebuit să remarce asta, şi el şi-a dus mâna la piept de parcă ar fi vrut să ascundă ceva. S-a lăsat tăcerea câteva clipe. După care Hubert a zis cu voce aspră:

„Jossi, fă cum spune băiatul!”

Sofia stătea fără să scoată un sunet şi se uita lung la Jossi. Dar el şi-a ferit privirea.

„Ne grăbim”, a zis el şi a vrut să se urce pe cal. Privirea Sofiei s-a asprit.

„Nu atât de tare”, a spus ea. „Eu sunt conducătorul tău, Jossi, arată-mi pieptul!”

Era cumplit să-l priveşti pe Jossi atunci. Stătea acolo şi sufla greu, paralizat şi speriat, şi nu ştia dacă să fugă sau să rămână. Sofia s-a apropiat de el, dar el a dat-o la o parte cu cotul. N-ar fi trebuit s-o facă. Ea l-a apucat tare şi i-a smuls cămaşa de pe el.

Şi pe pieptul lui era emblema Katla. Un cap de dragon era, şi lucea ca sângele.

Atunci Sofia a pălit şi mai tare decât Jossi.

„Trădător”, a zis ea. „Blestem asupra ta şi a ceea ce ai făcut văilor din Nangijala.”

Atunci şi-a revenit în sfârşit la viaţă. înjura şi voia să se repeadă la calul lui. Dar Hubert era deja acolo şi l-a oprit. Atunci el s-a întors, căutând înnebunit o altă cale de a scăpa. Şi a văzut barca cu vâsle. Dintr-un singur salt a fost jos la ea, şi înainte ca Sofia şi Hubert măcar să apuce să ajungă la ţărm, el dispăruse deja din faţa ochilor noştri, mânat de curenţi. Râdea, era un râs înfiorător.

„O să te pedepsesc, Sofia”, ţipa el. „Când o să fiu conducător în Valea Cireşilor, atunci o să te pedepsesc aspru.”

Bietul nebun, am zis eu în gândul meu, n-o să mai vii niciodată în Valea Cireşilor. În Cascada lui Karma o să ajungi, nicăieri altundeva.

Încerca să vâslească, dar valurile furioase şi vârtejurile au lovit barca şi au aruncat-o de stânci, rupând-o în bucăţi. I-au smuls vâslele din mână. După care a venit şuierând un val şi l-a afundat în apă. Atunci eu am început să plâng şi aş fi vrut să-l salvez, deşi era un trădător. Dar nu exista nicio salvare pentru Jossi, ştiam asta. Era atât de oribil şi de trist să stai acolo pe înserat şi să vezi şi să ştii că Jossi e singur-singurel şi neajutorat în vâltoarea apei. L-

am văzut apărând încă o dată pe coama unui val. Pe urmă s-a scufundat iar. Şi nu l-am mai văzut.

Era aproape întuneric acum. Când Fluviul Fhiviilor Străvechi îl luase pe Jossi şi-l dusese la Cascada lui Karma.

Ziua luptei, pe care toţi o aşteptaseră, a sosit în cele din urmă. Era furtună în Valea Trandafirilor Sălbatici în ziua aceea, copacii erau îndoiţi şi frânţi. Dar nu era o furtună din aceea la care se referise Orvar atunci când zisese:

„Furtuna libertăţii va veni, şi aceea îi va frânge pe asupritori ca atunci când copacii sunt frânţi şi cad. Se va apropia cu un tunet şi va mătura de pe faţa pământului sclavia noastră şi în sfârşit ne va face liberi din nou!”

În bucătăria lui Mattias zisese aşa. Acolo veneau în secret oameni ca să-l asculte şi să-l vadă, da, pe el şi pe Jonatan voiau să-i vadă.

„Voi doi, voi sunteţi alinarea şi speranţa noastră, sunteţi tot ce avem”, spuneau ei. Şi veneau pe furiş în gospodăria lui Mattias seara, deşi ştiau cât de periculos e.

„Fiindcă vor să audă despre furtuna libertăţii, aşa cum vor copiii să audă poveşti”, zicea Mattias.

Ziua luptei era singurul lucru la care se gândeau şi după care tânjeau acum. Şi nu era de mirare. După evadarea lui Orvar, Tengil era mai crud ca niciodată. Născocea zilnic noi moduri de a tortura şi pedepsi Valea

Trandafirilor Sălbatici, de aceea ei îl urau acum cu mai multă furie ca niciodată, şi tot mai multe arme se făceau pe furiş în vale.

Şi din Valea Cireşilor veneau în ajutor din ce în ce mai mulţi luptători pentru libertate. Sofia şi Hubert aveau o tabără militară în ascunzătoarea cea mai adâncă a pădurii, departe, la Elfrida. Uneori, noaptea, Sofia trecea prin tunelul subteran şi în bucătăria lui Mattias îşi făceau toate plănurile de luptă, ea, Orvar şi Jonatan.

Eu stăteam întins acolo şi îi ascultam, căci acum dormeam pe canapeaua din bucătărie, fiindcă Orvar avea nevoie de camera lui ascunsă. Şi de fiecare dată când venea Sofia, el zicea:

„Acolo e salvatorul meu! Sper că n-am uitat să-ţi mulţumesc, Karl?”

Şi Orvar spunea de fiecare dată că eu eram eroul Văii Trandafirilor Sălbatici, dar eu mă gândeam la Jossi în apa întunecată şi mă simţeam trist.

Sofia se îngrijea şi de pâine pentru Valea Trandafirilor Sălbatici. O aduceau peste munţi în căruţe încărcate din Valea Cireşilor şi o treceau apoi prin tunelul subteran, Mattias umbla de colo-colo cu raniţa în spate şi o împărţea pe furiş prin gospodării. Până atunci nu ştiusem că oamenii se pot bucura atât doar de puţină pâine. Acum vedeam asta, fiindcă îl însoţeam pe Mattias în aceste plimbări. Şi vedeam cum suferă oamenii din vale şi îi auzeam vorbind despre ziua luptei după care tânjeau atât de mult.

Eu unul eram îngrozit de acea zi, totuşi, până la urmă, începusem să tânjesc şi eu după ea. Fiindcă era insuportabil să stai aşa şi să aştepţi. Şi periculos, zicea Jonatan.

„Nu se mai poate ţine secretul atâta timp”, îi spunea el lui Orvar. „Visul nostru de libertate poate fi distrus foarte uşor.”

Şi chiar avea dreptate. Nu era nevoie decât ca un om de-al lui Tengil să găsească tunelul nostru subteran sau să

vină noi percheziţii în case, ca Jonatan şi Orvar să fie descoperiţi în ascunzătoare. Mă treceau fiorii doar la gândul ăsta.

Dar oamenii lui Tengil trebuie să fi fost şi orbi şi surzi, altfel sigur ar fi observat ceva. Dacă s-ar fi sinchisit cât de cât, sigur ar fi auzit furtuna libertăţii bubuind în surdină, furtuna care în curând avea să cutremure toată Valea Trandafirilor Sălbatici. Dar n-auzeau.

În seara de dinaintea zilei luptei am stat întins pe canapeaua mea fără să închid un ochi. Din cauza bubuitului furtunii de afară şi din cauza neliniştii. La revărsatul zorilor, în dimineaţa următoare, avea să izbucnească, era hotărât. Orvar şi Jonatan şi Mattias stăteau la masă şi vorbeau despre asta, iar eu stăteam întins acolo şi ascultam. Mai mult Orvar se auzea. Vorbea foarte mult, şi îi ardeau ochii în cap. Tânjea după dimineaţa aceea mai mult decât oricine altcineva.

Aşa urma să se întâmple, am înţeles eu din discuţia lor. Cu paznicii de la poarta cea mare şi de la poarta fluviului aveau să se lupte mai întâi, ca să i se poată deschide Sofiei şi lui Hubert. Aveau să intre călare cu trupele lor, Sofia prin poarta cea mare şi Hubert prin poarta de la fluviu.

„Şi pe tirmă o să învingem împreună sau o să murim”, a zis Orvar.

Trebuia să meargă rapid, zicea el. Valea trebuia eliberată de toţi oamenii lui Tengil şi porţile să fie bine ferecate înainte ca Tengil să apuce s-o aducă pe Katla acolo. Fiindcă împotriva lui Katla nu existau arme. Nu putea fi învinsă altfel decât prin înfometare, aşa zicea Orvar.

Nicio lance sau săgeată sau paloş nu o atinge”, zicea el. „Şi e de ajuns o singură flăcăruie din focul ei să paralizeze sau să omoare pe oricine.”

„Dar dacă Tengil o ţine pe Katla acolo în munţii lui, ce rost are să eliberăm Valea Trandafirilor Sălbatici?” am întrebat eu. „Cu ea vă poate înrobi iar, la fel ca prima

oară.”

„El ne-a dat un zid cu care să ne protejăm, nu uita asta”, a răspuns Orvar. „Şi porţi care pot fi închise pentru monştri! Amabil cvim e el!”

Şi oricum, eu nu mai trebuia să mă tem de Tengil, a zis Orvar. Chiar în seara aceea, el, Jonatan şi Sofia şi mulţi alţii urmau să asedieze cetatea lui Tengil, aveau să-i învingă gărzile de corp şi să-l termine acolo, înainte ca el măcar să afle despre răscoala din vale. Şi pe urmă Katla va sta legată în grota ei, până va ajunge atât de lipsită de vlagă şi de înfometată, încât va putea fi omorâtă.

„Alt mod de a scăpa de monstru nu există”, a zis Orvar.

Pe urmă a spus iarăşi despre cât de rapid trebuia eliberată valea de toţi oamenii Iui Tengil, la care Jonatan a zis:

„Eliberată, adică vrei să spui să-i omoram.” „Da, ce altceva să vreau să spun?” a zis Orvar. „Dar eu nu pot omorî pe nimeni”, a zis Jonatan, „tu ştii asta, Orvar!”

„Nici măcar dacă este vorba de viaţa ta?” a întrebat Orvar.

„Nu, nici măcar”, a răspuns Jonatan.

Orvar nu putea să înţeleagă asta, şi nici Mattias.

„Dacă toţi ar fi ca tine”, a zis Orvar, „atunci răul ar fi la putere în veşnicia veşniciilor!”

Dar atunci eu am zis că dacă toţi ar fi ca Jonatan, n-ar mai exista rău.

Pe urmă n-am mai spus nimic toată seara. Doar când Mattias a venit şi m-a băgat în pat şi m-a învelit. Atunci i-am şoptit:

„Mi-e atât de frică, Mattias!”

Şi Mattias m-a mângâiat şi a spus:

„Şi mie!”

Jonatan a trebuit în orice caz să-i promită lui Orvar că va merge călare în vâltoarea luptei ca să le dea celorlaltor oameni curaj să facă ceea ce el unul nu puteau sau nu voia să facă.

„Oamenii din Valea Trandafirilor Sălbatici trebuie să te vadă”, a zis Orvar. „Trebuie să ne vadă pe amândoi”. Atunci Jonatan a spus: „Da, dacă trebuie, atunci trebuie”. Dar am văzut, în raza singurei lumânărele care ardea acolo în bucătărie, cat de palid era.

Fusesem nevoiţi să-i lăsăm pe Grim şi Fjalar departe, în pădure la Elfrida, când ne-am întors din Grota lui Katla. Dar Sofia avea să-i ia cu ea, când trecea prin poartă cea mare în ziua luptei, aşa se hotărâse.

Ceea ce aveam eu de făcut, şi asta era hotărât. Nu trebuia să fac nimic, doar să aştept până va trece totul. Aşa zisese Jonatan. Urma să stau singur-singurel acasă în bucătărie şi să aştept.

Nimeni n-a dormit prea mult în acea noapte. Şi a venit dimineaţa.

Da, a venit dimineaţa şi ziua luptei, o, ce bolnavă mi-a fost inima în acea zi! Am văzut şi-am auzit prea bine sângele şi ţipetele, fiindcă luptau pe câmpia din faţa grădinii lui Mattias. L-am văzut pe Jonatan plimbându-se pe cal, furtuna îi flutura părul, şi în jurul lui era numai luptă şi paloşe care tăiau şi lănci care vâjâiau şi săgeţi care zburau şi ţipete şi ţipete. Şi i-am spus lui Fjalar că, dacă moare Jonatan, atunci vreau şi eu să mor.

Da, eu îl aveam pe Fjalar cu mine în bucătărie. Nu voiam să ştie cineva asta, dar trebuia să-l am acolo. Singur nu puteam să fiu, nu se putea. Fjalar vedea şi el pe

fereastră ce se întâmplă pe câmpia de afară. Atunci a nechezat. Nu ştiu dacă fiindcă îl văzuse pe Grim sau dacă îi era frică, aşa cum îmi era mie.

Friică îmi era… frică, frică!

L-am văzut pe Veder doborât de lancea Sofiei şi pe Kader murind de paloşul lui.

Orvar, şi pe Dodik şi pe mulţi alţii, cădeau în dreapta şi în stânga. Şi Jonatan era călare acolo printre ei, furtuna îl trăgea de păr, şi era din ce în ce mai alb la faţă, şi inima mi se îmbolnăvea din ce în ce mai mult.

Şi apoi a venit sfârşitul!

Multe ţipete s-au auzit din Valea Trandafirilor Sălbatici în ziua aceea, dar unul nu semăna cu celelalte.

În toiul luptei a răsunat un corn de luptă prin furtună şi atunci s-a auzit un strigăt:

„Vine Katla!”

Şi a urma ţipătul. Ţipătul de foame al lui Katla, pe care toţi îl cunoşteau prea bine. Atunci paloşele au căzut şi lăncile şi săgeţile, şi cei care se luptau nu s-au mai putut lupta. Fiindcă ştiau că nu există nicio scăpare. Doar bubuitul furtunii şi cornul de luptă al lui Tengil şi ţipătul lui Katla se auzeau acum în vale, şi focul lui Katla ţâşnea şi îi omora pe toţi cei pe care Tengil îi arăta cu degetul. Arăta cu degetul şi arăta cu degetul, şi chipul său crud era întunecat de răutate, şi acum sfârşitul venise pentru Valea Trandafirilor Sălbatici, ştiam asta!

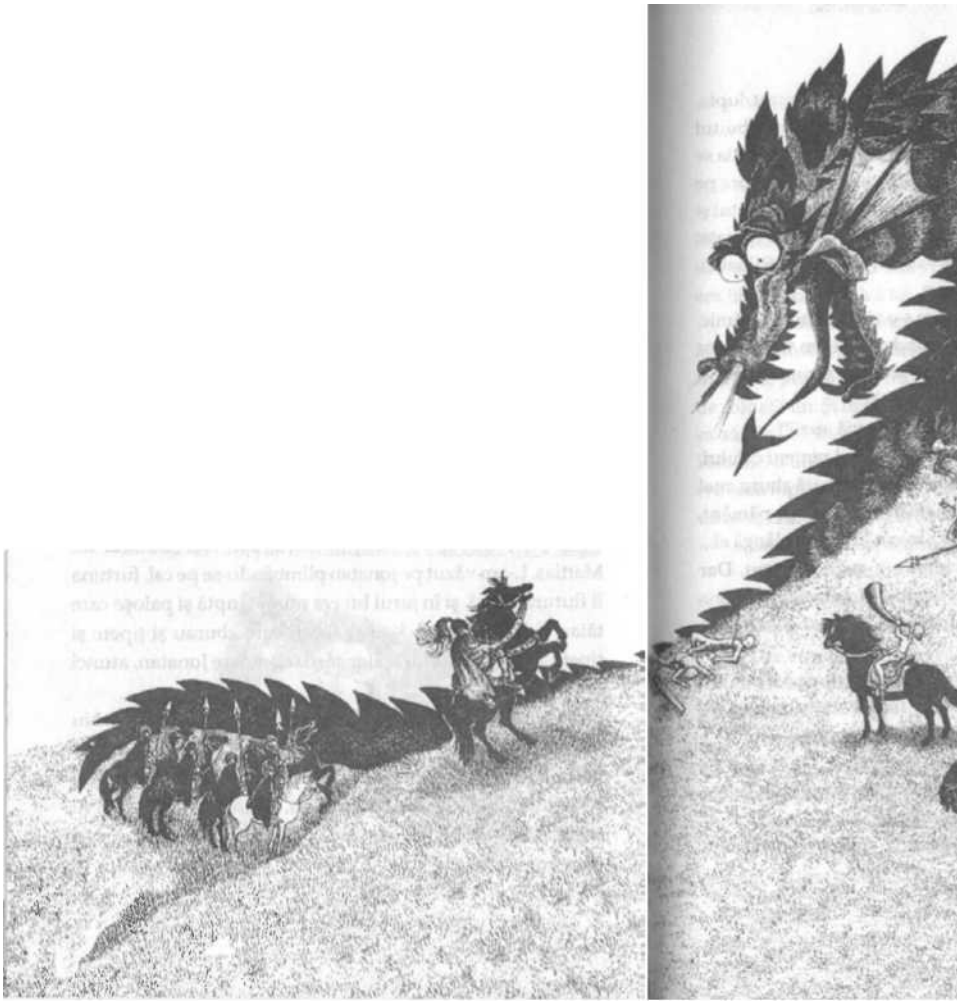

Nu voiam s-o văd, nu voiam s-o văd... să nu văd nimic. Doar pe Jonatan, trebuia să ştiu unde e. Şi l-am văzut chiar în faţa grădinii lui Mattias. Stătea acolo pe Grim, era palid şi foarte calm şi furtuna îl trăgea de păr.

„Jonatan!” am ţipat eu, „Jonatan, mă auzi?”

Dar nu mă auzea. Şi l-am văzut dând pinteni calului, pe urmă zburând în susul dealului, ca o săgeată zbura, mai repede n-a călărit niciodată nimeni în ceruri sau pe pământ, ştiu asta. Zbura spre Tengil... şi a trecut în zbor pe lângă el...

Şi pe urmă, cornul de luptă s-a auzit din nou. Dar Jonatan era cel care sufla în el acum. Îl smulsese din mâna lui Tengil, şi sufla în el de răsuna cerul. Katla să ştie că avea un nou stăpân.

Pe urmă s-a lăsat liniştea. Chiar şi furtuna s-a potolit. Toţi amuţiseră şi doar aşteptau. Tengil stătea nebun de groază pe calul său şi aştepta, Katla aştepta şi ea.

Încă o dată a suflat Jonatan în corn.

Atunci Katla a ţipat şi s-a întors cu furie spre cel pe care până atunci îl ascultase orbeşte.

„O să vină şi vremea lui Tengil”, spusese Jonatan, aşa îmi aduc aminte.

Venise acum.

Pe urmă s-a terminat ziua luptei în Valea Trandafirilor Sălbatici. Mulţi şi-au dat viaţa acolo pentru libertate. Da, era liberă acum, valea lor. Dar morţii nu ştiau asta.

Mattias era mort, nu mai aveam bunic. Hubert era mort, el a fost primul care a căzut. N-a apucat să treacă nici măcar de poarta de la fluviu, fiindcă acolo a dat de Tengil şi de soldaţii lui. Şi mai ales de Katla. Pe ea o luase Tengil cu el ca să vină tocmai în această zi şi să dea Văii Trandafirilor Sălbatici o ultimă mare pedeapsă pentru fuga lui Orvar. Că era ziua luptei, asta nu ştia. Deşi atunci când şi-a dat seama de asta, cred că s-a bucurat că venise cu Katla acolo. Dar el era mort acum, Tengil, mort ca ceilalţi. „Călăul nostru nu mai există”, a zis Orvar. „Copiii noştri vor putea trăi în libertate şi vor putea fi fericiţi. Curând, Valea Trandafirilor Sălbatici va fi ca înainte.”

Dar eu mă gândeam că Valea Trandafirilor Sălbatici nu va fi niciodată ca înainte. Nu pentru mine. Nu fără Mattias.

Orvar primise un paloş în spate, dar nu părea că simte tăietura sau că i-ar păsa de asta. Ochii îi erau la fel de arzători, şi le vorbea oamenilor din vale.

„O să fim fericiţi din nou”, repeta el întruna.

Mulţi au plâns în Valea Trandafirilor Sălbatici în acea

zi. în afară de Orvar.

Sofia trăia, – nici măcar nu fusese rănită. Şi acum urma să se întoarcă acasă în Valea Cireşilor, ea şi toţi luptătorii ei, cei care rămăseseră în viaţă.

A trecut pe la noi, în grădina lui Mattias, ca să-şi ia rămas bun.

„Aici locuia Mattias!”, a spus ea plângând. Pe urmă l-a îmbrăţişat pe Jonatan.

„Să te întorci acasă, în Grădina Cavalerilor”, a zis ea. „O să mă gândesc la tine în fiecare clipă, până o să te revăd.”

După care s-a uitat la mine.

„Tu, Karl, vii cu mine, nu?”

„Nu”, am zis eu, „nu, eu mă duc cu Jonatan!”

Îmi era foarte teamă ca Jonatan să nu mă trimită cu Sofia, dar n-a făcut-o.

„Aş vrea să rămână cu mine”, a zis el.

Pe câmpia din faţa grădinii lui Mattias stătea tolănită Katla, ca o grămadă mare şi oribilă, tăcută şi sătulă de la atâta sânge. Din când în când se uita la Jonatan aşa cum se uită un câine ca să-şi dea seama ce vrea stăpânul lui. Nu se mai atingea de nimeni acum, dar atâta vreme cât era acolo, groaza încă mai domnea asupra văii. Nimeni nu îndrăznea să se bucure. Valea Trandafirilor Sălbatici nu putea nici să îşi sărbătorească libertatea, nici să-şi jelească morţii, atâta timp cât Katla era acolo, a spus Orvar. Şi un singur om o putea duce înapoi în grota ei. Acela era Jonatan.

„Vrei să ajuţi Valea Trandafirilor Sălbatici pentru ultima dată?” a întrebat Orvar. „Dacă o duci acolo şi-o legi în lanţuri, fac eu restul, atunci când o să vină vremea!

„Da”, a zis Jonatan, „o ultimă dată vreau să te ajut, Orvar!

Cum să mergi de-a lungul fluviilor, asta ştiu. Trebuie să călăreşti încet şi să vezi fluviul curgând acolo jos şi apa strălucind şi ramurile sălciilor dansând în vânt. Nu să mergi pe acolo cu un dragon stând în coasta ta.

Dar noi aşa am făcut. Auzeam paşii ei grei în urma noastră. Bum, bum, bum, bum, suna atât de ameninţător, Grim şi Fjalar erau cât pe ce să-şi piardă minţile. Abia dacă îi puteam ţine în frâu. Din când în când, Jonatan sufla în corn. Şi ăsta era un sunet înfricoşător, şi ceea ce e sigur e că lui Katia nu îi plăcea. Dar trebuia să fie ascultătoare când îl auzea. Ăsta a fost singurul lucru care m-a consolat în călătoria noastră.

Nu ne-am adresat niciun cuvânt, Jonatan şi cu mine, doar călăream cât de mult puteam. înainte de lăsarea întunericului, Jonatan trebuia s-o lege pe Katla în lanţuri în grota ei, acolo unde urma să moară.

După care n-aveam s-o mai vedem niciodată, şi aveam să uităm că exista o ţară precum Karmanjaka. Muntele Munţilor Străvechi putea să stea acolo în veşnicia veşniciilor, dar noi n-aveam niciodată să mai mergem pe drumurile acelea, Jonatan îmi promisese asta.

S-a făcut linişte spre seară, nicio furtună, doar seară liniştită şi caldă. Era atât de frumos când a apus soarele. Era o seară din aceea în care ar fi trebuit să mergi de-a lungul fluviului fără să-ţi fie frică, gândeam eu.

Dar nu-i arătam lui Jonatan. Faptul că mi-e frică.

Într-un final am ajuns la Cascada lui Karma.

„Karmanjaka, ne vezi pentru ultima dată”, a zis Jonatan când am trecut călare peste pod. Şi pe urmă a suflat în corn.

Katla şi-a văzut stânca de cealaltă parte a fluviului. Sigur voia acolo, fiindcă nu se mai oprea din şuierat. Exact în spatele lui Grim. N-ar fi trebuit să facă asta.

Fiindcă atunci s-a întâmplat. Grim a dat din copite îngrozit de moarte şi s-a lovit de marginea podului. Şi eu ţipam, fiindcă am crezut că Jonatan va cădea în cap în Cascada lui Karma. N-a făcut-o. însă cornul i-a zburat din mână şi a dispărut în adâncul apei învolburate.

Ochii cruzi ai lui Katla au văzut totul, şi ştia că acum nu mai are stăpân. Atunci a început să ţipe şi să arunce cascade de foc pe nări.

O, ce repede am alergat pe cai ca să ne salvăm bietele vieţi! Cum mai călăream, cum mai călăream! Peste pod şi apoi în sus, pe cărarea care ducea spre cetatea lui Tengil, cu Katla şuierând în urma noastră.

Cărarea aceea şerpuia în zig-zag prin Muntele Munţilor Străvechi. Şi ca într-un vis înfiorător, fugeam acolo din terasă în terasă, cu Katla şuierând în urma noastră. Era chiar în spatele nostru, focul ei aproape că ne lingea. A aruncat o flacără îngrozitor de aproape de Jonatan. Preţ de o clipă de groază, am crezut că l-a ars, dar el a ţipat:

„Nu te opri! Fugi! Fugi!”

Bieţii Grim şi Fjalar, Katla îi speriase atât de tare că fugeau de crăpau, doar să scape de ea. în susul cărării, prin toate şerpuirile, goneau atât de tare că aproape spumegau, mai repede şi mai repede, cât de iute puteau. Şi atunci Katla rămase în urmă, şi ţipa de furie. Era pe teritoriul ei acum, şi acolo nimeni n-avea scăpare. Bum, bum, bum-ul ei se îndesea şi ştiam că o să învingă până la urmă. Din cauza cruzimii ei încăpăţânate.

Mult, mult am călărit aşa şi nu mai speram la nicio salvare.

Apucasem să urcăm o bucată din munte. încă aveam un avans şi-am văzut-o pe Katla drept sub noi pe îngusta platformă stâncoasă de deasupra Cascadei lui Karma, pe unde trecea cărarea. Şi acolo s-a oprit câteva clipe. Fiindcă aici era stânca ei. Aici obişnuia ea să stea şi să se uite ţintă la apă, şi asta făcea şi acum. Cu îndărătnicie parcă, se oprise şi se uita fix în jos în cascadă, foc şi fum îi ieşeau ca nişte mături din nări şi tropăia nerăbdătoare înainte şi înapoi. Dar după aceea şi-a adus aminte de noi, s-a holbat în sus la noi, cu ochii arzând mocnit.

Fiară, gândeam eu, fiară, fiară ce eşti, de ce nu rămâi pe stânca ta?

Dar ştiam că o să vină. O să vină…

Noi apucasem să ajungem la piatra mare, acolo unde o văzusem scoţându-şi capul ei fioros, când am venit prima

oară în Karmanjaka. Şi acum caii noştri nu mai puteau. Este înfiorător când un cal cade sub tine. Asta s-a întâmplat. Grim şi Fjalar s-au prăbuşit pe cărare. Şi dacă până atunci sperasem că o minune ne-ar putea salva, acum puteam să renunţăm la speranţa aia.

Eram pierduţi, ştiam asta. Şi Katla o ştia. Ce triumf diavolesc îi apăruse în ochi! Stătea atât de neclintită pe stânca ei şi se holba în sus la noi. Mi s-a părut că râde ironic. Acum nu se mai grăbea. Părea că gândeşte: Vin când oi veni. Dar să mă aşteptaţi sigur!

Jonatan se uita la mine blând cum obişnuia.

„Iartă-mă Cojiţă că am pierdut cornul”, a zis el. „Dar n-am avut ce face.”

Voiam să-i spun lui Jonatan că niciodată, niciodată n-aş avea ceva să-i iert, dar eram mut de groază.

Katla era tot acolo jos. Foc şi fum îi fremătau din nări şi începuse să se mişte. Noi stăteam la adăpost în spatele pietrei mari, ca să nu ne atingă flăcările ei. Stăteam strâns

lipit de Jonatan, o, ce strâns mă lipisem şi mă uitam la el cu lacrimi în ochi.

L-a apucat furia. S-a aplecat şi a ţipat la Katla, care era tot jos:

„De Cojiţă nu te atingi! Ai auzit, monstru ce eşti, de Cojiţă nu te atingi, fiindcă atunci…”

A apucat piatra de parcă ar fi fost un uriaş şi-ar fi putut-o speria. Dar el nu era un uriaş şi nici n-o putea speria pe Katla. Dar piatra era desprinsă de peretele prăpastiei.

„Pe Katla nu o atinge nici lance, nici săgeată şi nici paloş”, spusese Orvar. Ar fi putut să spună şi că nicio piatră, oricât de mare ar fi fost.

Katla nu a fost omorâtă de piatra pe care Jonatan a răsturnat-o peste ea. Dar a nimerit-o exact. Şi cu un ţipăt care ar fi putut dărâma munţii, Katla a dat îndărăt, în spatele Cascadei lui Karma.

Nu, nu Jonatan a omorât-o pe Katla. Karm a făcut-o. Şi Katla l-a omorât pe Karm. În faţa ochilor noştri. Am văzut-o. Nimeni altcineva în afară de mine şi de Jonatan n-a mai văzut doi monştri străvechi distrugându-se unul pe altul. I-am văzut luptându-se de moarte în Cascada lui Karma.

Când Katla a scos un ţipăt şi a dispărut, nu ne-a venit să credem. Chiar nu credeam că a dispărut cu adevărat. Acolo unde se scufundase, am văzut doar o vâltoare de spumă. Nimic altceva. Nicio Katla.

Dar pe urmă am văzut şarpele. îşi înălţa capul verde din spumă, şi coada lui biciuia apa, o, era fioros, un şarpe uriaş era, lung cât lăţimea fluviului, exact cum spusese Elfrida.

Balaurul din Cascada lui Karma, despre care ea auzise legende, când era mică, nu era o legendă, aşa cum nici Katla nu era. Exista acolo şi era un monstru la fel de îngrozitor ca şi ea. Capul i se mişca în toate direcţiile, căuta… şi-a văzut-o pe Katla. Ea s-a ridicat din adânc şi brusc era acolo, drept în vârtejul apei, şi şarpele s-a

aruncat peste ea cu un vuiet şi s-a încolăcit în jurul ei. Ea îşi scuipa focul morţii spre el, dar el o ţinea strâns, şi focul i s-a oprit în piept. Atunci ea l-a muşcat şi el a muşcat-o. Muşcau amândoi şi voiau să ucidă. Cred că tânjiseră după asta tocmai din timpurile străvechi, da, muşcau ca doi nebuni şi-şi aruncau trupurile îngrozitoare unul peste celălalt în vârtejul apei. Katla ţipa între muşcături, dar Karm muşca foarte tăcut, şi sânge negru de dragon şi sânge verde de şarpe curgea pe spuma albă şi-o colorau într-o nuanţă neagră şi bolnavă.

Cât au ţinut-o aşa? Nu ştiu. Simţeam că stau acolo pe potecă de o mie de ani şi că n-am văzut niciodată altceva în afară de doi monştri furioşi în lupta lor finală.

Era o luptă oribilă şi lungă, care s-a încheiat în cele din urmă. Katla a scos un ţipăt tăios, era ţipătul dinaintea morţii, pe urmă a tăcut. Karm nu mai avea cap. Dar corpul lui nu-i dădea drumul lui Katla, şi s-au scufundat amândoi, încolăciţi unul de celălalt, în adâncuri. Şi pe urmă n-au mai fost niciun Karm şi nicio Katla, dispăruseră de parcă n-ar fi existat niciodată. Spuma era albă din nou şi sângele otrăvitor de monstru fusese clătit de apa imensă a Cascadei lui Karma. Nimic nu mai era ca înainte. Aşa cum fusese din timpurile străvechi.

Stăteam acolo pe cărare cu sufletul la gură, chiar dacă totul se sfârşise. De vorbit n-am putut o bună bucată de vreme. într-un final, Jonatan a zis:

„Trebuie să plecăm de aici! Repede! Se întunecă în curând, şi nu vreau să ne prindă noaptea în Karmanjaka.”

Bieţii Grim şi Fjalar! Nu ştiu cum i-am făcut să se ridice în picioare şi cum am plecat de acolo. Erau obosiţi că abia îşi puteau târî copitele.

Dar am plecat din Karmanjaka şi am trecut podul pentru ultima oară. Caii nu mai puteau să mai facă un pas. Imediat ce-am ajuns pe partea cealaltă a podului, s-au prăbuşit şi au rămas laţi. Parcă gândeau: acum v-am ajutat să veniţi în Nangijala, gata, ajunge!

„Să ne facem un foc de tabără în vechiul nostru loc”,

a zis Jonatan. Se referea la stânca pe care stătusem în noaptea aceea cu furtună, atunci când o văzusem pe Katla pentru prima dată. Şi acum mă treceau fiorii când mă gândeam la asta, şi n-aş fi vrut nici să ne facem tabăra de noapte în altă parte. Dar acum nu mai aveam cum să înaintăm.

Caii trebuiau adăpaţi mai întâi, dar n-au vrut să bea. Erau prea obosiţi. Atunci mie a început să mi se facă frică.

„Jonatan, e ceva ciudat la ei! am zis eu. „Crezi că vor fi mai bine când se vor trezi?”

„Da, totul o să fie bine, după ce o să doarmă”, a zis Jonatan.

L-am mângâiat pe Fjalar, stătea întins, cu ochii închişi.

„Ce zi ai avut, Fjalar, sărăcuţul de tine”, am zis eu. „Dar mâine o să fie totul bine, aşa a zis Jonatan.”

Ne-am făcut un foc exact acolo unde îl făcusem pe primul. Şi stânca aceea cu furtuna era de fapt cel mai frumos loc pe care ţi-l puteai imagina pentru un foc de tabără, dacă uitai că Karmanjaka era atât de aproape. În spatele nostru erau coaste înalte de munte, erau încă încălzite de la soare şi apărate de toate vânturile. În faţa noastră, stânca se sfârşea exact în Cascada lui Karma, şi pe partea care era cea mai apropiată de piciorul podului era şi un povârniş care dădea într-o câmpie plină de verdeaţă. Se vedea doar ca un petec mic şi verde departe, departe sub noi.

Am stat la foc şi am văzut amurgul coborând peste Munţii Munţilor Străvechi şi peste Fluviul Fluviilor Străvechi. Eram obosit, şi mă gândeam că o zi mai lungă şi mai grea nu mai trăisem niciodată.

De la răsărit până la apus nu fusese altceva decât sânge şi groază şi moarte. Există aventuri care n-ar trebui să existe, spusese Jonatan odată, şi din acestea avusesem parte mai mult decât suficient în acea zi. Ziua luptei – chiar fusese lungă şi grea, dar acum se terminase în sfârşit.

Totuşi, necazul nu se terminase. Mă gândeam la Mattias. Îl jeleam atât de mult, şi când stăteam acolo în jurul focului, l-am întrebat pe Jonatan:

„Unde crezi că e Mattias acum?”

„E în Nangilima”, a zis Jonatan.

„Nangilima, n-am auzit niciodată despre asta! am spus eu.

„Ba sigur ai auzit”, a zis Jonatan. „Nu-ţi aduci aminte de dimineaţa aceea când am plecat din Valea Cireşilor şi tu erai foarte speriat? Nu-ţi aduci aminte ce ţi-am spus atunci: «Dacă nu mă întorc, ne vedem în Nangilima.» Şi Mattias acolo e acum.”

Pe urmă mi-a povestit despre Nangilima. Nu-mi mai povestise nimic de mult, nu avusesem timp. Dar acum, când stătea acolo în faţa focului şi povestea despre Nangilima, era aproape ca atunci când stătea pe marginea canapelei mele, acasă, în oraş.

„În Nangilima… în Nangilima”, a spus Jonatan cu glasul acela pe care îl avea mereu când povestea. „Acolo încă mai este timpul focurilor de tabără şi al legendelor.”

„Bietul Mattias, atunci acolo e plin de aventuri care n-ar trebui să existe”, am spus eu.

Dar Jonatan a zis că în Nangilima nu e un timp de legendă plin de cruzime, ci unul plin de bucurie, unul plin de jocuri. Oamenii se joacă acolo, da, bineînţeles că şi muncesc şi se ajută între ei la toate, dar se joacă mult şi cântă şi dansează şi-şi spun poveşti, a zis el. Uneori îi sperie pe copii cu poveşti fioroase, pline de cruzime, despre monştri precum Karm şi Katla şi despre oameni cruzi ca Tengil. După care râd de ele.

„V-aţi speriat acum”, le spun ei copiilor. „Sunt doar poveşti. Nimic din toate astea n-a existat vreodată. Cel puţin niciodată aici, în văile noastre.”

Mattias o duce foarte bine în Nangilima, m-a asigurat Jonatan. Are o grădină veche în Valea Mărului, cea mai frumoasă grădină în cea mai frumoasă şi mai verde vale din Nangilima.

„Curând e vremea să adune merele din grădină”, a spus Jonatan. „Ar trebui să ne ducem acolo să-l ajutăm. E prea bătrân ca să se urce pe scară.”

„Aproape că-mi doresc să ne putem duce acolo”, am spus eu. Fiindcă mi se părea că sună foarte bine povestea asta cu Nangilima, şi îmi era foarte dor de Mattias.

„Aşa zici. Păi, foarte bine, am putea locui la Mattias”, a zis Jonatan. „În Grădina lui Mattias în Valea Mărului din Nangilima!

„Povesteşte-mi cum ar fi”, am zis eu.

„O, ar fi atât de frumos”, a zis Jonatan. „Am putea merge călare prin pădure şi am putea face focuri de tabără ici şi colo – dacă ai şti ce păduri sunt în jurul Nangilimei! Şi în inima pădurilor sunt lacuri mici şi limpezi. Am putea să ne facem un foc de tabără pe malul altui lac în fiecare seară şi să stăm plecaţi cu zilele, şi după aia să ne întoarcem acasă la Mattias.”

„Şi să-l ajutăm la mere”, am spus eu. „Dar atunci înseamnă că Sofia şi Orvar trebuie să aibă grijă de Valea Cireşilor şi de Valea Trandafirilor Sălbatici fără tine, Jonatan.”

„Da, de ce nu”, a zis Jonatan. „Sofia şi Orvar nu mai au nevoie de mine, se pot descurca singuri cu văile lor.”

După care a tăcut şi nu a mai povestit nimic. Tăceam amândoi, şi eu eram obosit şi deloc bucuros. Ce folos să aud toate alea despre Nangilima, când se afla atât de departe de noi.

Se înnsera din ce în ce mai tare, şi munţii deveneau din ce în ce mai negri. Păsări mari şi negre pluteau deasupra noastră şi scoteau nişte ţipete atât de triste, totul era trist. Cascada lui Karma duduia, mă săturasem s-o aud. Mă făcea să-mi amintesc ceea ce voiam să uit. Trist, trist mai era totul, şi n-o să mai fiu vesel niciodată, gândeam eu.

M-am mutat mai aproape de Jonatan. El stătea nemişcat, sprijinit de peretele muntelui, şi era palid la faţă. Arăta ca un prinţ din poveste, cum stătea acolo, dar era un prinţ obosit şi palid. Bietul Jonatan, nici tu nu eşti vesel,

mă gândeam eu, o, dacă te-aş putea înveseli puţin!

Cum stăteam noi acolo tăcuţi, Jonatan a zis brusc:

„Auzi, Cojiţă, trebuie să-ţi spun ceva!”

Atunci mie mi s-a făcut imediat frică, fiindcă atunci când spunea aşa ceva, era sigur ceva trist pe care trebuia să îl împărtăşească.

„Ce trebuie să-mi spui?” l-am întrebat eu.

„Nu te speria, Cojiţă… dar îţi aduci aminte ce-a zis Orvar? O flacără cât de mică din focul Katlei ajunge să paralizeze sau să omoare pe oricine, îţi aduci aminte că a spus asta?”

„Da, dar de ce trebuie să vorbeşti despre asta acum?” am întrebat eu.

„Fiindcă…” a zis Jonatan. „Fiindcă o mică flacără din focul Katlei m-a ars, când fugeam de ea”. Inima îmi fusese bolnavă toată ziua de atâta tristeţe şi groază, dar nu plânsesem. Acum, plânsetul ieşea din mine aproape ca un ţipăt.

„O să mori iar, Jonatan”, am ţipat eu. Şi atunci Jonatan a zis:

„Nu! Dar asta aş vrea. Pentru că n-o să mă mai pot mişca niciodată.”

Mi-a explicat de ce era atât de cumplit focul Katlei. Dacă nu omora, făcea ceva mult mai rău. Distrugea ceva în tine, astfel încât paralizai. Nu se observa imediat, dar venea pe furiş, încet şi nemilos. „îmi pot mişca doar braţele acum”, a spus el. „Şi curând n-o să mai pot nici asta.”

„Dar nu crezi că trece?” am zis eu plângând.

„Nu, Cojiţă, nu trece niciodată”, a spus Jonatan. „Dacă aş putea să ajung în Nangilima!”

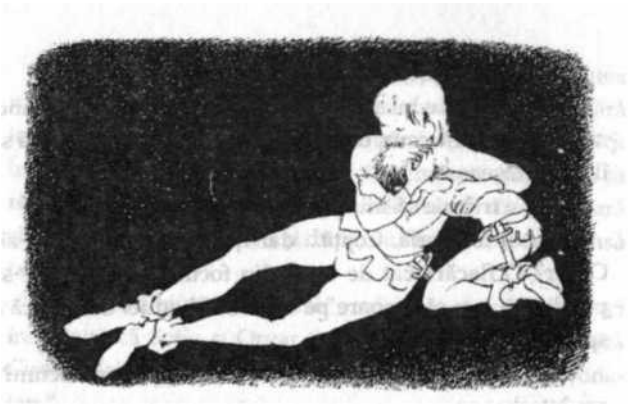

Dacă ar putea să ajungă în Nangilima, o, acum înţelegeam! Avea de gând să mă lase singur iar, ştiam! Odată a dispărut în Nangijala fără mine…

„Dar nu încă o dată”, am ţipat eu. „Nu fără mine! Nu poţi să dispari în Nangilima fără mine!”

„Vrei să vii cu mine?” a întrebat el.

„Da, tu ce crezi”, am spus eu. „N-am zis că acolo unde te duci tu, vin cu tine?”

„Aşa ai zis, şi e alinarea mea”, a zis Jonatan. „Dar e greu de ajuns acolo!”

A tăcut iar pentru câteva momente, după care a zis:

„Îţi aduci aminte când am sărit atunci? Când ardea şi am sărit în grădină? Eu am ajuns în Nangijala atunci, îţi aduci aminte?”

„Dacă îmi aduc aminte”, am zis eu plângând şi mai tare. „Cum poţi să întrebi aşa ceva? îmi aduc aminte de asta în fiecare secundă de atunci.”

„Da, ştiu”, a zis Jonatan şi m-a mângâiat iar pe obraz.

Şi pa urmă a zis:

„Mă gândeam că am putea să sărim încă o dată. În prăpastia de acolo. Jos pe câmpie!

„Da, atunci murim”, am zis eu. „Dar ajungem în Nangilima în cazul ăsta?”

„Da, poţi să fii sigur”, a zis Jonatan. „Imediat cum o să atingem pământul, o să vedem deja lumina din Nangilima. Vedem lumina dimineţii peste văile Nangilimei,

da, fiindcă acolo e dimineaţă acum.”

„Ha ha, putem sări drept în Nangilima”, am zis eu şi-am râs pentru prima dată de mult timp.

„Putem”, a zis Jonatan. „Şi imediat ce vom ajunge la pământ o să vedem şi poteca spre Valea Mărului drept în faţa noastră. Şi Grim şi Fjalar sunt deja acolo şi aşteaptă. Nu trebuie decât să ne urcăm în şa şi să o luăm din loc la trap.”

„Şi atunci n-o să mai fii deloc paralizat”, am zis eu.

„Nu, atunci o să fiu liber de tot răul şi bucuros nevoie mare! Şi tu la fel, Cojiţă, şi tu o să fii bucuros atunci. Cărarea spre Valea Mărului trece prin pădure, cum crezi că ne vom simţi când o să călărim acolo în soarele de dimineaţă, tu şi cu mine?”

„Bine”, am zis eu râzând din nou.

„Şi nu ne grăbim”, a zis Jonatan. „Putem face baie într-un lac mic, dacă vrem. Oricum ajungem în

Valea Mărului până termină Mattias de gătit supa.”

„Ce-o să se mai bucure, când o să ajungem acolo”, am zis eu. Dar pe urmă am simţit de parcă primisem o lovitură de ciocan. Grim şi Fjalar, cum putea Jonatan să creadă că o să-i luăm cu noi în Nangilima?

„Cum poţi să spui că ei stau deja şi ne aşteaptă? Doar stau acolo şi dorm.”

„Nu dorm, Cojiţă! Sunt morţi. De la focul Katlei. Dar ceea ce vezi acolo, e într-un fel doar carapacea lor. Credemă, Grim şi Fjalar stau deja lângă poteca spre Nangilima şi ne aşteaptă.”

„Atunci să ne grăbim”, am spus eu, „ca să nu ne aştepte prea mult.”

Atunci Jonatan s-a uitat la mine şi a zâmbit.

„Eu nu mă pot grăbi absolut deloc”, a zis el. „Nu mă pot mişca din loc, ai uitat asta?”

Şi atunci am înţeles ce trebuie să fac.

„Jonatan, te iau în spinare”, am zis eu. „Tu ai făcut asta odată pentru mine. Şi acum o fac eu pentru tine. Aşa e drept.”

„Da, aşa e drept”, a zis Jonatan. „Dar crezi că ai curaj, Cojiţă Inimă-de-Leu?”

M-am apropiat de prăpastie şi m-am uitat în jos. Era deja foarte întuneric. Abia dacă mai puteam vedea câmpia. Dar era un hău de te lua ameţeala. Dacă săream de acolo, măcar eram siguri că ajungem în Nangilima amândoi. Niciunul dintre noi nu trebuia să rămână singur şi să stea să jelească şi să plângă şi să-i fie frică.

Dar nu noi trebuia să sărim, eu trebuia s-o fac. Era un lucru greu să ajungi în Nangilima, aşa spusese Jonatan, dar de-abia acum înţelegeam de ce. Cum să am curaj, cum aş putea vreodată să am curaj?

Da, dacă nu ai curaj acum, am zis eu în gândul meu, atunci eşti un răhăţel şi n-o să fii niciodată altceva decât un răhăţel.

M-am întors la Jonatan. „Da, am curaj”, am zis eu.

„Cojiţă cel mic şi viteaz”, a zis el. „Atunci s-o facem!”

„Mai întâi vreau să stau puţin lângă tine”, am zis eu.

„Doar să nu stai prea mult”, a zis Jonatan.

„Nu, doar până se întunecă de tot”, am zis eu. „Ca să nu văd nimic.”

Şi-am stat lângă el şi l-am ţinut de mână şi-am simţit că e puternic şi bun din cap până în picioare şi că nimic nu e primejdios, dacă el e acolo.

Şi noaptea şi întunericul s-au lăsat peste Nangijala, peste munţi şi fluviu şi pământ. Şi stăteam la marginea prăpastiei cu Jonatan, el mă ţinea strâns cu braţele de gât, şi îi simţeam respiraţia în ureche. Foarte calm respira. Nu ca mine… Jonatan, fratele meu, de ce nu sunt şi eu la fel de curajos ca şi tine?

N-am văzut întunericul din faţa mea, dar ştiam că este acolo. Şi nu trebuia decât să fac un pas în întuneric, şi totul va fi trecut. Va fi trecut atât de repede.

„Cojiţă Inimă-de-Leu”, a zis Jonatan, „ţi-e frică?”

„Nu… ba da, mi-e frică! Dar tot o fac, Jonatan, o fac acum… acum… şi apoi n-o să-mi mai fie nicicând frică. Nicicând fri…”

„O, Nangilima! Da, Jonatan, da, văd lumina! Văd lumina!